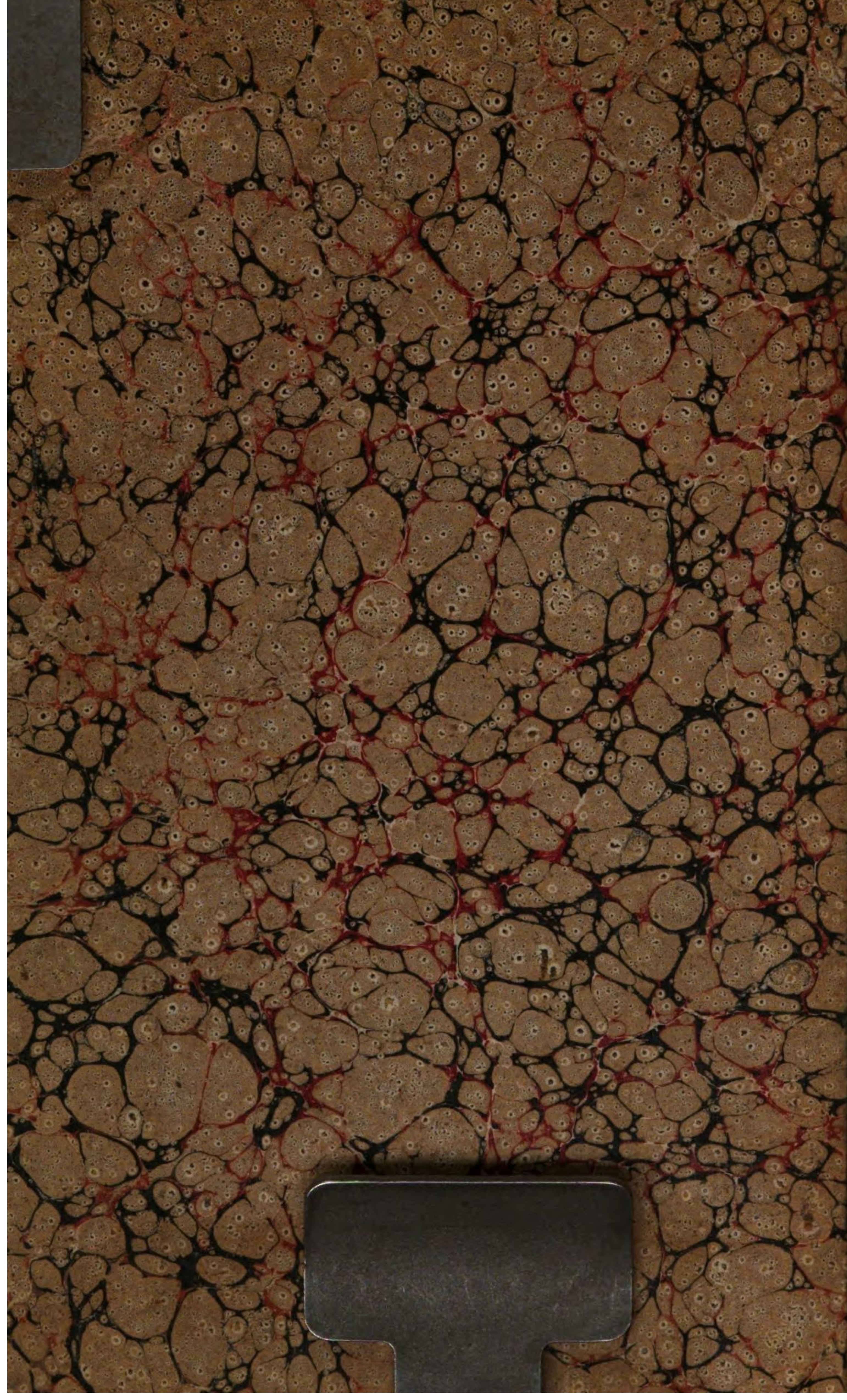
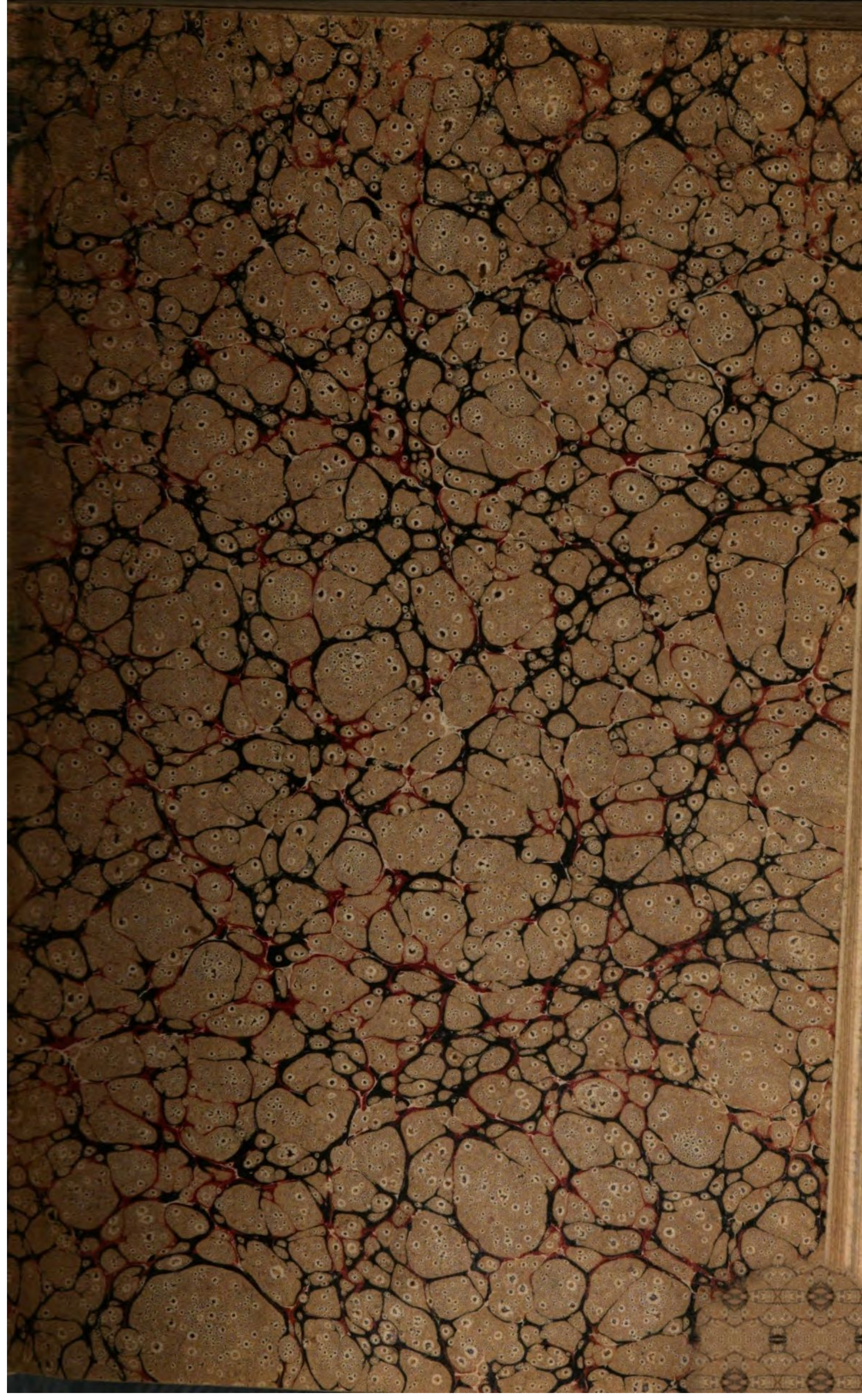

P. o. lat. 1659 f

Brunet VI. 13051 (Amst. 1728)

P. H. ...
H. ...

1/2 lb

1/2 lb

1/2 lb

1/2 lb

1/2 lb

DAVIDIS
HOOGSTRATANI
POËMATA.

EDITIO ULTIMA;

Prioribus longe auctior.

AMSTELÆDAMI.

Apud VIDUAM GERARDI
ONDER DE LINDEN.

MDCCLXXVIII.

Wb/68/1254

D A V I D S

HOOGESTRAAT

P O E M A T A

EDITIO ULTIMA

Prophetiae Iohannis

A M S T E R D A M

A P O L V I D U A M G E N A R D I

O R D E R D E L I N D E N

M D C C X V I I I

Viris Amplissimis

JOANNI TRIP,

Domino de Berkenrode,

JOANNI van de POLL,

LIVINO GEELVINK,

Domino de Castricum,

&

FERDINANDO van COLLEN,

Domino de Gunterstein,

Reip. Amstelædamensis Consulibus,

PETRUS VLAMINGIUS.

SÆpissime mecum reputare
soleo, Viri Amplissimi,
merita vestra in remp.
quibus omnes quotidie devincitis,
cives & exteros, qui sub felicissimis
vestris

vestris auspiciis in hac urbe florentissima, maxima cum securitate, & legibus temperata libertate, vitam degunt. Tanti autem beneficii recordatio, nunquam non gratum excitat animum, ut publicum privati mei cultus & erga vos observantiæ monumentum exstet, quod nulla oblivio, neque longa annorum series imminuere vel delere queat. Operosiora igitur molienti, Historiam nempe urbis Patriæ, quam adstipulantibus vobis, & faventibus, imo opitulantibus, aggressus sum, quæ proprie vestra dici meretur, accidit opportune editio Carminum DAVIDIS HOOGSTRAATANI, quam vobis offeram, ut reverentiæ vestri nominis, quæ in me maxima est, ut decet, hoc munere, interea temporis, reddam testimonium, ne non, si forte inter illum laborem, quem dixi, multiplici rerum varietate non
exigui

exigui temporis, ac otii, quo minime
abundo, vobis tamen, si quid humani
mihi acciderit, aliqua officii consilii-
que mei constaret ratio. Sed, quan-
do ob oculos versatur dignitas illa
maxima, qua Deus huic urbi poten-
tissimæ præsse vos voluit, Viri Am-
plissimi, tacita quædam verecundia,
& facer horror, tanquam Deos adi-
turo, pedes retardant & impediunt
gressus; verum enimvero, quum
maxima Numina exiguis muneribus
placentur, ab animo non ingrato
profectis, Hoogstratani carmina vo-
bis offerentem & dedicantem auda-
ciores me vestra facit clementia, &
facilis, quem sæpe ad vos experior,
aditus, Patriæ Patres, Civium præ-
sidium & tutela, omnium præclara-
rum artium fautores. Neque hæc
carmina purissimæ Latinitatis, ubi
verus sermonis nitor cum perspicua
simplicitate certat, ad alios magis

quam ad vos pertinere, cuius facile
apparebit, qui attento lumine volu-
men perlegerit: pleraque enim sunt
ad vos, & de vobis scripta, & in-
primis elegantissima illa elegia, qua
gratiæ vobis aguntur pro honesta
missione, qua Virum literatissimum,
& quo candidiorem, apertiorisque
pectoris nunquam sol vidit, libera-
liter benigneque honorastis, cuius
etiam liberos favore vestro dignatu-
ros vos ultro & lubenter promisistis,
quo propensum in studia animum
fatis superque declarastis, & quo a-
more vivum dilexeritis, mortuum
prosequamini; rarissimo hoc tem-
pore exemplo, quo remp. literariam
sensim collabi, & in perniciem, fe-
ro posteris deflendam, vergere cer-
nimus. Ex quo vestro favore spes
interdum mihi videtur illucere ali-
qua, Musas etiam, illas Deorum
Hominumque delicias, quæ ab hac
urbe

urbe exulare jam videntur, si tempora id siverint, quod faxit Deus ter opt. Max. Illustre nostrum Athenæum, sedes earum pristinas, repetituras, & illa aurea secula reditura, quæ Vossios, Barlæos, Francios & cum illis puram & genuinam eloquentiam, Suadam Latinam & Pelasgam Charin tandem aliquando reducant. Quibus quam bene conveniat cum Mercurio, urbis numine peculiari & proprio, fatis superque, patrum nostrorum memoria, imo nostra, cum magno civium bono compertum fuit. Sed ne vestra diutius, Viri Amplissimi, tempora morer; hoc munusculum, ut a me, vestri nominis studiosissimo, profectum, ut a vestro Hoogstratano, benigne accipiatis, & ea fronte, id est, hilari & serena, qua multa, quæ in hac occurrunt faragine, olim accepistis & hoc meum consilium,

lium grato imputetis animo. Am-
stelædami. die xx mensis Januarii.
M D C C X X V I I I.

PETRUS

PETRUS VLAMINGIUS

LECTORI S.

Acerba Davidis Hoogstratani morte amico orbatus, cui fucus & fallacia incognita erant vitia, eodemque optimo consultore, si quid in literarum studiis moliri subinde consueveram, hujus universæ scæpcriptionis & de edendis libris consilium abjecissem, ob penuriam eorum, cum quibus de hisce sermones conferere possum, quam unicam recte scribendi viam semper credidi, sed, ne in Manes amicissimi viri impius viderer, carmina ejus Latina, quæ tertia fere parte auctiora prelo parata reliquerat, inprimenda dedi; illorum editione secunda divendita; interim etiam mihi rediit Musarum Amor, qui me jussit proprio Marte, & consultis illis perpaucissimis, qui hac in urbe, quasi ex naufragio rei Literariæ restant, latine scribere & Humanioribus literis, quibus queam modis, prodesse.

Carmina, quorum iteratam editionem cernis, Lector Benevole, neque de trivio sunt quæsitæ, neque Neroniano more, aut Cordubensi cothurno debachantia, sed pura, simplicia, nitida, Latina, & a summo viro, qui scientia Numeri Poëtici

P R Æ F A T I O.

maxime insignis erat, profecta. Nihil hic exstat, quod quenquam lædit, nihil, quod insolito sermone, aut carminum licentia offendat. omnia plana, perspicua & casta, quæ facile viri optimi mores indicant, quem ut propius aliquanto noscas, uberiores ejus vitæ historiam in alterum tempus differens, brevi narratiuncula, cujus aut quis fuerit, levi tantum penicillo tibi adumbrabo.

Roterodamum, Hollandiæ Australis urbs, Magni Erasmi mater, etiam Hoogstratani Natale solum fuit, anno Humanæ salutis MDCLVIII. die xiv. Mensis Martii. Parentes fuere Franciscus Hoogstratanus & Esthera de Koning, Pater Bibliopola, & Poëta Vernaculus, minime contemnendus, inprimis in carminibus materiæ sacræ. notus etiam versione Nepotis, Justinii, multorumque aliorum scriptorum, vir pius, &, quamvis Romanis sacris addictus, ejusdem cum Erasmo opinionis, de tollendis tantum ex Ecclesia erroribus, quos Barbaries & male sana superstitione invexerat, sed minime cum Religionis perturbatione, & hæresi faciunda. Ab honesto Patre liberaliter educatus Lauream Doctoratus in re Medica Lugduni Batavorum meruit publicam. hinc Dordracum, ad parentem, qui eodem

P R Æ F A T I O.

dem migraverat, profectus, Mariam Nispian duxit, Mathiæ Nispian, Geometræ non incelebris & viri, si quis umquam moris antiqui, filiam, Poëta Poëfios amatricem, nam Musica sacra Hoogstratanus ab incunabulis coluerat, non tantum patris exemplo, sed etiam patruis Samuelis, Pictoris, libro insigni de arte Pictoria edito, aliisque scriptis Belgicis, haud inveniustis, clarissimi. Sed, quum praxis Medica nequaquam ex voto succederet, Amstelædammum, curantibus amicis, evocatur, ut quintæ classi Gymnasii publici præesset, ex qua in tertiam post biennium adscendit, tandem Prorektor creatus, & postmodum salario MCC. florenorum auctus fuit. quum autem ingravescens annis, furdities, quam ex morbo contraxerat, etiam ingravesceret, honesta missione ab Amplissimis hujus urbis Consulibus a catenatis illis in Scholastico ergastulo laboribus liberatus est, qui emeritum & rude donatum annuo stipendio mille ducentorum florenorum honoravere. Quod beneficium eleganti elegia, ut gratissimo erat animo, celebravit. cui & aliud adjecerat Vir Amplissimus, Joannes van de Poll, Consul, filio ejus Jacobo sepulturæ mortuorum in Templo, quod, quia ad ortum situm est, Orientale dicitur, præfecto.

Verum

P R Æ F A T I O.

Verum otii expectatissimi fructus haud diuturnos potuit percipere quippe biennio post XIII. nempe Novembris anni MDCCXXIV, quem diem altera post tristissimum casum luce, mortem forte præfagiens, atro carbone notaverat, ut manu ejus scripta scheda testabatur, domum pergens, hora fere sexta vespertina, stupore, qui surdos comitari solet, & nebula densa orta seductus, via, ab altera, quam sequi debuerat, diversa, aberrans, ad locum, ubi libra pendet publica, portam olim S. Anthonii, in fossam, quæ a Gelris nomen habet, sese dat præcipitem, ex qua extractus, laborans annos plerosque peripneumonia, ex illo morbo, aquæ frigido madore, & horrore, quem ex casu conceperat, post octiduum, media nocte, mentis compos, carmine Latino Deum laudans Hymnis, Psalmisve, nam ægre interdum vox intelligebatur propter difficilem respirationem, hanc vitam, cantu sese oblectans olerino more, meliori mutavit, vir certe longiori dignus, utpote cui, præter varia ingenia, quæ suos in studiis profectus præcipue illius sedere fatentur curæ, Belgica nostra lingua nitorem inprimis suum & elegantiam accepta refert, post maximos Heroas, Houtenum, Spigelium, Cornhertium, Hoofdium,

P R Æ F A T I O.

dium, Vondelium, Monenium & Vol-
lenhovium. Quid enim observationibus
ejus de generibus Linguae Belgicae uti-
lius? Carmine purius? Numeris rotun-
dus? Rhetorica elegantius? ne Phædrum
aut Faërum memorem, tersissimè & ni-
tidissimè versos, innumerasque versiones
alias, emendatumque tot Librorum sty-
lum. Latine, ut muneri satisfaceret, in
usum Principis Nassavii & studiosæ juven-
tutis Phædrum notis illustravit, post Ne-
potem, ediditque, eodem scopo, Teren-
tium, & Lexicon Belgico Latinum opti-
mum & fidelissimum: postea etiam Phæ-
drum criticis observationibus ornavit,
doctis sane & elegantibus, neque levi
manu digestis. Amicos habuit præcipuos
Joannem Georgium Grævium, at quan-
tum virum! Petrum Francium, unicum
in eloquentia exteriori, & poëtica laude
florentissimum; Cornelium Arkelium Ro-
terodamensem, apud Remonstrantes ver-
bi divini ministrum, virum elegantem &
eruditum; Joannem Fredericum Crame-
rum, Borussorum Regi a Consiliis, qui
Vindicias nominis Germanici adversus
Gallos obtrectatores scripsit, Nicolaum
vander Kappen, Medicum, præter Joan-
nem Anthonidem Gocsanum, vatem illu-
strem, Arnoldum Monenium, Joannem
Vol-

P R Æ F A T I O.

Vollenhovium, Petrum Rabum, Gasparem & Joannem Brantios, Joannem Hafium, & Joannem Sudermanum, omnes Poëtas & Jacobum WILDUM, Antiquarium, quibus supervixit, ut etiam virorum elegantissimo Jano Broukhusio, qui eum fraternum in morem dilexit, quod legato insigni optimæ partis Bibliothecæ selectissimæ & omnium, quos manu scripserat, librorum testatum voluit, Poëtarum sui temporis Princeps. non audienda est enim Barbara illa Trivultiensium Censorum, sed vitio creatorum, sententia, secus statuentium. At, ne illos, qui hodie vivunt, præteream, quam carus illi Petrus Burmanus, Patriæ nostræ Ornamentum, fuit! quam gratus Janus de Witt, Judicum Præses & Senator & Gerardus Papenbroekius eadem dignitate præclarus! quam dilecti Franciscus Bochovijs, & Samuel Everwinius! Ut nihil nunc dicam de Jacobo Zanteno, & Joachimo Targerio, Medicis. Discipuli etiam ejus omnes summi semper illius amici exstiteret, propter indolem, nequaquam similem Orbiliorum gregi, sed cordatam & nihil fere Scholastici habentem, & gloriæ illud calcar acre, quod semper currentibus addebat, ingeniorum elegans spectator & judex. hoc mecum possunt testari

P R Æ F A T I O.

stari Hermanus Henricus van de Poll,
Senator & Judex, Janus Graeflandius,
Juris Utriusque Doctor; Gasparus Com-
melinius, Gasp. F. Medicus, Daniel Si-
bersma & Theodorus Hogenbergius apud
Medioburgenses & Campenses verbi Divi-
ni Ministri, & tu, qui nunc Studiorum
gratia perlustras Italiam, eruditissime Jacobe
Philippe d'Orville, spes patriæ. Forma fuit
plusquam mediocri, at decenti, adspectu
formoso, oculis nigris, carmina mira cum
suavitate recinebat, sermonis parcus, pa-
tientissimus laboris. In amicorum vitiis
cæcus; quamvis etiam ab indignis læsus,
brevis post tempore, illis ipsis offensoribus
elogium aliquod aut epigramma satis in-
pudenter ab eo petentibus, statim ad officia
paratus, illa largiri solebat, nimis (meo qui-
dem Judicio & amicorum, qui illum serio di-
ligeant) in hac re facilis. Ne nihil etiam
de hac editione dicam, Petrus d'Orville
J. U. D. vir Lectissimus, amicus meus &
summus Hoogstratani, operam dedit, ut
sphalmata literarum tollerentur, editioque
recte procederet. nihil edi volui, nisi quod
ipse editioni destinavit, Juvenilia tamen
quædam addidi, quæ antea erant edita,
ut priora cum posterioribus conferenti de-
lectationi & usui esse possint. Mihi
enim semper gratissimum fuit in Poë-
tis

P R Æ F A T I O.

tis discernere quomodo sese soleant ex
luxurianti nimiumque florido scribendi ge-
nere, quo Juvenum animi plurimum ca-
piuntur, expedire. Vale, Lector, &
Hoogstratani nominis, ut optimi semper
fuere, amantissime, memoriam viri eru-
ditissimi, vivam florentemque hisce car-
minibus mecum ex animo vove, & cona-
tibus nostris in re Literaria fave.

CAR-

CARMINA SACRA.

CARMINA

DAVIDIS HOOGSTRATANI
CARMINUM SACRORUM
LIBER.

PSALMUS I.

Eatus ille, qui viam rectam terit,
Turbamque vitat impiam:
Horretque foedi criminis labem gravem,
Sannamque posticam fugit:
Verum supremi sacra iussa Numinis
Pervolvit imo pectore,
Totusque versat, five nox diem fuget,
Umbrae nocturnam dies.
Qualis virentis confita arbor margine
Ripae, feraces gemmulas
Extrudit, & mox uberes fructus gerit,
Lætoque proventu beat
Gnavum colonum, & sæva durat frigora,
Et impetum venti ferum,
Diffusa late, & frondibus comans novis,
Et crescit usque florida.
Talis vir ille est. turba sed nequam perit,
Ut floccus in ventos abit:
Nec ora magni sustinere Judicis
Valebit aut tristes minas:
Qui criminosos vindicatura manu
Secernet à pio grege.
Nam nec carebunt præmiis suis boni,
Nec poena deferet malos.

I D E M

Alio Carminis genere redditus.

O Quam beatus, qui neque devios
 Vitæ magistros auribus excipit,
 Nec impios cœtus secutus
 Turpe nefas animo volutat:
 Nec execrandis perpetuus comes
 Adhæret irrisoribus: at Dei
 Præcepta per noctem diemque
 Mente coquit veneranda in ima.
 Qualis virentis confita margine
 Ripæ, decora fronde superbiens,
 Exporrigit ramos gravatos
 Arbor, & exhilarat colonum,
 Et vim rigentis frigoris ardua
 Ventosque sævos spernit, honoribus
 Ornata diffusis, & usque
 Assiduo speciosa fructu.
 Talis vir ille est: turba sed impia
 Ut gluma vilis turbine spargitur,
 Nec Judicis vocem supremi,
 Nec rigidum feret illa vultum.
 Sed nec bonorum mixta cohors choro
 Scelesti stabit: nam Pater optimus
 Ut facta justorum probabit,
 Fulmine sic feriet scelestos.

Quo vanæ tandem gentes fremuere tumultu?
Quid crepitat diras impia turba minas?
Quæ procures animat, quæ tandem infania reges,
Ut moveant summo tristia bella Deo,
Inque Dei sobolem fundant convicia foeda,
Et renuant ultra subdere colla iugo?
At Pater æthereus ridet molimina stulta,
Et parvas vires, invalidasque manus.
Tum demum laxas iræ permittet habenas,
Cœptaque contundet cœca furore suo.
Oraque sic solvet: Regis diademate cincti
Arduus excipiet sceptris superba Sion.
Is sibi commissis late dominabitur oris,
Et populis leges & mea jura dabit.
Mox lætos ad me vultus convertit, & inquit:
Hoc ego produxi te genuique die.
Me modo posce: (tibi quid enim, dilecte, negarem?)
Imperio gentes subjiciamque tuo.
Oceanus vastum qua circumfunditur orbem,
Stabunt hæredi debita regna meo.
Ferrato coges sceptro frangesque rebelles,
Ut facta è Samio vasa caduca luto.
Quare agite, o Reges, cultum præstate Tonanti.
Tam crassis tenebris pectora vestra vacent.
Lætitiæque Dei vestræ miscete timorem,
Per vos ne careat natus honore suo.
Ne justus vindex violentas colligat iras,
Et meritas pœnas facta nefanda luant.
Felices, quibus hæc animo conduntur in imo,
Et quibus in Domino spes sedet una suo.

Quam congregatis impia viribus
Me turba vexat, meque odio ferox
Heu intègrum & nil promèrentem
Prosequitur, fine fine, longo!
Quam perditorum factio noxia
Meam in ruinam jurat, & insolens
Me gloriatur spe carentem
Destitui auxilio Tonantis!
Cum tu sub umbra me clypei tui
Depræliantem texeris indies,
Auctorque sis laudum mearum, &
Me decore assiduo coronas.
Cum me precantem deque suis Deus
Ipsam invocantem montibus audiat,
Recumbo securus, metuque
Absque gravi mihi currit hora.
Deo excubanti non genibus tremam,
Non corde: nulla est anxietas mihi
Fractura mentem, nec malorum
Agmina me poterunt movere.
Tu ductor ipse in prælia, liberes
Ut me timentem, devenies Deus,
Hostesque turbabis feroces,
Atque manu minues potenti.
At tu, salutis maxima spes meæ,
Spes sola mundi, tu populo tuo
Te præbeas semper benignum,
Quem placido tueare vultu.

Alme Pater, rerumque Deus tutela mearum,
Cui ratio est vitæ cognita tota meæ,
Quem non integritas latuit mea, cuique pericla
Acceptum refero me superasse mea,
Per quem nostrorum discussus turbo malorum est,
Da lacrimis nostris, da precibusque locum.
O curvas hominum mentes! o pectora cœca!
Isti quid motus, quid juvat iste labor?
Irrita quid facient mendacia? quidve scelestum
Sacrilegæ facient in mea damna manus?
Quem Deus elegit multis de millibus unum,
Huic dedit imperii frena tenere sui.
Ille meis patulam præbebit vocibus aurem,
Auxiliumque mihi protinus ipse feret.
Ergo Deo justum cultum præstate verendo,
Et tota fœdas linquite mente vias.
Vobiscum tacitæ per longa silentia noctis
Volvite secreto crimina vestra thoro.
Turpia non extis pecudum peccata piantur.
Infons sacra facit mens meliora Deo.
Hæc aris admota facit sperare favorem,
Dandaque ab ætherea munera larga manu.
At gens cassâ fide sic dicit murmure cœco:
O quis quod poscit vita caduca dabit?
Hæc illorum animos cupidos vota una fatigant:
Hoc desideriiis ominibusque rogant.
Sed valeant: precibus nostris si rite vocatus
Respiciat vultu nos Deus ipse suo.
Ille mihi exhilarat mentem, licet horrea farre.
Impleat, & vinis turba profana suis.

Ast ego securus placidæ dabo membra quieti.
 Debetur soli gratia tanta Deo.
 Ille mihi mentem firmat per tanta pericla,
 Speque mihi multa pectora læta facit.

P S A L M U S VI.

O Qui gubernas cuncta, Pater bone,
 Ne me merentem corripe, dum tuo
 Incensus indulges furori,
 Et valide tibi fervet ira.
 O parce clemens! o Pater abstine!
 Me languor ægrum conficit. o manum
 Quin admove mitis medentem,
 Ne peream affiduo dolore.
 Corpus solutis ossibus omnibus
 Languore squallet, deprimit & meam
 Amara mentem cura, nulla
 Lætitia reparante vires.
 Quo me usque linques? alme Deus, redi,
 Meque inferorum è faucibus eripe.
 Jam spiculum vibrat cruentum
 Frigida Mors, animumque terret.
 Injecit atras cum semel hæc manus,
 Quæ cuncta perdunt, quis memor est tui?
 Quis obrutus possit tenebris
 Rite tuum celebrare nomen?
 De nocte pectus percutio meum,
 Et imbre falso tingo cubilia.
 Mî lacrimae currunt perennes.
 Strata madent sine fine fletu.
 Obscura sunt & lumina jam mihi,
 Hebentque longis ægra doloribus:

Et

PSALMUS VI. X.

Et hostium ridente turba,
Membra miser traho quassa luctu.
At dura nobis gens operans malo,
Faceſſe tandem. Spes periit tibi.
Nunc audiit Numen gementem,
Et ſolito rediit favore.
Deus benignus me prece ſupplice
Seſe invocantem exaudiit, & bonus
Reſpexit ad longas querelas,
Ut ſubito obrueret pudore
Hostes ſtruentes infidias mihi,
Quos pallor albus, quos timor in fugam
Stupore percuſos inert
Conjicit auxiliante cœlo.

PSALMUS X.

ÆTerne cœli Rector & Arbiter,
Quonam tuorum cura fugit tibi?
Quonam uſque ceſſas, dum cruenta
Impietas premit innocentes?
O ſi ſceleſti, quos adhibet, doli
In damna gentis, magne Deus, tuæ,
In verticem auctoris redundant,
Ut proprias pereat per artes!
Dum tota laxat frena libidini,
Se glorioſus jaçtat; &, in ſinu
Dum gaudet, in laudes avari
Blandiloquis parat ire verbis,
Cœlumque probris lædere turpibus,
Superbus, atrox, & caput efferens,
Et immemor Regis ſupremi
Ævum agit, fugiente cura.

Felicitatis fomnio amabilis
Indulget alto, prospera quod fibi
Sors rider, & cursu secundo
Perpetuò fibi vita currit.
Nec te futurum cogitat, o pudor,
Ullo severum tempore judicem,
Nec vindicaturum, scelesto
Quæ toties animo patravit.
Non horret hostes magniloquus suos,
Vanusque secum computat, atque ait:
Incommodi expers ad senectam
Lætitia afficiar serena.
Non cura mordax gaudia polluet:
Non ægritudo, non dolor ingruet:
De nocte gaudebo dieque,
Multiplici ratione felix.
Os improbum convicia despuit,
Spumatque probris atque dolis malis.
Et pestilens justis labores
Lingua parit sine fine tristes.
Circa viarum compita, callidus
Fraudes in omnes, infidias locat,
Ut involet clam non merentem,
Et vario cruciet dolore.
In transeuntes lumina pauperes
Defigit acris: ceu leo, qui latet.
Lustris in altis clausus, imis
Exiliens subito latebris
Prorumpit atrox, undique & imminet
Infirmiori, nexibus attrahens
Sic involutum, retibusque
Impediens miserum dolosis.

Quin & tenebris callidus occulit
Crudelitatem fraude potens sua.

Ah strage quanta transeuntes

Traxit in infidias latentes!

Sic deinde secum colligit impié,
Stulteque dicit, Quod facimus, Deus

Ignorat, averfusque nostri

Immemor est, vacuusque cura.

Exsurge tandem: tolle, Deus, manum
Severam in altum. vulnera figito.

Ope indigentes ne relinque.

Affer opem, Pater alme, fessis.

Tene impiorum infania pervicax
Contemnere aufit? pectore murmuret

Ut clam latenti: nostra numquam

Facta Deus mala pensabit.

Cernis profecto cuncta. latet nihil.

Cernis profecto, magne Deus: tuam

Evadet haud dextram Iselestus,

At meritas dabit ille poenas.

Ut te piornm incommoda maxima

Non præterire intelligat, anxias

Qui proferunt mœsti querelas,

Teque suis precibus fatigant.

Tibi relictus pauper & innocens:

Tu tutor orbos protegis undique:

Tu frange vires impiorum,

Et petulantem animum coërce,

Dum stirpe cæsa est impietas sua.

Sic sic deinceps sæcla per omnia,

Plaudente justorum caterva,

Firma, Deus, tua regna stabunt.

Gentesque terræ finibus ex tuæ
 Exterminabis tu procul impias.
 Hæc vota fundit turba iusta, &
 Auxilium, Pater alme, quærit.
 Et illa tantis acta periculis,
 Fletusque fundens, perpete postulat
 Te voce, te crebris querelis,
 Ut releves inopum dolores;
 Ut quos egestas opprimit aspera,
 Quos vexat atrox turba potentium,
 Soleris, & fastus superbos
 Impietas furibunda ponat.

P S A L M U S XVIII.

Dicimus Regem maris atque terræ
 Et poli, nostrum decus ac salutem,
 Cujus innixi auxilio cruentos
 Fudimus hostes.
 Nos graves curæ, & stimuli dolorum
 Cinxerant late, & rigidæ catenæ
 Mortis, & fraudes, Ereboque quidquid
 Surgit ab imo.
 Sed tuum nomen, validamque dextram,
 Gentis humanæ Pater, invocantes
 Rebus in duris bonus audiisti
 Æthere ab alto.
 En Deo irato tremit ipsa tellus,
 En tremunt celsi trepidantque montes,
 Et statim moti subito pavore
 Culmina quassant.
 Prodit iratus Deus, ille justus
 Criminum vindex: nebulas nigrantes

PSALMUS XVIII.

Naribus volvit, rutilasque flammās

Faucibus efflat.

Prodit en Rector Superum ex Olympo;

Et polum incurvat, laqueaque mundi,

Et super terras vehitur, latetque

Imbribus atris.

En truces venti fugiunt, fugitque

Turbo permixtus nebulis aquosis,

Et vagis flammis. Deus e suprema

Detonat arce.

Et suam intendit per inane vocem,

Et vibrans ignes superis ab oris

Territat gentes, & ubique sternit

Agmina fœva.

Pandit incensus maris alti abyssum:

Pandit & fontes, referatque terras,

Dum Dei vocem minitantis audit,

Qua patet, orbis.

Me meus vindex mediis procellis

Martis, & duro eripuit periculo,

Et manu forti nimium furentes

Perculit hostes.

Illius leges colui: tenellis

Hoc mihi curæ fuit inde ab annis

Illius sacrum imperium secuto

Iussaque sacra.

Quin meos gressus Deus ipse rexit,

Et meo dignum pretium labori

Reddidit fidus, meaue ipse cinxit

Tempora lauro.

Diligit justos etenim, & superbos

Odit infestus. Mihi lux es ingens,

Atque te spissæ fugiunt tenebræ.

Non ego diræ

Impetum gentis, duce te, timebo,

Non ego belli metuam periculum,

Atque firmabunt nova jam levatam

Robora mentem.

Tu Deus solus miseros levare

Casibus duris potes atque egenos.

Das mihi famam, Deus, invidendam, &

Nobile nomen.

Me doces bellum. pede tu manuque

Me facis fortem & validum videri.

Rumpitur nostris manibus repente

Ferreus arcus.

Protegis clemens, Pater, innocentem,

Fidus avertis, Pater alme, turmas,

Quæ meo insultant capiti, atque tutus

Ambulo per te.

Hostibus mistus mediis repello

Agmina, ingentes cumuloque acervos.

Hic fugit velox per aperta campi.

Hic cadit ense.

Hos Deum frustra precibus vocantes,

Calco prostratos pedibus cruentis.

Inde diffusos rapuere magno

Turbine venti.

O Pater, salve. venerande mundi

Arbiter, salve. mihi robur omne

Addis, insignes ducè te triumphos

Semper adepto.

Tu doces pugnas, cumulas honores

Tu mihi ingentes, populosque & urbes

Sub-

PSALMUS. XVIII.

35

Subdis in nostrum imperium, & remotis
Noscor in oris.

Quo tuas laudes, venerande, plectro
Concinam, aut dignos meritis honores?
Quæ tibi, vindex celebrande, tandem
Carmina dicam?

Sæpe me immerfum mediis periclis,
Sæpe me immerfum medio furori
Gentis invisæ, mediisque flammis
Eripuisti.

Semper indutus viridante lauro,
Semper ornatus spoliis opimis
Victor insignes merui triumphos
Clarus in armis.

O parens rerum venerande salve.
Ille honor tantus, decus illud ingens
Est tuum munus. Columnen fidemque
Tu mihi præstas.

Tollit ad celsum tua dextra cælum
Me, Pater. nostris ades ipse bellis,
Et meæ proli domuique larga
Munera præbes.

Te canam semper, Deus alme. mente
Te canent semper memori nepotes.
Atque diffundet tua se per omnes
Gloria terras.

Quis inoffensæ traducit tempora vitæ,
Et timet offensare Deum, supremæque iussæ
Mente colit memori, noctesque diesque revolvit,
Is felix jure est animi, fastigiaque alta
Conscendet rerum, & cunctas dominata per oras
Stirps ejus late imperium protendit avitum.
Non hæc divitiis domus invidiosa carebit,
Non titulis merito partis: noscetur ubique
Gloria venturos illustratura nepotes.
Nempe pios Deus è densis rapit ipse tenebris,
Adversasque fugat nubes, lucemque reducit
Ille novam, clemens, justî laudator & æqui.
Quam bene vir sapiens opera solatur egenos,
Atque ad judicii sua temperat omnia normam!
Impavidus stabit, solida nec mente labascet:
Nec tempestates ullæ hunc turbare valebunt.
Nulla tegent umquam justorum obliviam nomen:
Sed gliscet sine fine decor, lausque illa manebit.
Non hos dejiciet rumoribus impia turba
Constantes firmosque. Deus tutabitur illos.
Nil metuent umquam, dum figant lumen in hostes,
Nunc fractos subito, nunc in sua damna ruentes.
Non opibus parcunt, dulce at lenimen egenis
Præstant, & merito late celebrantur honore.
Quin Pater æthereus proventu divite lætam
Ipse domum fulcit, vario recreatque favore.
Impius invidiæ stimulis agitatus amaris
Ista suis oculis tristis spectabit, & atris
Dentibus infrendet, nequicquam dira minatus.
Impius hæc spectabit, & omnibus ipse carebit.

ARces Niliacas Ifacidum domus
Quando defereret, regnaque barbara,
Et, quod difficili tempore fenserat,
Se diro eriperet iugo,
Experta insolitum est auxilium Dei,
Qui Judam stabili fœdere muniit,
Et tutum valido numine reddidit,
Et dux & comes in via.
Hoc vidit subito diffugientibus
Undis, attonitum cum stupuit mare;
Jordanes refugis fluctibus in caput
Converso rediit pede.
Colles subfiliunt, & juga montium,
Ut prato viridi luxuriat caper,
Aut sicut celeri rura perambulat
Saltu lanigerum pecus.
Cur, undis subito diffugientibus,
Consueto pelagus cessit ab alveo?
Jordanes refugis fluctibus in caput
Cur **verso** rediit pede?
Ad saltus agiles quid juga montium,
Ad saltus agiles quid juga collium,
Gaudentem ut capream motibus, impulit,
Aut agnos, tenerum pecus?
Conspecto Ifacidum Numine scilicet
Tellus intremuit, & refluis aquis
Cesserunt celeri gurgite cœrula, &
Veloci fluvius gradu.
Fluxerunt latices cautibus asperis.
Fuderunt filices flumina vivida.
Noscendam insolitis prodigiis Dei
O quis non metuat manum!

P S A L M U S CXVII.

L Audâte gentes, quotquot hic habet mundus,
 Laudate gentes omnium patrem rerum.
 Manu benigna nos fovet: carens fine
 Favor illius nos mulcet, atque amor constans
 Promissa largo fœnore indies solvit.
 Laudate gentes omnium Patrem rerum.

I D E M *aliter.*

S Idereum laudate Deum, laudate per omnem
 Dispersæ gentes orbem, laudate frequentes.
 Laudate, o' populi, & divinæ laudis honores,
 Ut decet, ut fas est, sublimia tollite ad astra.
 Perstat enim illius clementia, perstat in ævum,
 Nec vanas ejus promissa feruntur in auras.

P S A L M U S CXXIII.

A D te levavi, gentis humanæ Pater,
 Ad te levavi lumina,
 Qui templa cœli, labe mortali procul,
 Et regiam æternam colis.
 Observat ut manus heriles fervulus,
 Heræque nutus fervula:
 Sic lumina in te figimus, Deus bone,
 Dum præbeas opem tuis.
 Succurre nostris, o Pater, laboribus,
 Succurre tandem fervulis
 Fidelibus, quas hostis insultans premit,
 Sese efferens fastu gravi.
 Hosti maligno fabula & ludus sumus,
 Opprobriumque pertinax:
 Qui, dum impotenti ducitur libidine,
 Nos calcat audaci pede.

PSALMUS CXXIV.

Nisi adfuisset Numinis præsentia,
 Nisi adfuisset (dicat Ifaci domus)
 Superba cum nos multitudo perditum
 Late veniret, freta stultis viribus,
 Nos forte vivos devorasset, debiles
 Et pauculos. sitiebat ira sanguinem,
 Et obruisset nos procella cladium.
 Torrentis instar, imbre qui multo tumet,
 Nos sustulisset impetus subito rapax:
 Sorsisset atra gurgis infidus nece.
 Celebrate laude debita Deum, suos
 Qui liberavit dente diro gentium,
 Et expedit innocentem cassibus,
 Ut capta jam volucris aucupem fugit.
 Nostræ salutis spes reposita est in Deo,
 Qui cuncta magnâ fecit ac servat manu.

PSALMUS CXXXIII.

Quam grata fratrum mutua gratia!
 Quam pulcra pax est firma sodalium
 Amore junctorum fidei,
 Invidia temerata nulla!
 Quales olivum fertile balsami
 Exhalat auras, dives odoribus,
 Myrrhæque stillantis liquores,
 Qui scatebra fluitant fragante;
 Quæ sufficientis Pontificis caput
 Adspersit, & se colla per oraque
 Barbamque diffundit senilem,
 Perque sinum meat Aaronis,

Togæque limbum currit in extimæ.
 Aut qualis humor montibus arduis
 Hermonis aut sacri Sionis
 Arva beat bene olente rore.
 Sic sancta pax est, grata Deo simul,
 Et grata toti cœlicolûm choro.
 Sic vita decurrit beata,
 Perpetua serie nepotum.

P S A L M U S CXLV.

Ter magnum dicam Regem, Dominumque potentem,
 Splendida dum volvet lucidus astra polus.
 Illum, cum roseo surgit sol aureus ore,
 Illum, cum fulget candida luna, canam.
 O æterne Parens, moderator & arbiter orbis,
 Narrabunt titulos sæcula cuncta tuos.
 Longævi, Pater alme, senes tua facta loquentur,
 Extendet laudes postera turba tuas.
 Semper honoratus, nulloque tacendus ab ævo
 Immortale geres, & fine fine, decus.
 Te tua iustitia & bonitas celebrabit ubique,
 Quodque doles, quoties cogeris esse ferox.
 Magne Parens rerum, stellati Rector olympi,
 Te laudat celsi machina lata poli.
 Te celebrant omnes, qua sol surgitque caditque,
 Et noscunt regni robur & arma tui.
 Sic tua per cunctas decurrit gloria gentes,
 Nescia ne sceptri terra sit ulla tui.
 Majestas fine fine tibi est, nec tempora quicquam
 Istud in imperium, Rex metuende, valent.
 Quod redeunt iterum lapforum in corpora vires,
 Quod fiunt validi, muneris omne tui est.

Te genus alituum, teque agmina densa ferarum,

Te pisces, & te respicit omne pecus.

Nam victum præbes illis, & pascis abunde

Omne animal numquam deficiente manu.

Quod facis est justum: virtus tua durat in ævum,

Et dextram præbes mitis opemque tuis.

Auxilioque piis præsens es, & adspicis illos,

Si te constanti semper amore colunt.

Te tremit impietas radicitus evellenda.

Inde tuum nomen natio nulla tacet.

CANTICUM MOSIS.

Eia agite, & superûm Regis celebremus honorem,
 Quilaudem egregiam retulit magnosque triumphos,
 Hostiles equites & equos dum mergit in undis.

Ille mihi est validum robur, dextraque potenti

Præbuit ille mihi pacem gratamque salutem.

Ille Deus meus, atque mei Deus ille parentis,

A me victuro celebrandus carmine semper.

Ingens bellator Deus est, insignis in armis.

Illius omnipotens nomen: Pharaonis iniqui

In mare detrufit currus, fævasque phalanges.

Ut saxum petit ima, simul descendit in undas,

Sic comites primique ducum merguntur in undis.

Magne poli Rector, magnas tua dextera vires,

Magnum robur habet; stravit violenta cohortes

Adversas, atque infensos mihi perdidit hostes.

Dum furor in cursu est, dum justas concipis iras,

Hos premis, ut stipulam decurrens flamma per agros.

Undaque surrexit, seseque coëgit in unum.

Unda stetit. videt hoc inimicus. protinus inquit:

Persequar & capiam fugitivos: mens mea dulci

Lætitia exiliet, prædaque fruetur opima,
Et gladium stringam, atque illos mea dextra necabit.
Spiritus, ecce, tuus flavit: mox defluit unda,
Unda velut plumbum demersos opprimit hostes.
Quis tibi, magne Deus, bello par esse valebit?
Quis probitate tibi, sanctissime? five tueris
Infantes, terrefve malos, mirandus ubique?
Extendis digitos alias, & terra dehiscens
Injustos vorat. at per te quæ turba redemta est,
Sensit opem, venerande, tuam, longumque favorem,
Intravitque tuas sedes, habitacula sancta.
Ecce Philistæos duros dolor occupat ingens:
Ecce tremunt Edomitæ: formidine magna
Ecce Moabitæ trepidant, trepidantque vicissim,
Qui Canaan habitant, magnoque pavore feruntur.
Occupet, alme Deus, pavor illos, occupet horror.
Concrecant gelido, filicum de more, rigore,
Dum tua gens per tot casus, per tanta pericla,
Hostibus erepta, in tuta statione locetur.
O utinam liceat nobis in monte federe,
Sancte, tuo! o utinam sacrata fede morari,
Quam tua firmavit valide manus! omne per ævum
Cunctarum moderamen habes, Pater optime, rerum.
Ingreditur fluctus Pharaó cum milite multo,
Sed Deus infanum tumidis oppressit in undis,
Dum sicco Hebræus populus pede transiit æquor.]

EXpertus vires Domini dextramque potentem,
 Graves & iras, illius clementiam
 Gentibus exponam cunctis, lateque fatebor.
 Nam me favore recreat Deus novo.
 Ecce Deus, meus est servator, qui mihi tristem
 Adimet timorem, qui mihi fiduciam
 Et vires addet validas, animumque reducet,
 Meæque laudis atque fortitudinis!
 Auctor erit certus, mihi firmabitque salutem,
 Quæ fluctuavit hætenus dubio pede.
 Servabit certe cunctos: de fontibus ejus
 Aquas bibetis delibuti gaudio.
 Dicetis, quando illa dies illuxerit orbi,
 Cantate laudem & gloriam æterni Dei.
 Illius cunctas celebrate inventa per oras,
 Ut nomen ejus nationibus patens
 Laudetur, mare qua totum circumfluit orbem,
 Qua nascitur, quaque occidit solis jubar.
 Excelsum est ejus nomen, celebrate frequentes
 Manum potentem, & gloriam ejus inclitam.
 Audiat hoc mundus rursus, & juga sacra Sionis.
 Favet Sioni sanctus Israël suo.

Cedite Niliacæ prisci telluris honores,
 Quosque suis opibus Roma superba tulit.
 Vos domus hæc superat, quantum vis horrida culmo,
 Quantum vis ventis frigoribusque patens.
 Vos domus hæc superat, quæ sacri confcia partus
 Promit ab ætherea munera missa domo.
 Ecce dator Deus est, proprium dat munera natum,
 Qui pacem & terris otia læta dabit.
 Pastores veniunt, tenerum ut venerentur alumnum,
 Intrat & exilem rustica turba casam.
 Attoniti spectant matrem, pulcrumque nitorem,
 Qui sacro pueri multus ab ore venit.
 Mox funduntur humi, cuncti mox poplite flexo
 Obsequii præbent signa notasque fui.
 Salve sancte puer, fessi spes unica mundi,
 Unus amor patris deliciæque tui;
 Nate Deo, Deus ipse, hominum, Deus alme, redemptor,
 Qui sumto humano corpore factus homo es.
 Auree cresce puer, seculi melioris origo!
 O cresce, & tecum commoda magna vehe,
 Quæ genus humanum reparent, lapsamque salutem,
 Incipiantque novam pandere ad astra viam.
 Te chorus aligerum celso delapsus olympo
 Cingit, & ad cunas adfidet ipse tuas.
 Carminaque ingeminat natale notantia tempus,
 Quæ somnos possint conciliare leves.
 At tu, Diva parens, cœli certissima cura,
 E cujus gremio tot bona nata fluunt,
 Gaude forte tua: dumque hæres lumine fixo
 In nati vultu purpureisque genis;
 Dumque suam læto risu cognoscere matrem
 Incipit, atque tuis pendet ab uberibus,

Admitte immenſi de te præconia mundi
 Narrantis titulos, quo decet ore, tuos.
 Te ſol occiduus, Virgo, te laudat Eous,
 Et tollit nomen fidera ad alta tuum.

V A N I T A S M U N D I.

Illecebræ mundi, & ſpecie mellita ſerena
 Gaudia, quîs optat vulgus inane frui,
 Illecebræ mundi, longum longumque valete.
 Nil mihi vobîſcum eſt, infidioſa cohors.
 Eheu quam fallax veſtra eſt, quam lubrica imago,
 Et qui mendaci fulget in ore nitor!
 Immenſum dum vos argenti pondus & auri
 Promitis, atque opibus regna ſuperba novis,
 Dum trabeam & faſces; artes fraudesque paratis,
 Pectoraque occultis luditis infidiis.
 Ah quibus eſt lacrimis, quo triſti carmine flendus,
 Quem veſter vultus vanaque forma capit!
 Non illum fellis cruciavit guſtus amari,
 Et data fallaci pocula fœda manu.
 Non ille agnovit lethali tinctâ veneno
 Spicula, quæ menti vulnera cœca ferunt.
 Sed felix nimium, cui fas eſt nube remota
 Æthereæ lucis munere poſſe frui:
 Qui noſcens artes, quîs pectora facinat orbis,
 Evitat cautus retia nexa ſibi.
 Ille ad fidereum ſuſpirans feſſus Olympum
 In ſolo ponit ſpemque fidemque Deo:
 Et rerum fatur humanarum gaudia vera
 Cogitat & finem non habitura ſuum.
 Ah trahe me, Deus alme, vagis erroribus actum,
 Ad ſedes ſuperas quo via ducit iter.

Ægrotantis ad Deum suspiria.

M Agne opifex rerum, qui complex numine cuncta,
 Et regis arbitrio nostraque nosque tuo,
 Ecce toro adfixus jaceo, morbisque fatigor
 Infelix, miseris excruciorque modis.
 Nec spes ulla mihi superest: nil proficit herba,
 Nil profunt medica pocula mista manu.
 Ni recreës me lethifero languore solutum,
 Jam properat vitæ terminus, ecce, meæ.
 Nec tantum capior lucis vitalis amore,
 Quam dolor affiduus, quam mala semper habent,
 Quantum admissa movent me crimina. Torqueor illis,
 Mensque mihi multo fracta dolore cadit.
 O quoties, lacrimas verba inter singula fundens,
 Auxilium imploro, sæpe vocate, tuum!
 O quoties, lapsæ dum vitæ anteacta recordor,
 Purpureus nobis inficit ora pudor!
 Quis mihi portus erit, mediis dum jactor in undis
 Naufragus, infestis mox rapiendus aquis,
 Si me non recipis, si non tua brachia tendis,
 Nec me clementi respicis ore reum?
 Mitis ades, solitoque mei miserere favore,
 Et quod mole sua me premit aufer onus.
 Tunc celsum celeri subvectus ad æthera penna,
 O Deus, æternis te resonabo modis.

ELEGIÆ.

ELBIC

29

DAVIDIS HOOGST RATANI
ELEGIARUM
LIBER I.

ELEGIA I.
AD
CORNELIUM JUNIUM.

De infelici amoris sui exitu.

uid mihi nunc superest, rerum dulcissime Juni,
Dum mea perpetuus viscera mœror edit:
Dum me tristitiæ cruciat crudelis imago,
Et doleo extremum non mihi adesse diem?
Est noster concussus amor. venere dolores,
Qui raptant animum conficiuntque meum.
Eripuere mihi non mitia fata Neæram,
Qua mihi non umquam carior ulla fuit.
O duram sortem! nil non mutabile tandem est.
Omnia fatorum legibus acta ruunt.
Ergo ego formosæ & ridenti dulce puellæ
Basia nulla dabo, basia nulla feram.
Ergo isthæc facies cunctis adamabilis, uni
Immitis posthac tota futura mihi est.

Ibi

Ibimus in lacrimas foli mœstasque querelas.

Cogemur foli verba dolenda loqui.

Hæc mala deplorat Cytherea tenerque Cupido,

Qui jungit fletus fletibus ipse meis.

Deceptus parvus Deus est, & Mater amoris.

Et video falli Numina posse dolis.

Ah quoties dixere mihi: Jam gaudia carpes,

Gaudia non ulla diminuenda die!

Ah quoties promissa mihi blando ore dederunt,

Ibit in amplexus pulcra Neæra tuos!

Scilicet hanc vati mercedem læta parabant,

Præmia carminibus iusta datura meis.

Certe ego tantorum celebrâram jura deorum,

Et quid in humano pectore possit amor.

Excidi amore meo tunc cum non ulla timerem

Quassatura meum fæva pericla caput.

Jamque erat ut cunctas deberem ponere curas,

Inque sinu dominæ nil timuisse meæ.

Jamque erat ut lætos deberem ducere soles,

Jamque erat ut flueret candida vita mihi.

Est aliter visum fatis: illa illa Neæram

Eripuere mihi fata severa meam.

Non mihi scribendi veniet jam blanda voluptas.

Nectendi numeris non mihi verba suis.

Aut mihi si veniat, non umquam læta canemus,

Et chartis aberunt gaudia cuncta meis.

Inque elegos pronus conscribam flebile carmen,

Quale die summa concinit albus olor.

Et longe à populo secretus, solus ubique,

Materiam in luctus ingeniosus ero.

Qualis apud gelidos infelix Naso triones

Ploravit fati ferrea fila sui.

Hoc tamen in cantu caram resonabo Neæram,
 Scribentis ducet cara Neæra manum.
 Nec minus infausti durabunt semper amores,
 Perfidia fregit quos male sana sua.
 Nec minus hæc vivet, etiam post fata superstes,
 Nec minus huic nostro carmine nomen erit.
 Vivet, si quid habent umquam mea carmina veri,
 Vivet, & ingenio surget ad astra meo.

E L E G I A II.

Neæræ Connubium.

ATra dies properat, qua tot mihi culta per annos
 Alterius scandet pulchra Neæra torum.
 Atra dies, non auspiciis exorta benignis,
 Atra dies, Musis usque dolenda meis!
 Ah quid agis tandem Virgo, quid perfida tentas!
 Nulla Venus cœptis, Gratia nulla favet.
 Testatusque meos mœrens Hymenæus amores
 Extinguit thalami lumina cuncta tui.
 Exululant Charites, & scissis ungue capillis
 Percutiunt mœsta pectora nuda manu.
 Ecce ferus cœlo demittit Jupiter imbres,
 Addit & irata fulmina torta manu.
 At memini, cum jurares per fidera nobis,
 Perque hunc, qui certo lumine cuncta videt,
 Jurabas te constantem fidamque futuram,
 Et jurata iterum, basia mille dabas.
 Hæc tua verba igitur foliis leviora caducis
 Excruciant animum, vana Neæra, meum;
 Nuper in amplexus nostros, vesana, ruebas,
 Circumdans collo brachia lenta meo.

Jungebasque meis tua labra corallina labris,
 Admiscens oris murmura blanda tui.
 Nunc cuncta æthereas fugerunt sparsa per auras,
 Blandaue lingua olim, facta severa mihi est.
 Sed nisi me fallunt justî præfagia cœli,
 Perfidiaë poenas mox dabis ipsa tuæ:
 Cum, miseranda, brevi violata hæc sacra dolebis,
 Et venient animo tristia cuncta tuo.

ELEGIA III.

A D

JOACHIMUM TARGERIUM.

De amore ejus.

Quid geris indomitos, Tageri, in corde furores?
 Quæ tibi vesano viscera flamma vorat?
 Hei mihi! quid furis in Phædra, quæ lubrica vultu
 Occupat ingenium, dulcis amice, tuum?
 Quid pulcros mirare oculos, & eburnea colla,
 Quæque omnes superant pulcra labella rofas?
 Luderis ah miser, & fallax te ducit imago.
 Istis deliciis mista venena latent.
 Libertas abiit (quam pulcrum nomen!) in auras,
 Et te captivum Phædra dolosa tenet.
 Dum datur, evita damnosa Cupidinis arma,
 E quibus, infelix, nulla petenda salus.
 Crede mihi, te multa manent discrimina rerum,
 Te dolor & luctus curaue sæva manet.

Dum

Dum sequeris nympham, dum carpis gaudia vana,
Spem, te decipiens, mox feret aura tuam.
Fœmina, res fallax, perjurâ propria ridet;
Ridet, & hoc unum subdola discit opus.
Ipse puer Veneris gestit deludere mentes,
Et superat ventos mobilitate leves.
Sed quid ego frustra leges tibi dicto severas,
Cui dudum pectus sæva puella regit?
Ah quid ego, cui suave malum crudelia fecit
Vulnera, Pœonia non relevanda manu?
Ah quid ego infelix, cui semper Phyllis in ore est,
Illa licet curas augeat usque meas?
At sic fata volunt immitia. fata poëtas
Exagitant. fatis cedere debet amor.
Nec minus hos ignes inter, solatia capto,
Quæ mihi dat Phœbus Pieridumque chorus.
Nimirum roseæ cantantem Phyllidis ora
Facundum reddit ingeniosus amor.
Virginæ adspirat Latonius ipse cohorti.
Adspirat casti turba novena chori.
Qui plenas tanta illecebras dulcedine damnat,
Is puto de ferri femine pectus habet.
Ne fuge jam notos, Targerî care, calores,
Nec tibi quæ dulcis vulnera fecit amor.
Dilectamque adama, me jam monitore, puellam.
Illa habeat pectus, semper amica, tuum.
Jam lætos mirare oculos, & eburnea colla,
Quæque novas superant pulcra labella rosas.
Te jucunda tenet, teneat modo semper imago.
Istis deliciis nulla venena latent.
Libertas abeat. quid enim nisi nomen inane est?
Et foveat caro te tua Phædra finu.

Phædra tibi extendat famam. per carminis artem

Illa tui vivat, teque fidelis amet.

Sic dum Phædra favet, Phœbus Musæque favebunt,

Et toto spargent nomen in orbe tuum.

E L E G I A IV.

A D

J A C O B U M Z A N T E N U M;

Post celebratas ejus nuptias.

ERgo depositis curis dubioque timore

Es compos voti, culte poëta, tui?

Ergo tutus amas, & tutus basia sumis,

Et quicquid Veneris regna beata tenent?

Di proprium hoc tibi dent, & tanti sponsa decoris

Adferat ad mentem commoda multa tuam.

Ast ego crudeli interea consumor ab igne,

Et dirum toto pectore vulnus alo.

Vulnus alo, & flammis me depascentibus uror,

Et raptant animum spesque metusque meum.

Hac nos discruciat cura pulcerrima Phyllis,

Et qui divino fulget in ore nitor.

O amor! o quantos adfers cumulasque dolores!

O amor! o animi longe tyranne mei!

Quod nisi sollicitos relevet mea Vita labores,

Mox aderit vitæ meta suprema meæ.

A D

A D E U N D E M.

Ut studiis poëticis sese reddat.

Mene putas levibus, Zantene polite, camœnis
 Carminibus vires addere posse tuis?
 Mene putas veterem tibi posse reducere venam?
 Erras, & nostri te quoque fallit amor.
 Tu vires tu posce tuas, quas tota probavit
 Belgica, jam toties pectine rapta tuo.
 Constanter renova hos animos. Constantia Musas
 Excitat, & faciles usque venire facit.
 Te fovit dudum Phœbus, fovere sorores,
 Dum fidus coleres Numina cara, novem.
 Eia age, te vatem reddat pulcerrimus annus,
 Quo fera, quo volucris, quo pecus omne salit.
 Quo choreas ducunt pueri innuptæque puellæ,
 Quo nostrum innumeris lufit uterque modis;
 Cum nos hæc eadem raptare in sacra soleres,
 Zantene, & nondum transfuga nempe fores.
 Ver Phœbo sacrum est. expectant carmina vere
 Phœbus, & Aonii turba novena jugi.
 Quin etiam accendit nostras in carmina vires
 Qui late verno tempore regnat amor.
 Vere novo nata est Cytherea tenerque Cupido.
 Vere novo è gelidis basia nata rosis.
 Vere novo Ascanium super alta Cythera ferebat
 Cypria, frondosis imposuitque jugis.
 Omnia vere juvant. divexat rore lapillos
 Rivulus, & nitidis dat levè murmur aquis.
 Ut lucent tenero viridantes gramine campi!
 Ut movet arboreas molliter aura comas!

Ut placidos Zephyri licet hic audire fufurros!

Ut præ lætitia dulce queruntur aves!

Ecce tibi rident halantes floribus horti,

Et largas fundunt undique veris opes.

At tibi, qui viduas amiffa conjuge noctes

Transfigis, ex illis jam novus adfit amor,

Qui tibi delicias, tibi qui nova gaudia portet,

Nec finat in vacuo fecubuisse toro.

Sic te restituet tandem Venus ipsa poëtam,

In sacros vates officiosa Venus.

Nonne tibi subeunt tranfacti molliter anni,

Quis nos facundos reddidit almus Amor?

Nos Amor adscripsit jucundis vatibus olim,

Atque aliquod nobis nomen habere dedit.

Eia age, restituas tibi te, dulcissime rerum,

Neglige nec venæ luxuriantis opes.

Te tibi redde, precor per Numina mitia Mufas.

Si tibi te non vis reddere, redde mihi.

Hoc mecum cupiunt cari, tua turba, sodales,

Quos tibi conjunxit non temerata fides.

Hoc quoque Fama, tuum quæ decantabit honorem,

Exigit: hoc poscit publicus ipse favor.

Nec tibi præcidant odiosa negotia tempus.

Nos etiam furtim scripta tabella juvat.

Sic olim illustres raptim scripsere poëtæ,

Experti faciles ad sua vota Deas.

Sic mediis Naso carmen deduxit in undis,

Ipsa hyeme rigidas incutiente minas.

Quid memorem antiquos? in rerum Katsius undis

Affiduis cecinit carmina multa modis:

Hugeniusque pater, terræ decus ille Batavæ,

Et nullo vatum Grotius ille minor:

Et cujus cunis Haga inclita jure superbit,

Quo

Quo nimium felix Julia vate tumet.
 Non semel ille suo lassus fractusque labore
 Flexit in optatos carmina læta modos.
 Quid lentus dubitas imitari exempla priorum?
 Quid lentus dubitas nomina tanta sequi?
 Incumbas potius famæ, quæ carmine crescet,
 Carmine, quod certam pandit ad astra viam.

ELEGIA VI.

DE PHYLLIDE.

Phyllida formosam fecit Natura benigna,
 Addidit egregium nec minus illa decus.
 Addidit ipsa Venus sua dona, & Gratia triplex
 Ornavit miris perpoliitque modis.
 At puer Idalius, Veneris pulcerrima proles,
 Dulcibus ex oculis mittere tela dedit.
 O Phylli, o Veneris per te regnantis imago:
 O laus virginei deliciæque chori!
 Candida te decorat facies, rubicundaque labra,
 Et quæ de labris mollia verba fluunt.
 Te decorant oculi splendentes lumine puro.
 Te coma, te cervix deliciosa decet.
 Quid superest? ornat nil non laudabile totam.
 Hei mihi, quam forma pœne superba tua es!
 At tu, Mome, vale. formosam lædere parce.
 Effugit hæc morsus, invide Mome, tuos.
 Mome vale, & quæ sacra paro peragenda Dionæ
 Ne turbes atris dedecoresque notis.
 Illa mihi exhilarat longa dulcedine vitam,
 Quam firmat semper continuandus amor.

DE EADEM.

IN campis nuper solus spatatus apricis
 Confedi ad ripam lene fluentis aquæ,
 Multa gemens, & crudeli laceratus amore,
 Et culpans sævos in mea fata Deos;
 Cum se vicina Phyllis referebat ab urbe,
 Adstitit & lateri non bene visa meo;
 Meque suis mox attonitum complexa lacertis
 Oscula mista levi murmure blanda dedit.
 Et quid, ait tandem, secessu quæris in isto?
 Ah quid te curis conficis ipse tuis?
 En adsum, dilecte, tuos miserata dolores,
 Et tua facta meâ vulnera sano manu.
 Responsura tuo venio bene fida calori:
 Unde tuos gemitus hinc procul aura ferat.
 Protinus, ut tandem sensus rediere stupenti,
 Atque animo nubes ista remota fuit,
 Protinus exclamo, Teneo te, candida Phylli,
 Meque tuis stringis, candida, brachiolis?
 Tene ego, clamantem voce est imitata jocosa,
 Clamavitque simul garrula Nympha, Tene.
 Risit ad hanc vocem Phyllis, geminataque verba
 Et dulces repetit non minus ipsa sonos.
 Augebant volucres hæc gaudia dulce querentes,
 Et moto arrisit germine lætus ager.
 Augebat tremulis hæc lymphis gaudia rivus.
 Movit & ipsa suas mollis arundo comas.
 Ex illo cepere dies felicius ire:
 Ex illo fluxit vita beata mihi.

A D

NICOLAUM MARKIUM,

Ut relicto amore ad studia se conferat.

MArki, quem teneris Pallas dilexit ab annis,
Marki, Castalius cui rigat ora latex,
Quid tibi cum teneris, turba fallace, puellis?
Quid te sollicitat desidiosa Venus?
Quid quæris, sacri deserto culmine Pindi,
Et Phœbo & Musis displicuisse tuis?
Tene juvat vano, infelix, liquefcere amore,
Sertaque odoratis myrtea ferre comis;
Et tibi laudato nectentem brachia collo
Imperium dominæ duraque jussa sequi?
Ah fuge tantarum, Marki, discrimina rerum,
Ah fuge non cauto retia nexa tibi.
Dulce tibi ridet Phyllis, tibi pulcra Neæra,
Et desideriiis Galla petita novis.
Scilicet illarum infidias tolerare valebis,
In triplices fraudes & fatis unus eris.
O quoties fractæ fidei promissa dolebis!
O quoties versos in tua damna deos!
Non aliter currens turbata per æquora vector
Jam cuperet fragilem non tetigisse ratem.
Felices, quos votiva signata tabella
Vestis, cæruleo dona dicata Deo,
Significat tumidi maris evasisse procellas,
Et lætos patriæ posse videre focos.

Dum datur, inde redi, & sacræ te redde Minervæ.
 Ecce tibi tendit Diva benigna manus.
 Ecce tibi spondet pretium non vile laboris,
 Si modo sis constans, notaque sacra colas.
 Illa tuam famam ferum transmittet in ævum,
 Et virtute animi conspiciere tui.

E L E G I A IX.

A D P H Y L L I D A.

De adventu Hyemis.

ASpera venit hyems, infans horrida nimbis.
 Obruta perpetua sub nive terra jacet.
 Gratia jam filvis omnis, decus omne recessit,
 Ornatuque carent pascua nuda suo.
 Non ultra mollesce rosæ, vel lilia florent
 Ulla, nisi in vultu, candida Phylli, tuo.
 Hæc bene cum videas (quid enim manifesta negabis?)
 Et constet stabilem nulla tenere locum,
 Quid, rogo, vernanti facie cultuque superbis?
 Niteris infirmo quid, mea vita, pede?
 Iste decens vultus rugis foedabitur olim,
 Cum veniet tacito tarda senecta gradu.
 Quis tunc, Phylli, tuæ miratus munera formæ
 Te colat, & multo flagret amore tui?
 Ah male transactæ lugebis tempora vitæ,
 Et frustra lapsos esse querere dies.
 Cur igitur cessas, sperataque gaudia differs,
 Meque facis flammis, sæva, perire meis?
 Spem longam reseca, velox dum diffugit ætas,
 Dum properant hyemis tempora dura tuæ.
 Incipe jucundos mecum sentire calores,
 Phylli: tibi damnum quælibet hora feret.

A D

A D E A N D E M.

Nunc ego Apellea cuperem spectabilis arte,
Aut de qua Zeuxis nobile nomen habet,
Naturæ simulare vias, vivoque colore
Pingere, quot species terra benigna parit.
Nunc mihi Praxitelis cuperem contingere cælum,
Ingeniumve Scopæ, Phidiacamve manum.
Quam late, mea lux, tua conspiceretur imago,
Et vultus species invidiosa tui!
Nam modo de picto diffundens ore nitorem
Stares virgineo suspicienda choro.
Et modo spirares Pario de marmore facta,
Effigiemve darent æra corusca tuam.
Sic fieres vivax, Phylli, & tibi nobile nomen
Artifices possent conciliare manus.
Nunc mihi quid superest, tenui nisi dicere versu
Quod tibi cœlesti fulget in ore decus?
Laudari certe est nostris res parva camœnis,
Cum te majori par sit ab ore cani.
Sed tamen haud falsum referunt mea carmina amorem,
Et desiderium non leve, Phylli, tui.
Hoc, precor, agnosce, & nimii miserere caloris,
Qui torret rapida pectora nostra face;
Ut dulci tandem vinclo stringamur amantes,
Et nos irrupto fœdere jungat Hymen.
Tunc te castus amor, casu non læsus ab ullo,
Tunc poterit constans nobilitare fides.
Tunc priscas inter numeraberis Heroïnas,
Quæ non delendum tempore nomen habent.
Sic non Penelope, magni non Hectoris uxor,
Non vincet famam Laodamia tuam.

Sic clara ante alias majore frueris honore,
 Quam vel picturæ vel tibi cæla darent.
 Ipse ego majore accendar præcordia Phœbo,
 Ut possim in laudes fortius ire tuas.

ELEGIA XI.

AD COROLLAM.

Formosi flores, picturatæque corollæ,
 Phyllidis electæ compositæque manu,
 Pallentes violæ, cum purpureis Narcissis,
 Junctæque puniceis lilia cana rosis;
 Quam brevis heu vester decor est! quam gratia formæ
 Lubrica! quam parvo tempore tota perit!
 Nascimini flores hac luce, hac luce peritis,
 Et fallax oculos ludit imago meos,
 Et nimium falsa est vestra & fugitiva voluptas,
 Et nimium rapido præterit illa pede.
 Ah quanto est melior species tua, candida Phylli,
 Nascentesque tuo semper in ore rosæ!
 Quanto me melius capiunt per colla, per omnem
 Cervicem larga lilia fusa manu!
 Illic me constans, illic non vana moratur
 Gratia, nec fictis detinet illecebris.
 O quæ vernantis semper dulcedine vultus
 Exsuperas violas, exsuperasque rosas,
 Et quæ præterea locupletis pignora Floræ
 Legerunt Nymphæ detuleruntque tibi,
 Respice me sævis in amoribus elangentem,
 Adsit ut hinc nostris certa medela malis.

DAVIDIS HOOGSTRATANI
E L E G I A R U M
L I B E R I I.

E L E G I A I.

A D

P E T R U M F R A N C I U M,

*Cum MARIÆ Britanniarum Reginae
parentaret.*

DUm tibi Castalides mœstissima carmina dictant
Solventi claro debita iusta rogo,
Et tua sese effert Latia facundia lingua,
Franci, Palladii gloria prima chori:
Dum tanto perculsa malo lugubria sumit
Anglia, Reginae funere mœsta suæ;
Nos quoque luctus habet. Juvat indulgere dolori,
Et fletu lacrimas continuare tuas.
Belgica tota præit, conjunctique undique vates
Flebilibus celebrant publica damna modis.
Jungite communes Angli Batavique querelas,
Et loca tam iusto nulla dolore vacent.
Occidit ante diem, miserando funere merfa,
Spes & amor populi magna Maria fui.

Occi-

Occidit ante diem, qua dante Batavia tota
Felices vidit gratius ire dies,
Cum populo affulsit verna dulcedine vultus,
Illustrans radiis quælibet ora suis,
Lætaque Majestas, & nullo turgida fastu,
Et simplex virtus tristitiaque carens,
Et rectum ingenium, & nivei sine crimine mores,
Et non fucatæ religionis amor.
Tam raras dotes, & tanta principe dignas,
In gremio fovit Belgica fida suo,
Donec, agente Deo, nostræ de litore terræ
Solvit, majori constituenda loco.
Ah quis non flevit, cum Te discedere vidit!
Quanta dedit luctûs signa profusus amor!
Tu quoque flevisti, Princeps, cum cuncta sonarent
Questibus, & sicco lumine nemo foret.
Vidisti desiderium, visumque probasti,
Publicaque affectus tot monumenta pii.
Hæc Te tangebant, hæc alto infixæ manebant
Pectore, cum faceres per freta vasta viam,
Adque solum natale citis veherere carinis,
Per lacrimas populi sæpe vocata Tui.
Quo jam prægressus Conjux, post tanta tropæa,
Postque tot afflicto monstra fugata solo,
Divisit Tecum imperium & regalia sceptræ,
Ornavit vestras quæ Deus ipse manus.
Te veniente, Tuis quanta est lux orta Britannis!
Nempe salutaris fideris instar eras.
Te veniente, simul venerunt agmine longo
Virtutes, tutum quæ reperere locum:
Justitia ante omnes, majori ornata decore,
Et duris rebus cognita sancta Fides;

Et

Et pia quæ gratum solamen præstat egenis,
Et vanas miseris non finit esse preces:
Et quæ prudenti mentem ratione gubernat,
Quæque nitet castæ laude pudicitiae.
Aurea Libertas, dudum calcata, reducta est,
Siccavit lacrimas Religioque suas.
Hæ Tibi deliciae, tota quas mente fovebas.
Hisce tibi titulis nobilis aula fuit.
Nunc, Regina, jaces, æterno victa sopore,
Et Tua ferrata lumina nocte rigent.
Jungite communes Angli Batavique querelas,
Et dolor in lacrimas iste perennis eat.
Publica tristitia est, sonuerunt questibus urbes.
Ingeminant questus persona rura suos.
Crescit & in majus luctus, sparsusque per orbem
Horrorem populis principibusque movet.
Quot bona, quot fato perierunt commoda tali!
Quanta rapit secum gaudia nigra dies!
O decus! o communis amor, columenque Tuorum!
Quam festinato funere rapta jaces!
O pulcrum Mortis demessum pollice florem,
Vix bene spectatum quem properata tulit!
Omnia cum plorent, vincis tamen omnia, Regum
Maxime, nec patitur justa querela modum.
En prostrata tibi Tua gaudia, & una voluptas,
En posita ante oculos tristis imago Tuos!
Quid Tibi nunc profunt tot parti ex hoste triumphis?
Quid profunt capiti laurea ferta Tuo?
Quid terræ curam nostræ gessisse Tuæque?
Quid quæ magnificum fama celebrat opus?
Cum rapuit mors dira Tuæ solamina vitæ,
Et conjux demto sine carenda Tibi est?

Ah quis crudeli reperit fomenta dolori?

Unde venit tantis ulla medela malis?

Te tamen acceptum vulnus moderatius urat;

Et Tua Te virtus reddat, ut ante, Tibi.

Et nullis quassata malis sapientia vires

Restituat solitas, & Tibi præstet opem;

Ut patriæ pergas rebus succurrere lapsis,

Quæ Tecum plorat, quæ Tua damna dolet.

Te Tua deseruit, sed jam potiore recepta

Sede tenet celsi regia tecta poli:

Quæ nunc in terris animo præceperat, & quo

Enthea mens illi fecerat ante viam.

Sic vixit, sic prompta fuit, cum corpore vires

Tentaret tristis detereretque lues.

Quid me suspiras, Conjux charissime, dixit;

Cedentem fati me meliora vocant.

Jam mihi panduntur stellati limina cœli,

Et toties votis regna petita meis.

Tu mihi, dum licuit, solamen dulce fuisti;

Tu mihi, Tu magno proxima cura Deo.

Et nunc forte brevi disjungimur intervallo.

En præeo, quod Tu deinde sequeris iter.

Interea cordi tibi sint communia sacra,

Atque humeris Regni credita cura Tuis.

Dixerat: Aligeri subito rapuere loquentem,

Et pariter vitæ gaudia multa tuæ.

Cede Deo, Regum ter maxime, cede trahenti.

Avelli quamvis fit grave, cede Deo.

Ille idem luctus, lacerat qui corda Tuorum,

Ille dolor sævus, qui tria regna quatit,

Et lacrimæ sine fine datæ, gemitusque perennes;

Quos pius in magno funere fudit amor,

Sunt

Sunt populi monumenta Tui, quæ marmora cuncta,
Quæ vincant pretio busta superba suo.
Adde quod Illius spatiosum fama per orbem
Ibit, fatali non cohibenda rogo.
Huc & clarorum faciunt solatia vatum,
Qui duros casus, & Tua damna canunt.
Hos inter, Clariæ Franci lux magna cohortis,
Condecora lacrimis Regia busta tuis.
Triste tuæ poscit funus præconia linguæ,
Materia eloquio conveniente Tuo.
Pendet ab ore Tuo magnus cum plebe Senatus,
Et cunctæ lacrimis immaduere genæ.
Immenfum tua se fundent lamenta per orbem,
Et vox est gemitus magna futura tui.
Solis ab occasu solis noscetur ad ortum,
Et se per terras æquoraque alta dabit.
Audiet, & mœstas voces imitabitur Echo,
Et reddent querulos concava fassa fonos.
Nunc Tamesis, nunc Ya ululatibus aëra rumpunt,
Et lacrimis fluctus auget uterque suos.
Eia age, & applausum doctæ mereare coronæ.
Me vetat infandus dicere plura dolor.

NAMURCA CAPTA.

AUSPICIIS ET DUCTU
GULIELMI III.*Britanniarum Regis.*

Vicinus: indomito cessit Namurca furori
 Ardua, submisso procubuitque genu.
 Procubuit, Gallo spectante & dira fremente,
 Ante pedes domini sanguinolenta sui.
 Vincitur illa ferox, quam vinci posse negabat
 Hostis, & invita projicit arma manu.
 Nec muri aut valli, nec propugnacula tanta
 Incursum longa sustinuere mora.
 Cessere hostiles ingenti horrore cohortes,
 Sulphureo nubes dum gravida igne tonat:
 Dum dextræ dextris, dum tela minantia telis
 Obversa, & sævit qualibet arte furor:
 Auditur raucus dum castra per omnia clamor,
 Cornuaque & cantus, cum lituisque tubæ:
 Dum reboat diris late mugitibus æther:
 Et terra effuso tota cruore madet.
 Arx alta atque alto nutabant vertice turres,
 Cunctaque solliciti plena timoris erant.
 Hæc Tibi debetur victoria maxime Regum,
 Muneris hæc omnis palma stupenda Tui est.
 Te duce sponte ruit violenta in prælia miles,
 Factus ab exemplo fortior ipse Tuo.

Te duce ferventi laudum accenduntur amore
Pectora, suspenso non remorata metu.
Te sequitur pars ille Tuæ non infima laudis
Ornamentum Bavaræ præsidiumque rei.
Quæ Tibi cura fuit focias in prælia turmas,
Auxiliatrices quæ stimulare manus!
Scilicet ignarus somni tardæque quietis
In medio belli fulmine semper eras.
Scande triumphales jam victor, scande quadrigas,
Purpureusque albis invehere altus equis.
Et populi plausus, qui te comitetur euntem,
Accipe, qui læta voce Triumphæ canat.
Ferali pro cupresso caput indue lauro:
Serta decent crines hæc, Gulielme, Tuos.
Jam juga, jam valles fremitu plausuque resultant,
Famaque per terras, nuntia læta, volat.
Te mare, Te tellus, Te litora curva loquuntur,
Te vastæ rupes, Te canit omne nemus.
Te pater undanti præceps sonat agmine Mosa,
Provolverens celeres in mare liber aquas.
Omnia Te extollunt, priscisque heroibus æquant,
O Rex, o vasti, quem regis, orbis amor!
At vos, o Belgæ, propius qui carpitis ista
Victoris forti gaudia parta manu,
Undique dum festæ lucent per compita flammæ,
Dum se lætantum tollit ad astra sonus,
Solvite pro patriæ communia vota salute,
Solvite clementi debita vota Deo.
Nempe Ducem incolumem vobis salvumque reduxit;
Adfuit & vestræ rursus, ut ante, rei.
Sic ille ad patrium ferus contendat olympum,
Inter honoratos conspiciendus avos:
Ut salvo Auriaco semper quoque Belgica tellus

D

Tu

ELEGIA III.

Tuta sit, hostiles despiciatque minas.
 Sic quæ illum virtus toties commisit arenæ
 Victorem faciat sæpe referre pedem :
 Donec contufis fausto certamine Celtis
 Figat in hostili capta tropæa solo ;
 Vinculaquæ ipse ferat diffracto Sequana cornu ,
 Et Ligeris famulis serpat in æquor aquis.
 Sic pax fidereo redeat mitissima cœlo ,
 Claudat & æterna tristia bella fera.

ELEGIA III.

In Pacem cum Gallis initam.

LÆta dies venit : summo Pax aurea cœlo
 Labitur, & secum prospera quæque refert.
 Diffugiunt facies Terrorum, Iræque, Minæque,
 Inque Erebi redeunt monstra cruenta lacus.
 Succedit placido mitis Concordia vultu.
 Succedit votis mille petita Quies.
 Intemerata Fides caras complexa sorores
 Dulcia tranquillæ fœdera Pacis amat.
 Tolle tuum tandem, duris jactata periclis,
 Tolle tuum tandem, Belgica læta, caput.
 Gaudia clementi veniunt uberrima cœlo,
 Et faciunt curas jam tibi certa leves.
 Collifos bello populos tristisque tumultu
 Ætherea summus vidit ab arce Pater.
 Attritas vidit mœstis cum civibus urbes,
 Et cæsa hostili millia multa manu.
 Vidit, & indoluit, Dirumque inhibere furorem,
 Et mundo auxilium ferre paremus, ait.

Extem-

Extemplo miseras solvit formidine terras,
Optatum bellis imposuitque modum.
O Pater ! o mundi requies ! o Pacis origo !
O Deus ! o populi cura salusque Tui !
Quod jam feralis grassari cessat Enyo,
Quod nullus nobis restat ab hoste timor,
Liberâ securi quod fulcant æquora nautæ,
Quod sua securus rusticus arva colit:
Cornua quod placidos tandem cecinere recessus,
Et quod respirat patria lassâ, tuum est.
Effera regnabat Rabies, aciesque coïbant,
Tactaque sanguineo rore rubebat humus.
Propria lugebant, lugebant publica damna,
Sollicitæ matres, sollicitæque nurus.
Hæc raptos bello cognatos, illa parentes:
Hæc sobolem raptam flebat, at illa virum.
Omnia jam mutata : ligat Concordia gentes
Aurea : quæsitæ tempora pacis eunt.
Hanc ipsi montes, hanc litora curva vocabant:
Hanc fluvii, motis hanc nemus omne coïmis.
Adfuit. o populi, lacrimis in gaudia versis,
Plaudite : quæsitæ tempora pacis eunt.
Post nimbos tristesque Hyadas, noctemque profundam
Gratior illuxit candidiorque dies:
Qua sese tandem reddi sibi Belgicâ cernit,
Innumeris longo tempore quassa malis.
Flumina jam mellis, jam currunt undique lactis
Flumina : quæsitæ tempora pacis eunt.
Læta Pales Divæ reducis pia munera sentit,
Et recreat reditu rura relicta suo.
Ad nullo remeat turbatos sanguine fontes,
Et pelluentes candida Nais aquas.
Dejectos alii celebrent è sedibus hostes,

Et memorent valida mœnia capta manu,
Et densas strages, atque undas cæde tepentes,
Et loca, quæ toties plena cruoris erant.
Cæsaris adjiciant partos virtute triumphos,
Adjiciant passos vincula digna Getas.
Adjiciant Britonum miscentes prælia turmas,
Et ducis invicti fortia facta canant,
Virgineasque Deas dira inter bella cruentent.
Ah nolim hinc aliquid nominis esse mihi.
Me Pax alma rapit, me Pacis amabile nomen
Afficit, & quæ nunc otia mundus agit.
Pax superat partas sudore & sanguine lauros,
Et fixa hostili signa superba solo.
Gaudeat Europe, quæ tot modo tristia vidit
Funera : quæsitæ tempora pacis eunt.
Extremas iterum properat mercator ad oras,
Nec stratum infestis classibus æquor arat.
Longinquis petit, ut quondam, commercia terris,
Implet & optata navita merce ratem.
Hæc tua præcipue laus est, terra Amstela ! cura
Illa habuit mentem detinuitque tuam.
Et quo commodior fieret res omnis, in illam
Confestim unanimes incubuere patres.
Quod poterat votis mercantum obstare remotum est,
Et factum levius per maris æquor iter.
Currunt, & salvæ contingunt ostia puppes,
Et repetunt cursus per vada falsa suos.
O pueri, nunc cum pateat piscantibus altum,
Tendite nodosas, tendite, ut ante, plagas.
Non frustra prædam captabitis : ite frequentes.
Nullus jam vestris infidiatur aquis.
Æquora sunt vobis, sua sunt cultoribus arva
Reddita. quæsitæ tempora pacis eunt.

Fallimur? an cunctas implent hæc gaudia terras,
Et loca lætitia cuncta recente fremunt?
Vorticibus volvens lætus majoribus undas
Ya repercussos edit ab amne sonos,
Et sonitu strepitante suam interlabitur urbem,
Dantem lætitiæ publica signa suæ,
Ardentesque globos mittentem ad fidera summa,
Mittentem rutilas, ignea tela, faces.
Hæc inter campana sonans de turribus altis
Clamat, quæsitæ tempora pacis eunt.
O utinam maneant nobis ea propria dona,
Semper & hinc Batavis aurea sæcla fluant!

DAVIDIS HOOGSTRAANI
ELEGIARUM
LIBER III.

ELEGIA I.

Ad Virum Amplissimum

JOANNEM CORVERUM,

Consulem.

Ratia fit cœlo : Corveri cognita virtus
En meritis iterum præmia digna refert.
En recipit fasces, patriæ gratissimus urbi,
Inque humeros notos purpura sacra redit.
Diffundunt omnes vultum, plausumque cientes
Exoptant votis prospera quæque piis.
Me quoque cum fas sit (quamquam mihi surgere in altum
Non datur, & numeris magna sonare meis)
Me quoque cum fas sit votivas fundere voces,
Communesque preces lætitiæque sequi,
In partem venio populi lætantis, & oro
Ut tibi felici fidere vita fluat:
Ut constet tibi firma & non onerosa senectus,
Et veniat tardo lux tibi summa pede.

Hoc

Hoc cupiunt doctæ, Consul, tua cura, sorores;
 Hoc testudinea clarus Apollo lyra.
 Sic, quem tot curis dudum factisque mereris,
 Urbis amor crescat tempus in omne tuæ.
 Sic pax ex alto, Corvero præfide rerum,
 Adveniat certa conciliata fide.

ELEGIA II.

Ad Virum Illustrissimum

JACOBUM BORELIUM,

Tertiūm Consulem.

Vota valent urbis : communia vota sequamur,
 Et tam festiva gaudia nata die.
 Hæc animat cives, cunctorum hæc pectora mulcet,
 Hæc dictat claro carmina danda viro.
 Est mea Musa quidem justo suffusa pudore,
 Inque tuas dubitat lenta venire manus:
 Sed devincta tibi non uno nomine, Consul,
 Mens mea per plausus æstuat ire novos,
 Affectuque suo vires superare pusillas
 Nititur, in laudes officiosa tuas:
 Ut tibi gratetur summi velamen honoris,
 Conspicuumque novis fascibus imperium.
 Alea jacta mihi est, de totque clientibus unus
 Sustineo obsequii munera ferre mei.
 Salve læta dies, roseo pulcerrima vultu.
 Tu toti populo, tu mihi grata venis.

Insigni tu virtuti, quæ surgit in ævum,
 Tu meritis confers præmia digna suis.
 Tu quod amor jussit populi, quod Curia tota
 Comprobat, applausu prosequiturque suo,
 Exequeris, vultumque omnem diffundis, & urbi,
 Expectata diu, gaudia justa moves.
 Salve læta dies, roseo pulcerrima vultu,
 Te celebrat docti turba novena chori:
 Patronique sui magno lætatur honore,
 Vindice quo tuta sunt statione Deæ;
 Quoque duce Amsteliae succrescit fama Minervæ
 Promentis larga munera multa manu.
 Te Dea, justitiæ præses, Themis ipsa celebrat,
 Quæ Mystæ laudes concinit ipsa sui.
 Hæc jam sponte sua celso descendit Olympo,
 Et tegit illius mellea Suada latus.
 Splendida quam quondam stupuere palatia Regum
 Tutantem patriæ remque decusque suæ.
 Sic ejus sese explicuit præclara parentum
 Virtus & titulis altior ipsa suis.
 Invidiaque fera, quæ deterit omnia, major,
 Sustulit erectum sidera ad alta caput.
 Salve læta dies, roseo pulcerrima vultu,
 Digna dies plectro nobiliore cani.
 O Cressa signanda nota, gratissima rerum,
 O nata auspiciis lux veneranda bonis!
 Jam frigus mihi, jam nimbos posuisse videris,
 Mitior & tepidis incaluisse Notis.
 Fausta mane, & qui te soles exinde sequentur,
 Felices veniant assimilesque tui.
 Sic dum magnificæ magnus Borelius urbi
 Consulit, atque humeris non leve gestat onus,
 In sobole aspiciat virtutis semina notæ,

Quæ magnos veris laudibus æquet avos,
 Et per ea ad patris famam vestigia tendat,
 Et sibi monstratum gnava sequatur iter:
 Tempore dum lapso veterum gestamen avorum
 Induat, in simili conspicienda gradu:
 Quæque tegit patrios, veniat modo serior ætas,
 Pendeat ex humeris purpura lata suis;
 Ut tandem rerum fature felloque Parente
 Floreat in natis non moritura domus.

ELEGIA III.

In funere

Illustrissimi atque Excellentissimi Viri

JACOBIBORELII,

*Urbis Amstelædamensis Consulis, & ad nuperam
 Pacificationem Oratoris cum summa potestate.*

Qui modo præclaris titulis & honoribus auctus
 Gaudebat patriæ fidus adesse suæ,
 Borelius laus magna virum, quos purpura sacra,
 Quos ornant fasces, imperiique notæ:
 Majorum par virtuti, par dotibus altis,
 Quas memori tellus mente Batava colit;
 Ecce jacet, telis mortis confossus amaræ,
 Et longus nobis nascitur inde dolor.
 Ecce jacet, cujus res Belgica voce sonabat,
 Cui spem crediderat Pax revocanda suam.

Eloquio quam Suada suo ditaverat, illa
 Illa fluens largo nectare lingua tacet.
 Illius ad bustum multis exercita Virtus
 Casibus, & meritis Gloria parta sedet.
 Abiecta plorat cithara turbatus Apollo,
 Plorat in Aonio Turba novena jugo.
 Triste caput mediis condit pater Amstelæ in undis,
 Illius & mœror viscera dirus edit.
 Ulla nec admittit duri solatia luctus,
 Nec sibi tractari vulnera cruda finit.
 At vos, o nati, patriæ renovare dolorem
 Ingentem, & mœsta parcite voce queri.
 Parcite dilectum nimium lugere parentem,
 Tantaque de vestra commoda rapta domo.
 Defuncto post tot curas tantosque labores
 Impensos Batavæ nocte dieque rei,
 Aurea quo fessis tandem daret otia terris,
 Jam datur æterna pace poloque frui.

ELEGIA IV.

A D

JANUM BROUKHUSIUM,

Cum horum carminum editionem urgeret.

Broukhusi, Clariæ quem nutrivere Sorores,
 Quem fovit caro Pallas amica sinu,
 Quo raperis, vir magne? tuus quo te impulit ardor,
 Verbaque qui dictat plena favoris amor?
 Quid tibi mentis erat, cum me mea, maxime vatum,
 In medium cuperes carmina ferre diem?

Par-

Parce, precor, nimium tenues laudare libellos,
Sunt parvæ vires invalidæque mihi.
Et mea sollicito suffusa pudore Thalia
Hæret, & ancipitem pernegat ire viam.
Et scopulos prudens horrescit, & aspera faxa,
Tam formidati quæ tegit unda maris,
Et fyrtes, in quas tot jam impegere carinæ,
Ludibrium Boreæ, ludibriumque Noto.
Ergo ego sustineam magnis comes ire poëtis,
Quos canit æterna fama benigna tuba?
Ergo ego securus patiar, positoque timore,
Inculta à media carmina plebe legi?
Nec me terrebit virtus morosa Catonum,
Quæ sub iudicium singula verba vocet,
Quæ virga instituat limaque severius uti,
Et rigido in versus sæviat ungue meos?
Ah metuo, mihi ne properati audacia cœpti
Sit fraudi, & longe spem ferat aura meam.
Icarus & Phaëton, priscorum fabula vatum,
Nomina sunt animo non imitanda meo.
Sunt mihi terrori nimium sublimia semper,
Conveniunt votis nec nisi parva meis.
Hæc te scena manet : dudum tellure relictâ
Ad celsum vexit te tua musa polum.
Implevitque tuum cœlesti nectare pectus,
Et docuit cedro carmina digna loqui,
Victurumque dedit nullo non tempore nomen,
Et cinxit meritas fronde virente comas.
Sic antiquorum fervans vestigia vatum
Vicisti numeris tempora nostra tuis.
Tænariis sese referat si Pindarus umbris,
Si Flaccus, Latiae gloria prima lyræ,
Te celebrent dulci modulantem carmina plectro;

Et quatiat pennas Cygnus uterque suas,
 Non ficto se commendans Elegeia cultu
 Per te nativo pulcra decore nitet.
 Qualem Callimachus, tenerique Propertius oris,
 Fundentem roseo nectar ab ore dedit.
 Illo nec minor es, viridi qui valle capellas,
 Et placidas Siculo carmine mulsit oves.
 Nec minus atroci quid possis sensit Iambo
 Tentator famæ degener ille tuæ.
 Tu facis ut redeat nobis illa aurea quondam
 Ætas, munditie nobilitata sua,
 Quam non barbariæ pestis foedavit acerba,
 Quæ rapuit gentes exitioque dedit.
 Tu facis ut redeant hæc qui vestigia passu
 Presserunt æquo, nec minus artis habent:
 Ut redeat nostras iterum delatus in oras
 Grotiades, Batavi gloria rara soli,
 Heinsidesque parens, & non minor arte paterna
 Filius, æternum cum patre nomen habens,
 Et Doufa, & non fucati candoris imago
 Baudius, Aonii lucida gemma chori,
 Et quo se jactat tellus Hagana, Secundus,
 Ille tui confors nominis, ille lyræ,
 Atque alii plures, quos cœlo Musa beavit,
 Carmine viventes tempus in omne suo.
 Quid toties quæris tanta inter nomina nomen
 O Phœbi, O Charitum cura, referre meum?
 Mî sat erit populi voces audire faventis,
 Quosque dabit plausus continuare meis,
 Quamque habitas urbem felicem jure vocare,
 Quæ stupet ingenii flumina vasta tui,
 Me quoque felicem, tibi quem concordia junxit,
 Et non rumpendæ foedus amicitiae,

O quo-

O quoties, mihi dum vires in carmina quæro,
Carmina lustravi Pieridasque tuas!
Cum bene lustravi, defixus lumine in illo,
Labitur ingenti spes mihi victa metu.
Protinus in vanos manus acriter ipsa labores
Sævit, & inceptum damnat & odit opus,
Crudaque detrectat committere carmina luci.
Claudentur pluteo tutius illa meo.
Hoc cupit & Livor, quamvis vix ille timendus,
Vilia cum spernat, nec nisi magna petat.
Barbaries certe densissima temporis hujus
Ipsa meum jubeat me retulisse pedem.
Hæc parcit nullis: hæc miscens sacra profanis
Judicio gestit quæque notare suo.
Quæ si forte aliquo me sit dignata favore,
Meque putet dignum laude, quid inde feram?
Scilicet hæc nostram tangent præconia mentem,
Quod similem statuat me sibi, seque mihi?
Rusticus est, tali qui vult notescere fama,
Et nescit capiti ferta caduca suo.
Paucorum potius nobis meruisse favorem
Cura sit, & vani nominis absit amor.
Sed quid ego hæc frustra, si me tamen ista voluptas
Detinet, & spontis non finit esse meæ?
Nos stimulis agitat cantandi blanda libido,
Nescio quis nobis & Deus ora movet.
Quid contra obnitar? res est dulcissima carmen,
Illecebrasque suas, quâs capiamur, habet.
Admonitu nec nulla tuo fiducia nobis
Additur, injectos imminuitque metus.
Francius ipse tuus, quo nil sincerius usquam est,
Laudat conatus exstimulatque meos.
Hoc ego præsidio fretus novus ales in altum

Tollar, & ignava non cohibebor humo.
 Nec mihi jam livor, nec barbara turba nocebit:
 Jamque mihi vires Cynthus ipse dabit.
 Quin etiam monitis jam nunc paremus amicis,
 Effugiunt latebras & mea scripta suas.
 Tu modo, Broukhufi, consueto respice vultu
 Carmina judicio tuta futura tuo.

E L E G I A V.

A D

JOANNEM GEORGIUM GRAEVIUM,

Cum vernaculis suis poematis.

Accipe Romanæ, Grævi, facundia linguæ,
 Castalii ductor præsidiumque chori,
 Accipe, materno quæ pridem lusimus ore,
 Admitte & tenues aure favente modos.
 Invenies illic varii monumenta laboris,
 Invenies vario carmina structa pede.
 Jam duras fati leges, jam canto benignas,
 Lætaque flebilibus mista libellus habet.
 Sunt quoque doctorum capitum præconia justa:
 Nec tu laude cares, magne Vir, ipse tua.
 Hæc ut erant nostræ conamina prima juventæ,
 Sic studium illud idem, quod fuit ante, manet.
 Quin etiam numeris mihi nunc libet ire Latinis,
 Romuleasque Deas carminis arte sequi.
 O utinam pontum liceat dare vela per illum
 Auspice te, cursus & moderante meos!
 O utinam per te, Grævi, mihi dexter Apollo
 Annuat, & tutas ipse det ire vias!
 Tunc animi venient nobis, tunc nostra Thalia
 Plena spei certæ, plena vigoris erit.

ELE

MANIBUS

JOANNIS MENSINGÆ

S.

TE quoque, sancte senex, rapiunt immitia fata,
Et tua perpetua lumina nocte premunt.
Occumbis, cursuque tuo sine labe peracto
Tendis ad æthereæ lucida regna plagæ:
Quo tibi Religio, placidoque Modestia vultu,
Quo pietas dudum candida fecit iter.
Jamque tuæ frustra exequitur præconia laudis
Groninga, effusas pulvere sparsa comas.
Tectaque funerea circum sua tempora fronde
Assiduis frustra fletibus ora rigat.
Te melius Pallas, melius te Suada celebrat,
Pieriusque Pater, Pieriæque Deæ.
Et tibi carpentes Pindi de vertice lauros
Accumulant busto debita dona tuo.
Quicquid habet corpus, subita perit omne ruina,
Effugiunt avidos hæc monumenta rogos.

JOANNEM TEXELIUM,

De studiis suis.

GLoria sacratæ non inficianda catervæ;
 Texeli, Aonio maxima cura choro;
 Cujus ad argutas attendit Rotta camœnas,
 Cum tua culta manus nobile condit opus;
 Cum genus humanum cœlesti nectare pascis,
 Et magni pandis jussa verenda Dei;
 Si quid agam quæris, vivo, valeoque; nec ulla
 Damna meæ domui fors inimica tulit.
 Invenio in studiis, ut quondam, dulce levamen,
 Non fatis ex voto si mihi vita fluit.
 Nec minus evolvo veterum monumenta virorum;
 Immenfi semper quæ stupor orbis erunt.
 Miratorque vetustatis vestigia lustro
 Magnarum, tempus quas abolevit, opum.
 Inde vel in celeres currit mihi carmen Iambos,
 Inde vel in lyricos bucolicosque modos.
 Et dum Nasonem stupeo, dum pagina Flacci
 Delectat mentem nectare foeta meam,
 Compono priscis nostrorum tempora vatum,
 Et quantum distent utraque, scire juvat.
 Jam paro, ut alterno decertet epistola cursu,
 Qua mihi dilectos osculer articulos,
 Qua caros liceat mihi compellare sodales,
 Et genio illorum colloquioque frui.
 Non aliter fecere viri, quos Fama benigna
 Vexit in excelsis fidera ad alta rotis.

Illorum exemplo , fervente cupidine ductus
Aptavi nervis Musica sacra meis.
Addebat stimulos titulis clarescere honestis,
Et mea raptabat pectora laudis amor.
Ergo bonas artes teneris edoctus ab annis
Me totum studiis mollibus usque dedi.
Inque suos Musæ me pertraxere labores,
Et quod me posset tangere , carmen erat.
Hinc modo Dordrecht , modo Leidæ dulce canebam,
Rhenus ubi placido murmure volvit aquas.
Hinc pastorales modulabar arundine versus
Ad ripas Rottæ , feu , vage Mosa , tuas.
Et nunc in Batavis cupiebam ludere pratis,
Et nunc in campo , Roma diserta , tuo.
Urbs patria hos lusus attentis auribus haufit,
Quæ Desiderio jure superba suo est.
Illic heroum , sibi quos sapientia facrat,
Dum memori dotes factaque mente colo,
Tu quoque , Texeli , numero reperiris in illo,
Estque tuum crebro nomen in ore mihi.
Nempe tuum agnoscit mens non ingrata favorem,
Quo me fecisti tempus in omne tuum.
Dî faciant , ut fortuna felice fruaris,
Nec tibi det tristes tarda senecta dies.

A D

JOANNEM GORISIUM,

Ut in novi anni initio lætitiæ indulgeat.

Hic quoque temporibus nostris est additus annus,
Qui venit, & secum prospera verba vehit.
Gratia magna tibi, summi Moderator Olympi,
Qui cumulas larga munera tanta manu:
Auspiciis cujus tot jam superavimus annos,
Et non infausto tempora lapsa pede:
Auspiciis cujus vitare pericula mille
Fas fuit, & fato candidiore frui:
Quo dante & sese morbi vis sæva remisit,
Et mors cum telis atra repulsa fuis.
At tu, noster amor, Musarum maxima cura,
Concipe felici jam bona verba die.
Excutiantque tibi tristes nova gaudia curas,
Et minuant vitæ tædia multa tuæ.
Et si quid tetrico contractum insuave labore,
Hic tibi substituat prosperiora dies.
En ego, mole mei non impediante laboris,
Nunc iterum ad Musas & mea sacra feror.
Ad jucunda voco, nihil est hac luce dolendum.
Quid dubitas, Gorisi, publica vota sequi?
Quod tribuit cœlum, lucro apponamus uterque.
Nec cœlum vultus explicuisse vetat.
Blandaue lætitiæ nihil obstat prodere signa
Innocuisque jocis, innocuoque mero.
Sic redeant nobis Jani, velut ante, Kalendæ.
Sic multi superent, & sine nube, dies.

Æta-

Ætatisque tuæ, quæ multum crescit eundo,
 Adfit temporibus semper amica quies.
 Quodque geris munus perpes concordia firmet,
 Vinculaque haud ulla dissoluenda manu.
 Sic mihi fit tibi ferre meam de more salutem,
 Et te carminibus demeruisse meis:
 Quæ non invito recitem: Constantis amoris
 Sunt ea, & illæfæ pignus amicitiae.

E L E G I A IX.

A D

E U N D E M.

*A morbo nondum confirmatus Natalem ejus
 sexagesimum celebrat.*

O Ptatum lætis dum ver caput extulit arvis,
 Omniaque hybernis elicit è latebris,
 Natalemque Viri, cui me junxere Camœnæ,
 Et quem jam toties dicere jussit amor,
 Inter amicorum plausus & gaudia profert,
 Datque piis votis ominibusque locum,
 Quid furibunda meos febris depasceris artus?
 Quid laceras sævis pectora nostra modis?
 Quid tibi nobiscum est dira anxietate nocenti?
 Quid mihi cum flammis torminibusque tuis?
 Nunc me tempus erat diverso ardescere ab igne,
 Nunc mihi Phœbeo numine corda rapi.
 Nunc ad jucundo furgentia gaudia sensu,
 Et læta ad festas mente venire dapes.

Da veniam, Vir docte, tibi si carmina mitto
E morbo domini languida facta fui.

Da veniam, si, quæ superant in carmina vires
Quamlibet exiguas exerit ista dies.

Nam meritis devincta tuis non Musa filere,
Nec valet officii non memor esse fui.

Nec valet in medio non prodere gaudia morbo,
Pressa diu sævis fit licet illa malis.

Salve læta dies, animo gratissima nostro!

Digna dies plausu, carmine digna meo!

Læta dies, modo quæ bis sex post lustra reversa
Cingis honoratum fronde virente caput!

Quidve moror frondes? albentia tempora canis
Non addunt levius, quam folia ipsa, decus,

Et de multiplici contextæ flore coronæ,
Et ferta, adventus dextera signa tui.

Exoptata dies, & nulla squalida nube,

Quot bona, quot tecum splendida dona vehis!

Quod vivat valeatque, cui mea carmina libo,
Nec veniat tristi dura senectæ pede:

Quod nondum subeant ægræ fastidia vitæ,

Ingenii & valeat robore, ut ante, fui:

Mens quoque sit constans tantarum in pondere rerum,
Nec defessa labet, muneris omne tui est.

Tu facis ut nondum spoliū sit mortis avaræ:

Tu facis, ex votis ut bona cuncta fluant.

Tu facis ut purus vitæ, & sibi conscius æqui
Perpetua mentis vivere pace queat:

Quam non conturbat mundi fallentis imago

Infida, externis & speciosa bonis,

Fœta neque exemplis variæ inconstantia fortis;

Et quæ Mors sæva subruit atra manu:

Sed quam confirmat virtus sibi plurima merces

Sola

Sola, & divitiis conspicienda suis:
Et studii constantis amor, doctique labores,
Unde illi ex æquo gloria multa venit:
Erutaque ex tritis sapientia plurima chartis,
Quas nobis Hellas Romave clara dedit.
Hæc quoque cum ratio possit linquenda videri,
Otiaque ætati non minus apta forent,
Jamque sit ut positis deberet vivere curis,
Fessaque quæ recreat corda quiete frui:
Non ferat hoc ardor notus spectataque virtus,
Et quæ non parvum gloria calcar habet.
Non hoc Ya neget, qui te sibi gaudet adeptum,
Non neget hoc curæ credita turba tuæ:
Musarum non ipsa cohors, comitesque severæ
Militiæ, cujus pars quoque dicor ego.
Sed quid ego ulterius laudum argumenta tuarum
Exequar? ah prohibet me pudor ille tuus,
Quæque tuos ornat laudata modestia mores
Obstitit prompti vocibus officii.
Exoptata dies, animo gratissima nostro!
O lux, o largo lumine plena dies!
Nos te festivo læti veneramur honore,
Pieriaque damus vincula nexa manu.
Quæ me invisa tenet tandem mora? Limine noto
Sistite me sacræ, turba novena, Deæ.
Fallor? an indomitæ incipiunt vanescere flammæ,
Et subito morbi frangitur ira mei?
En ego jam præsens præsentia gaudia specto,
Et sedeo caris junctus amicitiiis.
Atque inter calices & dulcis dona Lyæi
Depono curas abjicioque meas.
O formosa dies, per nos tua gloria crescit.
Te colimus votis lætitiisque tuam:

Candidaque ut redeas iterumque iterumque precamur.
 Et maneas ritu tota serena tuo.
 Sic te rite canam solita pietate quotannis,
 Et solitos plausus, & bona verba dabo;
 Si modo Diva Salus longo languore levare
 Me finat, & sacris semper adesse tuis.

E L E G I A X.

A D

J A N U M B R O U K H U S I U M ,

in secessu suburbano viventem.

DUm Fortuna tibi post tot discrimina rerum,
 Post tantos casus otia læta facit,
 Dum studiis animum intendis, dum liber ab omni
 Munere, Musarum dulcia sacra colis,
 Me tetrici cruciant, Broukhufi care, labores,
 Et languentem animum cura maligna vorat.
 Nec te justa latet repetitæ causa querelæ,
 Quamvis humana plus valet arte malum.
 O quoties dirum volui depellere luctum,
 O quoties curas attenuare meas!
 Interdum placuit fidos adiisse sodales,
 Ut fieret gravibus parva medela malis.
 Interdum libuit secessus quærere solos,
 Si possem mentem forte levare meam.
 Omnia nequicquam. nequii reperire quietem,
 Et densæ curæ quæ sequerentur erant.

Hæ

Hæ tergo instabant fugientis, & impete multo
Vexabant animum nocte dieque meum.
Nec mihi non subiit Pindum doctasque sorores
Visere, & Aonii limen adire Dei.
Quod tamen hoc potuit nobis adferre levamen?
Quod mihi lenimen, quæ mihi nata quies?
Dum me nempe tenet scribendi carminis ardor,
Et memorem fati non finit esse mei,
Dum fugiunt partim curæ, languorque senescit,
Et nova spes pectus firmat, ut ante, mihi,
Rideor, & vulgi petulantis fabula fio,
Quod male Pierium damnat & odit opus:
Carmina quod steriles nugas, & mentis inertis
(Stultitiam spectata) dictitat esse notas.
Ergo hæ deliciæ, quondam memoranda voluptas,
Contemtæ sordent, & sine honore jacent?
Ergo nihil sanctum est, & frustra Numine plena
Edit divinos Mufica turba sonos?
Ergo nec illa, tibi peperit quæ nobile nomen,
Barbitos, immanes apta movere feras,
Barbitos excellens, & non imitabilis ulli,
Aut laudem, aut meritis præmia digna refert?
Quid quod judiciis contra patet illa severis,
Censores etiam ferre coacta suos,
Qui lacerent illam, morfuque nocente laceffant,
Intempestivas injiciantque manus?
Me quoque (si fas est parvis componere magna,
Et sum Pierii pars quotacunque chori)
Me quoque livor iners, & stulti pagina Codri
Læsit, furtivis impetiitque modis.
Et tamen innocui certe, nec multa petentes
Vivimus, & pacis nos tenet unus amor.

O felix, quamvis obstant insuavia multa,
Nec te curarum nullus amaror habet,
Qui frueris jam pace data, placidusque quiescis,
Intentus libris tempus in omne tuis.
Illic incerti stultissima somnia vulgi
Despicias, & fluxas, quas habet orbis, opes,
Illic invidiæ labem dirumque venenum
Spernis, & ignava spicula missa manu.
O iterum felix, opibus qui duceris istis,
E quibus est solis vera petenda quies!

DAVIDIS HOOGSTRATANI
E L E G I A R U M
L I B E R I V.

E L E G I A I.

A D

PAULUM EDINGIUM,

De parum felici patriæ statu.

Dingi, Phœbi studiis exculte medentis,
Juncte mihi longæ fœdere amicitiae:
Accepi nuper missam, dilecte, salutem:
Cumque tuis verbis lecta querela tua est.

Jure vices Patriæ miserandaque fata dolentis
Questibus accedo, nec minus ipse queror.
Languentis vultum agnosco, & miserabile vulnus,
Eliciunt lacrimas & mala tanta meas.
Agnosco navem, tumidis quæ fluctuat undis,
Sævaque ab aëria fulmina missa domo:
Spem quoque dejectam, sensim crescente periclo,
Dum mare, dum venti, dum fera sævit hyems.
Jure cies lacrimas, & tristia tempora luges,
Et quod sit nobis mortua pœne salus.

Jure dolent tecum mœrentque hoc nomine cives,
Quos sua, quos patriæ publica damna premunt.
Mœrent agricolæ, mœrent matresque nurusque.
Ætatem cruciat quamlibet ille dolor.
Sed tamen in rebus, quas fors turbavit acerba,
Mens mea stat firmo, quo stetit ante, gradu.
Spes sit rapta licet, nostro tamen illa refurgit
Corde, & sollicitum cogit abire metum.
Hæc facit, ut cœlo ventura levamina credam,
Et certam, nobis quam negat orbis, opem.
Ille Deus, bene quo Batavûm res publica nixa est,
Non finet expertes ponderis esse preces,
Quas mœstus fundis, quas fundit Belgica tecum,
Non intermissis Belgica fracta malis.
Ille Deus, toties hostes structasque moratus
Insidias tuto tramite sternet iter:
Cuî, modo res poscat, rerum natura novatur,
Cuî tellus, vastæ cuî famulantur aquæ.
Inspice majorum, Edingi, monumenta : videbis
Auxilium summo sæpe venire polo.
Hostili è terra multæ solvere carinæ.
Nec mora : vi magna litora nostra petunt.
It mare mutato cursu, fluxuque stupendo
Disjicit, id cœlo præcipiente, rates.
Divinæ agnoscunt hostes miracula dextræ,
Et repetit patrium vis stupefacta solum.
Gallus adest alias signo victrice superbus,
Adstrictisque gelu pergere cœpit aquis.
Rumpit iter Pater omnipotens glaciale per imbres,
Confiliisque feris injicit ipse moram.
Surgunt æstiva rursus caligine nubes.
Tardatur properans decipiturque manus.
Conjurant gemini Batavorum in robora Reges,

Sed.

Sed desiderio falsus uterque suo est,
Exigua, at cœli semper defensa favore,
Viribus unitis terra Batava stetit.
Hoc formidatus late quoque sensit Iberus,
In Batavos cujus nil valuere doli.
Hoc sentire alii quondam, quos dira libido
Impulit in nostræ tristia damna rei.
Cœli cura sumus, cœli clementia sæpe
Admisit nostras aure favente preces.
Sed juvat exemplis quid te lassare vetustis?
In nova, quæso, mihi tempora mente redi.
Nonne tibi subeunt discrimina nupera? nonne
Quis pœne oppressa est patria tota malis?
Ecce duo infando sociati fœdere reges
In nos conjunctis viribus arma parant.
Et modo per fraudem, per vim modo multa cruentam
Tentant, & nostras aggrediuntur opes.
Nec fatis est lacerasse manu sua viscera dira.
In sôcios rabies ista parata fuit.
Et nunc vidisses suprema, Britannia, fata,
Et nunc ictu isto, patria, lapsa fores,
Ni Deus ætherea nos respexisset ab arce,
Et gratam nobis inde tulisset opem.
Auriacus subito patriis eluxit in armis,
Ille manu fortis, consilioque potens.
Religio rediit, Libertasque alma Britannis,
Nostraque sunt omni corda levata metu.
Fugerunt longe gemitus, fugere pericla,
Cœpit & optata luce nitere dies.
Principe sub tanto noxas superavimus omnes,
Et rediit nobis, qui fuit ante, vigor.
Æquora victrices Batavum videre carinas.
Fregimus hostiles contudimusque minas.

Stat mediis dux iste malis, quo vindice tuta
 Omnia suspensos deposuere metus.
 Ille pater patriæ (quid enim est animosius illo?)
 Pro caris Belgis cuncta pericla subit.
 Nec deerit nobis umquam (constantia tanta est!)
 Dum sequitur proavos, non minor ipse, suos.
 Quod si nec bello credas nos posse juvari,
 Nec fit ab infano Marte petenda salus,
 Effulget mediis certæ spes pacis in armis,
 Aurea qua rursus sæcula dante fluent.
 Quando erit, ô Dea, cum Batavas remeabis ad oras?
 Quando ego te dulci pectine, Diva, canam?
 O quam te cuperem numeris efferre canoris!
 Quam mihi materies carminis ampla fores?
 Et cum formoso nova lux enascitur ore,
 Et cum nox atris furva venit tenebris!
 Alma veni, & tecum felicia tempora ferto,
 Sola decus nostrum, sola levamen eris.
 Omnis te votis exposcit Belgica justis.
 Hei mihi, quid cessas, Pax bona? Diva veni.

ELEGIA II.

A D

JOACHIMUM TARGERIUM.

Poësin commendat.

AT non his Helicon pateat, non cantor Apollo
 Castalias sacro fonte ministret aquas,
 Non Musæ faveant umquam: sed laudis egeni
 Traducant vitam tempus in omne suam,
 Qui divinorum dementes otia vatum
 Culpant, & studium carmen inane vocant.

Non

Non sic Roma vetus sensit, non nobilis Hellas,
Ingeniis genetrix utraque clara suis.
Carmina demisses, expers jacuisset honoris
Utraque, & illarum gloria nulla foret.
Carmina demisses, non nosset ferior ætas
Mœonides nobis quæ documenta dedit,
Ille Pater vatum, magni cantator Achillei,
Nec senis Ascræi nobile nosset opus.
Et quos majestas nobis Romana legendos
Obtulit, obscura contegerentur humo.
Tu melius, Joachime; sacrasque per avia Divas
Quæris inoffenso persequerisque gradu.
Inque choro vatum velatus tempora lauro
Thespiaco pasci nectare sæpe soles.
O quoties tuus audivit nos Merva canentes,
Et nostros facili combibit aure modos!
O quoties mecum Aonidum spatatus in hortis
Movisti argutæ fila canora lyrae!
Cynthius hoc vidit, ponto qua surgit Eoo,
Et qua defessos in mare mergit equos.
Carmina fecerunt, fluerent ut tempora nobis
Mollius, & fureret fors inimica minus.
Carmina fallebant invisas suaviter horas.
Carmina erant animo multa medela meo.
Sæpe ubi tristis eram, minuebant illa dolorem.
Sæpe novas vires auxiliumque dabant.
Mordaces inter curas durosque labores
Sæpe mihi est fessa sumta tabella manu.
Nec tamen haud illinc sensi solatia nota,
Nec mihi quæsitam Musa negavit opem.
Et quisquam ingratas audens mihi dicere leges
Invitam cogat me cohibere manum?
Aut qui felle madens depascitur omnia Livor

Me petat, ut fileat lingua retenta metu,
Ne lacerent illi nostros carpantque libellos,
Quorum iudicio rustica Musa mea est?
Non ita sacratis invisus vivo Camœnis,
Ut timeam imbelli spicula jacta manu,
Utque meas artes atque hæc mea sacra relinquam
Impius, à doctis sæpe probata viris.
Si quis, ut in populo, non fanos esse poëtas,
Et tantum nugis incubuisse putet,
Ignorat, doctas ornent quæ præmia frontes,
Ingeniique decus, quod fine fine manet.
Commodaque ignorat studiis manantia ab istis,
Unde usus habeat publica vita suos.
In numeris talis iudex male providus hæret.
Et censet foliis cuncta notanda modis.
Tu vero sacros vates vitæ esse magistros
Crede, & de celso munera ferre polo.
Illorum monitis Chrysippi dogmata cedunt,
Et quæ de prisco Crantore nomen habent.
Illorum monitis sibi postera consulit ætas,
Nec parvos fructus colligit inde sibi.
Discimus ex illis, nobis adferre medelam,
Atque ope Phœbea grande levare malum.
Discimus ex illis & nos aliosque docere,
Et profectura promere multa manu.
Vulgus abi, cultu Sapiëntia tecta decoro
Obvia (nos ultra quid remoraris?) adest.
Quali Simplicitas pridem comes hæsit eunti,
Cum largas ætas aurea fudit opes:
Cum nondum fastus, cum nondum dira libido
Concuterent hominum pectora mille modis.
Hac duce carpentes iter irrisere poëtæ
Quod mentes hominum stultaque vota ferunt,

Quic-

Quicquid & ambitio, vel amor sceleratus habendi
Sudoris pretium credidit esse sui,
Et bene quod vulgus quæri per funera fratrum
Credit, & audaci mista venena manu.
Enthea gens melius, stolidos exosa labores,
Sustinuit fictis abstinuisse bonis.
Naturæ contenta opibus nil quæsiit ultra.
Ambitio in toto pectore nulla fuit.
Quod si nos, dilecte, viam calcamus eandem,
Et nostrum pravo pectus amore vacat,
Quis iudex, nisi mentis inops, hæc otia damnans
Nos falsis ludi dicat imaginibus?
Quis censor, nisi perversus vitioque creatus
Arguere hos lusus deliciasque velit?
O nobis modo sit communia sacra tueri
Cura, & dilectas demeruisse Deas.
Atque utinam propius detur sic vivere nobis,
Tangeri, antiquis deliciisque frui!
Si nostras uno jungenti fœdere mentes
Ejusdem studii cultor uterque sumus,
Hei mihi, cur tanto disjungimur intervallo,
Corpore distantes, cætera mente pares?
Quicquid id est, quo nos traxerunt fata secutis,
Dulce sit in studiis vivere, dulce mori.

MEDICINAM COMPENDIARIAM,

ab EODEM conscriptam.

T Argerius dudum studiis operatus amatae
 Palladis, Aonii curaque spesque chori.
 Dilectus Phœbo ante alios, artemque medendi
 Doctus, & ægrorum triste levare malum;
 Quo dante horrendus tenebrofi portitor orci
 A sibi commissio sæpe labore vacat;
 Post tot prostratas Hydras, tot monstra subacta,
 Post tot victrici fixa tropæa manu,
 Depromit cultos populo plaudente libellos,
 Frugiferumque suis civibus edit opus:
 Quod nec Romani damnent Græjique Medentes,
 Totaque quod merito terra Batava probet:
 Quod non invidia, quod non delebile sæclis
 Postgenitis etiam causa salutis erit.
 Et jam Phœbeo præcinctus tempora ramo
 Doctrinæ pretium, quale meretur, habet.
 Usque adeo multum est pectus coluisse sacratæ
 Artibus, & patriæ consuluisse suæ.

in

AD

A D

ENGELBERTUM EDINGIUM.

Humanum tua dum rimatur dextera corpus,
Et rara cœcas detegit arte vias,
Et sese partes vertens non segnis ad omnes
Ostendit, qua se noscere possit homo;
Te populi plausus celebrant laudesque faventis,
Et statuis famæ clara tropæa tuæ.
Tota salutiferum agnoscit patria, ecce, laborem.
Ecce tuas curas patria tota probat.
Quin miseri per te longo languore levati
Enarrant titulos ad tua facta tuos.
Plus aliquid, quam nos prisca docuere Medentes,
Plus aliquid certe nos tua lingua docet.
Te narrante reclusarum miracula rerum,
Docta cohors omnis pendet ab ore tuo.
Gaude forte tua. scena sublimis in alta
Virtutis cernis præmia justa tuæ.
At mihi Pieriæ non donant æra puellæ,
Nec mihi de sterili nascitur arte favor.
Tu similesque tui tenuem laudatis avenam,
Carmina mirati, Pieridasque meas.
Cætera turba palam studii infelicis amorem
Ridet, nec cantu tangitur ulla meo.
Et tamen ista subire jubet fastidia sæcli
Cynthius. in pectus jus habet ille meum.
Hæc mihi nascenti neverunt fata sorores,
Ducentes triplici stamina certa manu.
Quid superest nobis? sequimur mandata Dearum
Vibrantum ardentes in mea corda faces.
Da veniam, Edingi, morbumque ignosce fatenti.
Quippe mihi juris non datur esse mei.

F

A D

JACOBUM BODANIUM,

*Cum summis in utroque Jure honoribus
insigniretur.*

A Urea lux oritur rapidis advecta quadrigis,
Aurea lux, votis sæpe petita tuis.
Hac tua, Bodani, æthereas solertia sedes
Cogitat, & vilem gnava relinquit humum.
Hac, tibi nectendæ viridi de fronde coronæ,
Hac, danda ingenio præmia digna tuo.
Hæc post tot curas, post tot molimina rerum,
Non intermissi meta laboris erit.
Tanta dedere tibi vigilatæ commoda noctes,
Et multa exacti sedulitate dies.
Te studium constans vastum dare vela per æquor,
Nec nimium faciles jussit inire vias.
Et jam sperata tandem tellure potitum
Ardet honoratis addere Leida viris.
Et tibi sanctarum referat sacraria legum,
O amor, ô Themidos mysta togate tuæ!
Eia age, fume decus longo sudore paratum,
Eia age, virtutis præmia fume tuæ.
Et qua te fervens genii rapit impetus, aude
Tendere iter, proavis nec minor esse tuis.
Sic quæ te emisit dias in luminis oras
Conveniens stirpi nomen in orbe feras.

In Nuptias

HUBERTI HOPII,

ET

MARIÆ MOLLIAE.

EN lacrimas tibi jam siccat Fortuna benigna,
 Et tua jucundus cœpta secundat Amor.
 Fugerunt gemitus, fugerunt mille dolores,
 Et quicquid Veneris primus amaror habet.
 Mollem se præbens jam Mollia, basia jungit
 Mollia, virtutis præmia multa tuæ.
 Mollis adest, & sperato concedit amori
 Illa, sub amplexus nec negat ire tuos:
 Cui virtus dedit & regina Modestia morum
 Nobile virgineo nomen habere choro.
 Applaudit Citherea tibi, lætusque Cupido:
 Applaudunt Charites, plaudit & ipsa Themis;
 Deliciæ Themis alma tuæ, cui mysta fidelis
 Multa soles larga tura cremare manu.
 Exultat quoque Merva Pater, mea gaudia quondam,
 Dum non parva tibi commoda spondet Hymen.
 Ecce offert Majus nitidos, sua munera, flores,
 Impediens sponsæ fronde virente caput.
 Tu lætus dominæ passurus regna puellæ
 Non renuis caro subdere colla jugo.
 Edoctusque leves gemitus & fundere fletus
 Laberis, & constas vix, velut ante, tibi.
 Dilectos natos, Veneris pia præmia castæ,
 Deliciasque tibi fors dabit ista novas,

Dilectos natos, curarum suave levamen,
 O Hopi, & focii pignora grata tori.
 Sic Lucina tibi det nomen habere Parentis,
 Et desideriiis æqua sit usque tuis.
 I quo te vocat almus Hymen, parvusque Cupido,
 Quo rosæ Charites, quo Cytherea vocat.
 Sic tibi stet nullo temerata dolore voluptas.
 Sic tibi stet nullis commaculata malis.
 Sic liceat multos cum conjuge molliter annos
 Vivere, & in patrio consenuisse solo.
 Sed quid vos moror? atratis nox ingruit alis,
 Condidit & dudum Cynthius ora mari.
 Lectulus expectat: vos lectulus urget ad arma.
 Bellate, & multa prole beate domum.

ELEGIA VII.

A D

JOACHIMUM TARGERIUM,

CUM

IDAM VERDUVIAM

Domum duceret.

ADvenit sperata dies. junguntur amantes,
 Votaque successu non caruere suo.
 Sic relevas vātis duos, Hymenæe, labores,
 Jamque dies illi mollius ire facis.
 Et merito: ille tuum late celebravit honorem,
 Et cecinit laudes ad tua festa tuas.
 Ille tuas turbam teneram perduxit ad aras,
 Nexuit & numeris vincula sacra suis.

En

En nunc ipse suo stimulos sub pectore versat,
Seque Cupidinea sentit amore rapi.
Nec curat Musas ultra : Parnasia linquit
Culmina, nec plectro dulce sonante canit.
Nec curat Phœbum, ut quondam, Phœbique medelam,
Vulneraque artifici restituenda manu.
Ignibus Idaliis agitatus cogitat Idam,
Idalios campos, Idaliæque Deam.
Nec, nisi dura suis quæ læsit corda sagittis,
Virgo levat certa vulnera facta manu.
Idam poscit opem : sola spes omnis in Ida,
Ida quies tanti est & medicina mali.
Ida illi nunc est longe formosior ipsa
Cypride, non tacta candidiorque nive:
Quæ nunc persimili tandem percussa furore
Vatis amatoris cor juvenile fovet,
Dumque columbino jungit nova basia more
Cœleste adspirat nectar & ambrosiam.
Quem tibi nunc animum sentis, dulcissime rerum?
Quis tibi nunc repit tota per ossa calor?
Felix forte tua, felicibus utere donis,
Utere deliciis, quas habet alma Venus.
Quæ precor ut totidem tibi sint, quot litora conchas,
Quot cœlum stellas, quot gerit Hybla favos.
Sic incrementum capiat, flammæque potentes
Excitet, & vires tempore sumat amor.
Sic quæ vos junxit semper concordia jungat,
Nec rumpat vestros mors, nisi fera, dies.

PETRO COLARTIO,

ET

ELISÆ HOFMANNÆ.

H Actenus innuptæ studiis devota Minervæ,
Castalidumque sacris dedita Elisa fuit.

Hic illi labor, hæc illi fuit unica cura

In sua dilectas vota vocare Deas.

Res quoque successit. Clariæ favere sorores,

Et facta est sexu fortior ipsa suo.

Exemploque novo cunctis prælata puellis

Cœpit in Aonio nomen habere choro.

Inde Aganippæos animosior illa liquores

Haufit, & in versus ingeniosa fuit.

Perspexit, celebres quo cursum egere poëtæ,

Capta lyra Flacci, Pindaricisque modis.

Duxit inoffensæ sic mollia tempora vitæ,

Læta libros inter Pieridasque suas.

Nec notus fuit ullus amor, tædasque perosa

Decrevit studiis invigilare suis.

Hæc illi primam firmarunt arma juventam,

Nec depulsa gradu mens generosa suo est.

Vidit, & infano Colartius arsit amore,

Atque alimenta suis ignibus ipse dedit.

Quid non ingenium, quid non facundia posset?

Quid non, qui toto pectore regnat, amor?

Vincitur insolito populante calore medullas,

Et nuper spreto servit Elisa Deo.

Exultat victor Paphia cum matre Cupido,

Pallas & accensas comprobat ipsa faces.

Scilicet hanc legem rerum studiosa tuarum,

Sponse, tibi cecinit voce favente Dea :

Atque illa te luctantem constanter arena

Victo-

Victorem fecit læta referre pedem.
Namque inter vitæ strepitus vitæque labores
Diceris illius tu quoque castra sequi.
Ut stupuit te narrantem primordia mundi,
Et quas Naturæ lingua reclusit opes!
Ut cuncta hæc salibus Grajis salibusque Latinis
Sparfa tibi vario sponfa lepore dabit!
Et suaves addet cantus, & carmina dicet,
Par quibus ingenio, Lesbi puella, tuo.
Felices animæ, parili quas igne calentes
Æterno junxit foedere mitis Hymen!
Attollunt voces hæc ad connubia vates,
Et celebrant plausu gaudia vestra suo.
Ecce Heliconiades descendunt æthere Divæ,
Et celebrat festum Delius ipse diem.
His sese adjungunt Charites, Rifusque, Jocique,
Et Lepor, & molles undique Blanditiæ,
Ipseque odoratis Hofmannæ tempora fertis
Innectit nivea Flora venusta manu.
Sylvaque vicina, & ludentes frondibus auræ,
Invitant querulas ad leve carmen aves.
Inde canunt illæ, & formosæ nomen Elisæ
Per juga, per valles, deviaque antra ferunt.
Audiit, & mediis nitidum caput extulit undis
Spara, & limpidulis lætior ivit aquis,
Spara per ingenium doctæ celebratus Elisæ,
Qui nunc ex illo nomine nomen habet.
Ergo age jam parto victor lætare triumpho,
Et cape militia præmia digna tua.
Inque tuæ amplexus dominæ (quid vota moraris?)
I sponse, in liciti deliciasque tori.
Unde tibi exsurgat lepidorum turba nepotum,
Qui sint felicitis gloria certa domus.

In Nuptias

CASPARIS COSTERI,

ET

JACOBÆ WATINIÆ.

Dulces Watiniæ ardebat Costerus ocellos,
 Et puram frontem purpureasque genas,
 Et pulcri illecebras oris, mellitaque verba;
 Et ferus illius pectus habebat amor.
 Nec spes multa fuit: virgo averfata precantem
 Ignoti sprexit jura superba Dei:
 Nec multum solamen erat, Jam scrinia docti
 Versabat frustra nocte dieque chori.
 Nec jam Musarum auxilio Phœbique faventis,
 Nec jam Palladio numine tutus erat.
 Vidit, & indignas cupiens depellere curas
 Descendit summi Cypris ab axe poli.
 Quid longas, ait, infelix, per tædia noctes
 Ducis, & ingratum pectore vulnus alis?
 Ipsa ego virgineos fastus animumque movebo,
 Lenimen luctus grande futura tui.
 Dixerat: experta est virgo, quos riserat, ignes:
 Expertæ est telis vulnera facta novis.
 Nec mora: contento pectus succensa calore
 Admisit blandas aure favente preces.
 Protinus unitas stringit concordia mentes,
 Et Paphiæ fœdus pacis inire facit,
 Jungere & amplexus molles atque oscula grata,
 Deliciisque frui, quas Hymenæus habet.

Cer-

Certatim adspirant accensis Numina tædis,
 Et sacrata sua vincula voce probant.
 Ecce suos edit lætus pater Amstela plausus,
 Plaudit & è mediis Ya sonorus aquis.
 Sensit Schalbruchius, doctæ laus magna cohortis,
 Auspicium felix nec minus ipse dedit.
 Exultant pariter juvenes pariterque puellæ,
 Et cuncti læta voce Triumphæ sonant.
 Vivite felices sponfi, quos una voluntas
 Unaque conjunxit copula & unus amor.
 Vivite felices, venturorumque nepotum
 Et pulcræ sobolis semina prima date.
 Quæ vos delectent, quæ vos virtutibus æquent,
 Quæ sint florentis spes manifesta domus,

ELEGIA X.

In adventum Veris.

JAm redeunt iterum jucundi tempora veris,
 Et læta exornant floribus arva novis.
 Jamque suas tellus vires frondesque resumit
 Arbor, & in gravido palmite gemma tumet.
 Exultant volucres, & cantibus æthera mulcent,
 Et matutino carmine sylva sonat.
 Ecce iterum stabulis exit pecus omne relictis,
 Ecce iterum campos & nova rura petit.
 Pascuntur late virides armenta per herbas,
 Primaque, clausa diu, gramina tondet ovis.
 O mihi si liceat vacuo curisque soluto
 Innocuos læto ducere rure dies,
 Et procul à populi strepitu infanoque tumultu
 Aspectu cœli liberiore frui!

Hæc certe nobis hilararent gaudia mentem,
 Hæc esset nobis sæpe petita quies.
 Tunc mihi dictarent non duræ carmina Musæ,
 Et de fonte sacro pocula plena darent.
 Ipsi etiam gratus Phæbo tunc dicerer inter
 Non fastiditos nomen habere viros.
 At nunc perpetuo mihi mens distracta labore est,
 Et sub non justo pondere fessa gemit.
 Et quis adhuc quærat, mihi cur nullo igne calenti
 Assiduo tactum frigore carmen eat?

ELEGIA XI.

Manibus

PAULI EDINGII.

Afflictus dudum morbis Edingius orbem
 Deferit, & pronam tendit ad astra viam.
 Jamque fui desiderio vehemente relicto
 Assiduo luctu pectora nostra coquit.
 Questibus indulget Groninga, & luget ademtum,
 Cumque illo raptam, quam modo sensit, opem.
 Sed mihi quid superest, rerum suavissime Paule,
 Dum tanta cogor parte carere mei;
 Dum te perpetua oppressit mors ferrea nocte,
 O Pylii vitam vivere digne senis!
 Occumbens tecum rapuisti gaudia nostra,
 Et quæcunque mihi grata fuere prius.
 Res me nulla juvat, lacrimas nisi fundere crebras,
 Et frustra nomen sæpe vocare tuum.
 Jam mihi spectatæ ante oculos virtutis imago
 Errat, & irruptæ nodus amicitiae,

Et

Et lepor, argutique sales, candorque, fidesque
 Sincera, & nullo tempore læsus amor.
 Tot bona nunc uno tecum sunt clausa sepulcro.
 Quam gravis est nobis, qui tegit illa, lapis!
 Interea te clara vehit super æthera Fama,
 Et celebrat dotes commemoratque tuas.
 Grataque Pœoniis te dudum Heroïbus addit
 Edoctum morbos arte levare malos.
 Ecce adventantem fratrum excipit umbra tuorum,
 Quos parili fato mors inimica tulit.
 Illic tranquillas duces per sæcula luces,
 Et vitam meritis convenienter ages.
 Edingi, care Edingi, si quis tibi sensus
 Restat, & es nostri post tua fata memor,
 Dilecte Edingi, monumentum hoc vatis amici
 Accipe, supremum qui tibi dicit A V E.

ELEGIA XII.

A D

GULIELMUM MOLERIUM,

Cum ei poëmata sua mitteret.

Ecce liber prodit, populique in luce videri
 Gestit, & è latebris profiluisse suis.
 Quem toties votis, tota quem mente petisti,
 Jam desideriiis annuit, ecce, tuis.
 Nec mora, quam petimus, nobis conceditur ultra.
 Urget amicorum turba, gravisque mihi est.
 Urget & Aonidum ductor Cyrihæus Apollo.
 Urget, & audaces nos facit ire vias.

Et

Et nunc audemus Livoris spernere morsus,
 Cujus ab assiduo pectora felle virent.
 Quid faciam, Gulielme? Deo parere necesse est.
 Libertas abiit, nec super ulla mihi est.
 Sic, modo quæ nostram capiebant otia mentem,
 Accipies, animo pabula grata tuo.
 Forfan & hæc, fidibus quamvis modulata pufillis,
 Qui legat & laudet, unus & alter erit,
 Forfitan & patriam, cui tu vicinus es, urbem
 His dabitur numeris demeruisse mihi:
 Et Mosa, ut quondam, veteri gavissus alumno
 Laudabit foetus suscipietque meos.
 Quicquid id est certe, te nostra incepta probante
 Vela damus, quo nos aura secunda vocat.

ELEGIA XIII.

IN OBITUM

PETRI BERNAGII

E Reptus mundi tenebris Bernagius altas
 Cœlicolûm sedes lucidaque astra petit,
 Ille Machaonia dudum clarissimus arte,
 Et multa herbarum cognitione potens.
 Ornatus toties quærna de fronde coronis
 Non exorandæ crimine mortis obit.
 Nil tamen efficies: frustra tua spicula mittis,
 Nec totus fiet, Mors fera, præda tibi.
 Reddunt vivacem ingenuæ, quas calluit, artes,
 Dantiaque æternum Musica sacra decus,
 Et labor occasus rerum scrutatus & ortus,
 Et nivei mores, nec violata fides;

Et

Et quod pacis amans pacis quoque jura colebat;
 Quo titulo nullus dulcior esse potest.
 At tu, quem moesti raptum lugemus amici
 Ad superas dignum serius ire plagas,
 Humanis fessus rebus jam pace potire,
 Quam tibi perpetuam donet habere Deus.

ELEGIA XIV.

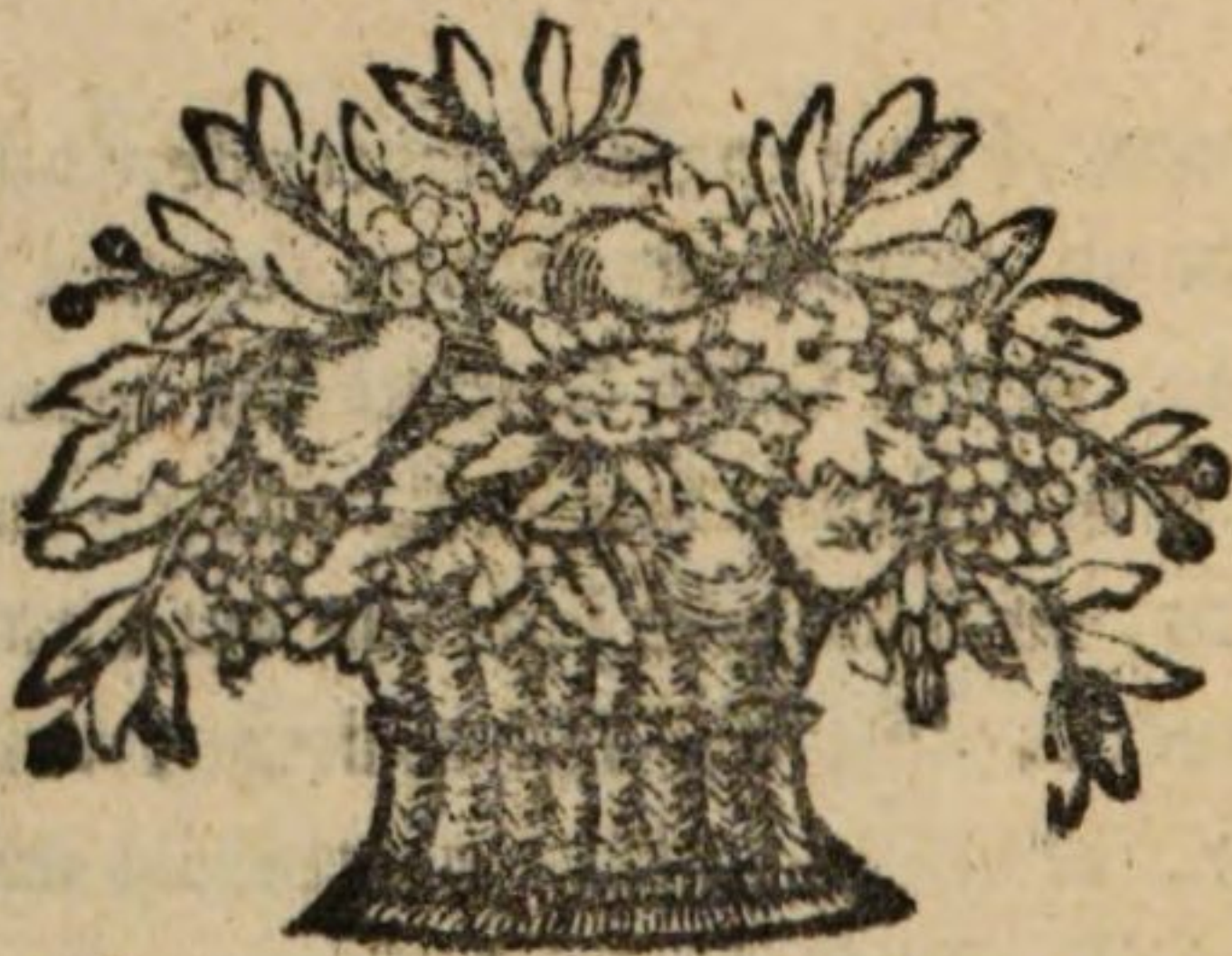
A D

HUBERTUM HOPIUM,

In Gallias abeuntem.

ERgo paras, Hopi, peregrinas tendere ad oras,
 Dux ubi Borbonius sceptris superba tenet.
 Ire paras, firmæ sedet & sententia menti,
 Teque retardantis fers male damna moræ.
 I, precor, alitibus (nec jam tua vota moramur)
 I, precor, alitibus, sed rediture, tuis.
 I precor, & nullo te Phœbus torreat æstu,
 Nec te deciduis obruat Auster aquis.
 Et tibi sit nullis temeratus nubibus æther,
 Et semper puro luceat axe dies.
 Interea dum tu claræ miracula terræ
 Aspicias, & pedibus Celtica rura teris,
 Formosus dum te Ligeris magnusque Garumna
 Detinet, & memorem vix finit esse mei,
 Te prece, te votis, exoptatissime rerum,
 Et desideriis prosequar usque meis.

Speque tui reditus curas solatus amaras,
Pars animæ, dicam, jam venit ille meæ.
Meque parans in complexus redeuntis amici
E dulci promam vina vetusta cado.
Mox ubi non dubius nostras pervenit ad aures
Nuncius, atque animo cura fugata meo est,
Tanta lætitiæ tactus dulcedine mentem
Exsolvam Reduci munera vota Jovi.
Et titulum adjiciam, SALVO HOOGSTRATANUS
AMICO.
O utinam nobis fulgeat ista dies!

J A M B I C A.

DAVIDIS HOOGST RATANI
J A M B I C O R U M
L I B E R

A D
P E T R U M F R A N C I U M.
S C A Z O N.

VEnuste Franci, magna cura Musarum,
Et cura Phœbi, glôria eruditorum,
Ut mensa nuper, qua tibi fui junctus,
Mentem fefellit, ire quæ in leves versus
Debebat, acta spiritu poëtarum:
Quo se moveri sentiunt, ubi Phœbo
Simulque Baccho turgidas habent venas!
Præsente tanto flamine, an deo vatum,
Cantantium præsente virginum biga,
Quid me impedivit, quidve vota decepit?
Vel quid repente faucium gravi thyrsos
Afflixit, & novo stupore complevit,
Ictuque grandi corpus omne concussit?
Ignosce, Franci. numinis capax tanti
Non nostra mens est. non eas capit flammæ,

G

Quis

Quis tu incalescis, impetuque mirando
 Par Mantuano carmen intonas ori.
 Sic sic stupebam, dum pudor mihi tandem
 Me reddere, & movere Musa se cœpit,
 Sed claudicans, & languidos trahens artus,
 Ut lassâ cantu te salutet ingrato.
 Fallorne? an illa nunc valentior facta,
 Me mulcet, atque recreat novo pastu,
 Et sic gravato sufficit novas vires?
 Jam sentio illud. Jam mihi redit vena.
 Et hoc calore, sicut ante, firmatus
 Phœbo medenti gratias ago, si non
 Phœbi favore Francique privabor.

I I.

J A N I B R O U K H U S I I

Albo inscriptum.

S C A Z O N.

Virtutis altæ imago, dotibus raris
 Instructe pectus, sæculi jubar nostri,
 Armate ferro Martio, & tamen facte
 Ad pacis artes, grande literatorum
 Decus virorum, grande laudis exemplar,
 Ocelle vatum, parque Cynthio nomen,
 Et nos amicis adjici cupis caris,
 Nostræque chartis expetis manus signum?
 En nil moratus obsequor tibi, promptam
 Regente amoris impetu mei dextram.
 Nigras papyro in candida notas scribo,

Sed

Sed candidas purissima notas servat
 Mens in tabella, nulla quas dies perdet,
 Usura dum conceditur brevis lucis;
 Beatiorum quam mihi facit fœdus
 Sodalitatis dulce, quo tibi jungor,
 Amate multum, amate jure Broukhufi.

I I I.

THEOPHILO RYKEWARDIO,

Cum Medicorum ordini infereretur.

Sic est. latere non solet mens altior.
 Erecta floret, atque in arduas vias
 Se conjicit, labore nullo territa.
 Illustre semen se propagat latius,
 Surgitque in ortus (sic enim decet) suos.
 Nunc excitatur Rykewardii vigor
 Virtute Patris incliti scientiis;
 Qua prole quondam se beatum Rottera
 Existimavit, & superbiit sua
 Felicitate. calcat istam semitam
 Nunc filius, sacrisque Phœbeis vigil
 Et diligens polire mentem nititur.
 Percurrit omne, quod labor Medentium
 Evolvit ingens, quodque naturæ penus
 Miraculosæ detegit cunctis manu
 Semper benigna. Quanta dona te manent,
 Quis eveheris mox ad alta fidera,
 Alumne Phœbi docte, Musarum decus!
 Sed restat unum, quo patefcat omnibus
 Doctrina rara, pectori infidens tuo,
 Certamen. en jam vincis adversarios
 Lingua disertâ; en Cynthus lauro suâ
 Tua cingit ipse gloriose tempora.

IV.

*In Amœnitates literarias vernaculo
sermone editas*

A

P E T R O R A B O.

GAudete Musæ, tuque Musarum arbiter
 Apollo gaude, & fronde vernanti caput
 Tui corona vatis & Myrtæ tui,
 Amœnitates qui tibi hæc consecrat,
 Tuumque nomen auget æternis modis,
 Sibi que nomen condit æternis modis.
 Namque ille doctus tangere argutam chelyn,
 Amœnus ipse, amœna scribit carmina,
 Lususque molles, quos poëtarum chorus
 Miratur, & multis celebrat laudibus.
 Audetque plura, & quicquid antiquum tenet
 Facunda Roma, aut erudita Græcia,
 Describit in perennibus chartis simul:
 Et quicquid orbis in sinu fovet suo:
 Et quis furor sit vatibus sacris datus:
 Quid nostra distent sæculis prioribus:
 Quis arte scribat: quisve plene somniet;
 Et quos perenni Fama decantet tuba.
 Charitum medulla, Rabe, sic scriptis tuis
 Firmare perge nomen, & vitæ dies
 In plurimis traduc amœnitatibus,
 Quas ipsa Mors non deleat telis suis.

V.

V.

In opera forficis

JOANNÆ CURTENIÆ.

Miranda forfex, erudita quam manus,
 Quam prompta versat, artis inventrix novæ,
 Quæ vincit acrem Apellis ipsius manum
 Scopæque, quos jactavit olim antiquitas;
 Simulare solers chartula vili suo
 Quodcunque mundus continet vagus finu;
 Miranda forfex, num rogatu Cypridis
 Te duxit ardens officina Mulciber,
 Et liberali numine afflavit tibi?
 An Gratiarum triga consensu pari
 Largita dotes est tibi suas, ita
 Miraculosas ingenî ut dares notas,
 Effes ut invidenda cunctis artibus,
 Ut tota jam Natura cederet tibi?
 Quicquid profecto, quicquid est istud, bona,
 Divina sunt, quæ fingis, humanum nihil.

VI.

Doctrinam vitæ Magistram esse.

Si te voluptas blanda doctrinæ tenet,
 Si nec laboris abstrahit fastidium,
 Constante gressu semitam veræ teres
 Sapientiæ & virtutis, & liber metu
 Odioque tristi, cæterisque affectibus,
 Palam beatus exiges tuos dies.
 Quin liberatus terreæ fæcis luc

Ad astra rectum celsa sustolles caput
 Sublimis, & mortalium exemptus gregi.
 Hæc vera laus est, mente complecti sua
 Pulcerrimarum divitem rerum penum,
 Et promere hinc formare quæ vitam queant,
 Et erudire regulis prudentibus,
 Quæ vera falsis separant bonis bona.

V I I.

Temporis jacturam gravissimam esse.

REs triste damnum plurimæ nobis ferunt.
 Dispendiorum cuncta sed qui cogitat
 Discrimina, assidetque censor sobrius,
 Et illa justo pendit æquilibrio,
 Jactura, dicet, temporis primaria est:
 Fastidiosa sive negligentia,
 Quæ muneris sit perperam memor fui,
 Horæ fugaces frugis expertes eunt,
 Pereuntque totæ: sive perversus labor
 Nugas capeffit, seque consumit, nihil
 Opera recondens sedula dignum. Ruit
 Cursu citato Occasio, frontem gerens,
 Ut comprehendi possit, instructam comis.
 Post calva non tenetur, & semel pedes
 Si concitârit, ut fugæ se subtrahat,
 Plorare ferum est. Ludit injectas manus,
 Moræque segnes arguit turpissimæ.

V I I I.

A D

STUDIOSAM JUVENTUTEM.

Æ State summus si tibi est gravis calor,
 Infans arva quando Sirius coquit,
 Docilis juvena, deficit vigor tibi,
 Quem studia poscunt. Ast ubi ferox hyems
 Proferre cœpit ora, & ingenti gelu
 Adstringere undas, totus ut Septentrio
 Videatur has migrasse in oras, frigore
 Onustus acri, languor obrepit simul
 Animis molestus, adferens damnum grave.
 Ergo morari his torpidis obstaculis
 Coacta pubes, sarcies studio novo
 Hæc damna, ubi aër temperatior redit.

I X.

A D E A N D E M.

Parentibus obediendum esse.

A Uctositatem patribus munit Deus,
 Vetatque justæ detrahi observantiæ
 Lex fixa quicquam. Gratia excipit bonis
 Parere promptos largiter fluentibus
 E fonte sacro, & floridos felicitas
 Præstat penates missa de celso polo,
 Non quæ caduca turbidos ortus habet,
 Sed firma quæ persistit. Hinc cælum capit

Suos colonos, imbuitque gaudiis
 Haud destruendis. Ille qui legis metu
 Sacræ repulso tendit in contrarium,
 Graves frementis sentiet poenas Dei,
 Post fata non minora passurus mala.

X.

Sapientiam veræ felicitatis fontem esse.

Justum & tenacem consilii sui virum
 Scelerisque purum promovet Sapientia
 Felicitatis omnis ad fastigium,
 Non ambientem gloria vana frui,
 Opibusque fluxis atque honorum insignibus
 Carere doctum. Victor incedit sui,
 Quem Pallas armat. auspice hac sortem premit,
 Ejusque calcatur munera audaci pede,
 Et quod cupido fordibus defert sibi.
 Avidum domare spiritum qui sciverit,
 Regnum ille regnis omnibus majus tenet.

X I.

Virtutem ignotam jacere.

Virtus recessu quicquid abscondit suo,
 Oculis patere si daretur, pectora
 Amore miro incenderet mortalium.
 Impellerentur inde, seque nobilis
 Studiis palestræ exasciandos traderent.
 Hinc quippe surgit ardor haud inglorius,
 Erectioris fomes acer spiritus,
 Amorque famæ fervidus, quæ talibus
 Curis reponit non caducum præmium,
 Virtus sed æstimata pretio non suo
 Vilescit inter terræ res indolis.
 O inficeti temporis socordia!

XII.

XII.

Om nibus ad virtutem aditum patere.

Virtus recludit omnibus sacrarium,
 Et a palæstra neminem excludit sua,
 Qui gaudet exerceri rebus bonis,
 Fervente ductus gloriæ cupidine,
 Ad posteros transire quæ feros queat,
 Qui non movetur præmio tam nobili,
 Debet vocari degener, nec dignus est,
 Veneranda virtus quem suo adscribat gregi.
 Nam pondus is telluris exigit dies,
 Nec mortuus relinquit ullam gloriam.

XIII.

Constantia in adversis.

Virtutis altæ viribus qui nititur,
 Immitis audet tela fortis spernere,
 Nulloque victus sævientis impetu,
 Ad astra celsa tollit erectum caput:
 Nec ille plagas sustinet minus datas,
 Quam palma ferre pondus inpositum solet,
 Quæ recta perstat, nesciens procumbere,
 Et altiores pressa radices agit.
 Constantiæ est calcare fortunam pede.

XIV.

In novi anni initio.

Cursum peregit annus elapsus suum
 Fuga tacente, sed parum feliciter,
 Reddenda nostræ ratio si vitæ foret.
 Si quisque verset sedulo examen sui
 Censor severus, obvios testes dabit,

Convincier quîs possit, ignave dies
 Sibi perisse, frugis expertes bonæ,
 Seseque recto deviasse tramite,
 Turpemque sparsam moribus suis luem
 Sed cum novatum solis exorti jubar
 Jam promat annum, spes & apportet novas,
 Majore sese alacritate fuscitet
 Virtutis ardor. Quisque defectus suos
 Refarciamus : splendeant mores novi
 Post expiatum temporis contagium,
 Quod nunc dolemus, fera pœnitentia
 Ne nos fatiget irritis doloribus.

X V.

Vitæ & floris comparatio.

UT flos in horto pulcher aspectu, suo
 Nitore pascit lumina intuentium,
 Et gratiosa detinet fragrantia,
 Cum mane primo ridet exortus dies,
 Sed sole fero in pulverem ruit, suo
 Orbus decore, pristinaque gratia:
 Sic vita nostra est. illius vigor perit,
 Cum tristis ægritudinis lues venit,
 Aut cum senecta obrepit infirmo pede
 Effœta tandem, & inficit nobis comas.
 Quid te ergo mentis inflat elatæ tumor?
 Spem summa vitæ nos brevis longam vetat
 Agitare : & ætas aufugit loquentibus.

XVI.

Primam ab Adamo labem ad posteros transivisse.

PRimo parente nata quæ fluxit lues,
 Mortalium hæret fixa fibris intimis
 Negans revelli, discutique nescia.
 Hic fundus, unde fertili propagine
 Peccata foeda ivere per cunctas domos,
 Ut nulla vitæ pars ab his sit libera.
 Per bruta te circumfer omnia, & nota,
 Uti quotannis multa veteris exuant
 Pellis senectam, seque muniant nova,
 Renoventque pennas, atque permutent pilos.
 Homo per omnes sordium raptus modos
 Errori inhæret, moris antiqui tenax,
 Malæ illecebræ perditus dulcedine.

XVII.

*Memoriam nostræ originis incitamentum esse ad
 Virtutem.*

CUm de supremo originem ducas polo?
 Quid immoraris rebus hic inanibus?
 Quid forma mundi detinet te lubrica?
 Potius in ortus ferge, mortalis, tuos,
 Regnantium nec obstupesce purpuram,
 Nec ambitum fallacium clientium,
 Pompamque, vulgus imperitum quæ tenet.
 Hæc cuncta celso ridet in fastigio
 Sapiens locatus, patriamque cogitat
 Humi morari nescius, soli Deo

In

Intentus, orbis qui creavit machinam,
Opusque vastum numine æterno regit,
Nostramque mentem fecit assimilem fui.
O quisquis illam sic gubernat, ut supra
Opes, honores, atque vana cætera
Consistat, ille sequitur auctorem Deum.

XVIII.

Majorum virtutes posteris exemplo esse.

Virtus parentum, & fama par virtutibus,
Monet nepotes, atque feros posteros,
Splendoribus respondeant domus suæ,
Illos & ausis augeant insignibus,
Fucorum adinstar ne suæ genti ferant
Injuriam, turpisque delicti notam.
Sic ardor ille heroïcus non spiritum
Remittet umquam, consciusque originis,
Labore spreto celsa quævis appetet.
Quicumque nudis fretus est nitoribus
Stirpis vetustæ, nilque dignum laudibus
Meditatur ipse, degener vocandus est.
Namque ille sese desidi affigens solo
Vivum cadaver ambulat, torpens gravi
Totus veterno, donec hinc inglorius
Tenebrisque densis tectus ad plures abit.

XIX.

A D

STUDIOSAM JUVENTUTEM.

De vitanda ignavia.

INcumbere æquis ut potest laboribus,
Quos fors cuique destinat mortalium,
Humana mens, suisque curis fungitur:
Sic occupari tota si debet, vices
Nec experitur, unde lenimen queat
Haurire, sentit plurimum fastidii,
Et blandientis otii solatium
Efflagitat, quo fessus exfurgat vigor.
Ignavia autem si placere cœperit,
Peccata crescunt uberi propagine,
Et castitati subruendæ militant.
Quicumque vestrum semitam rectæ volet
Virtutis ire, vitet hanc morum lues,
Pestem nefandam, criminumque fabricam.
Reges & urbes otium pessum dedit.

X X.

Peccatis hominum iram divinam provocari.

CRevere tanta ubique multitudine
Peccata mundi, & fœda criminum lues,
Ut ira læsi justa se prodat Dei,
Pœnasque poscens impio incumbat gregi.
Hinc pestis alto missa de cœlo ruit,
Et cladibus grassatur infandis : fames

Hinc

Hinc dira gentes vexat : hinc Martis furor
 Cruore gaudens, anxiisque matribus
 Abominandus impetu sævit fero
 Oras per omnes, & labores rusticos
 Sternit, trahitque tota cum stabulis suis
 Armenta, & implet cuncta questibus loca.
 Nec finis ullus : pergimus culpæ rei
 Redintegratæ ruere per vetitum nefas,
 Odisse verum improvidi, & sanctam fidem,
 Fraudesque amare & perditas libidines.
 Eheu quid ultra est? Tempus est retro pedem
 Tulisse, & invocasse vindicem Deum,
 Ut parcat iræ, tamque fœdis noxiis
 Ignoscat. o clementiæ fons unice,
 Miserere nostri, & lenibus solatiis
 Nos erige, atque libera terroribus,
 Qui nostra turbant corda noctes & dies.
 Ut labe puri criminum, & vitæ integri,
 Vanis relictis rebus atque inanibus,
 Desideremus te, Deus, solum & tua.

A D

TACONEM HAJONEM HONERTIUM

*Quum in Leidensi Academia Theol. Professor
esset renunciatus.*

FAcunde præco, ab ore cujus Amstela
 Nuper pependit, scripta cujus enthea
 Avida teruntur Christianorum manu,
 Virtutis ecce præmium offertur tibi
 Magno in theatro. Leida Musarum domus

Dita-

Ditare sese dotibus cupit tuis,
 Tua & doceri voce fundentis sacra
 Ex pectore imo oracla, quâs hominum genus
 Christi redemptum sanguine ad cœlum vocas:
 Et explicando quod Prophetarum canunt
 Verba involuta, veritatis in viam
 Ducis fidelis creditum tibi gregem.
 Te Leida mater Artium gestit frui,
 Largumque flumen ingenî novit tui
 Justo æstimare censu, & adventu tuo
 Cum Patribus Leidana gaudet civitas.
 Nos &, sacra o ordinis magnum decus,
 Implete vir cœlestibus donis, pia
 Nos mente gratulamur hunc diem tibi
 Fulxisse, & ut laboribus spiret tuis
 Ardente, Honerti, poscimus Deum prece.
 Sic in nepotes se propaget posteros
 Virtutis & scientiæ munus tuæ.
 Sic & per omnes differat Rumor plagas,
 Oblivioso nec premat silentio.

In Obitum

Viri Amplissimi & Gravissimi

SIMONIS MUSII AB HOLY,

Reip. Dordrechtanæ Senatoris ac Judicis.

Integritate pectus insigne & fide,
 Valloque honesti roboratum, impellere
 Quod fors nequibat seu amica, seu gravis,

Frons

Frons illa fuco tacta numquam subdolo,
Nec lingua menti diffidens umquam suæ,
Rigor decorus, quando res sic posceret,
Qualem in Catone Roma laudavit suo
Numaque quondam, patriæ constans amor,
Virtutis ille candidatus unicæ,
Livore mortis M U S I U S feræ jacet.

Plorate cives : non medela certior
Malo recenti : lacrimæ damnum levant.
Plorate Musæ, flere si vobis licet.

En ille vester tutor, en custos, Deæ,
Permessiarum fidus undarum jacet.

Plorate mecum turba amicorum, sibi
Humanitate quos sua devinxerat,

Quum comiter communis inter liberi

Non indiferti sed jocosæ munera

Animaret hymnos five vestros, seu meos.

Heu efficacis consili vivus vigor!

Heu robur alti cordis, heu scientiis

Incocta mens, prodesse solers civibus,

Themidisque jura strenue defendere

Bonis amica, dura sed semper malis,

Quo fugitis eheu! Urbis immensus vocat

Vos luctus, atque lacrimis modum negat.

Vos vindicanda publicæ salus rei,

Vos poscit una mœsta voce civitas.

Odiosa pietas nostra si non est tibi,

O anima magna, lacrimis dabis locum.

Quantum dolori pectus intentum finet,

Animique morsus æstuans curis novis,

Te sempiternis efferemus laudibus.

Viro Amplissimo

J O A N N I D E W I T T,

*Reip. Amstelædamensis Judici, quum in
senatorum ordinem esset adscitus.*

JAm jam repostum prome Cæcubum, puer.
Furere furorem jam mihi libet novum,
Quum magnus est amicus (o cœlum fave!)
Ad dignitatis culmen evectus novæ.
Salve Senator. patria applaudit tibi,
Et præmium virtutibus tuis datum
Agnoscit ipsa. poscit id candor tuus
Sincerus ille, qui tibi nomen dedit,
Ardorque recti & veritatis & fidei.
Hoc Curiam trivere sacratam pede
Pater focerque, & publicæ curam rei
Gessere summa laude, summa gloria,
Et posteros habuere devinctos sibi.
O si propinquet iste candidus dies
Qui consulari vestiat te purpura,
Voti supremam tetigero metam mei,
Faciâque Divis, Wittianam qui domum
Tuentur & favore protegent suo.

Tertium Consulatum Perillustri Viri

JOANNIS VAN DE POLL.

VAluere vota civium : simul mea
 Valuere vota : purpuram induitur sacram
 Fascesque sumit POLLIO. Successibus
 Laetata voti Musa pene verticem
 Superba tollit editi augurii memor,
 Et parva gestit esse pars plaudentium,
 Et gratulantum Consuli imperii decus
 Virtute parti. Ut auribus laetis juvat
 Audire voces omnium FELICITER
 Late sonantum compitorum per vias!
 O lux ferena ! o aureum coeli jubar,
 Optatior quo nullus illuxit dies,
 Ut Consularis vultus affulsit suis!
 Cressa carere non finemus te nota,
 Sed gaudio indulgebimus (fas est enim)
 Et libero pulsabimus terram pede.
 Quin jam Senator factus ipso hoc tempore
 Paterna servans Filius vestigia
 Laxare solido frena gaudio jubet.
 O lux beata ! o lucidum coeli jubar!
 Gaudete cives : ille vester POLLIO,
 Amor ille vester , vos amore mutuo
 Complexus, ille patriae decus suae,
 Summos honores alite aggreditur bona,
 Urbisque curas creditae sibi subit,

Pro-

Promente plausus Curia pleno finu ,
Et Artium favente doctarum choro.
Adfunt decentes mutuas nexae manus,
Auroque flavas Gratiae vinctae comas:
Quemque imbuerunt rore quondam nectaris,
Quo dives Amstela gratius nihil tulit,
Titulis & auctum honoribus novis vident,
Fremituque festo prosperum celebrant diem.
Prudentia ipsa , cui nihil livor nocet,
Quae cuncta firmat, excubat pro fascibus,
Quos tradiderunt Candor & Fides Viro.
Sic Copia urbem ditat & laetos lares,
Fugiente tutis moenibus Discordia,
Fugiente Fraude , & quidquid e Stygio lacu
Miscere motu cuncta praecipiti solet.
Fallorne ? an ipsa mitigat nimbos hiems ,
Et suavioris sibilat venti tepor ?
Laetantur arva : pascua applausu sonant.
O lux serena ! o nubibus liber dies !

At Tu, verendo purpuratorum patrum
Adscripte numero , nate patriae bono ,
Sero precamur in polum redeas die,
Diuque populo laetus intersis tuo,
Quem vi fidelis usque consilii juves.
Sic Patria de te merita consuluit sibi.

P E T R O V L A M I N G I O.

Librarium vigere si cupis saluum,
 Et liberatum vivere à meis diris,
 Strozae revertant ad suas rogo sedes.
 Cessat voluntas? & tibi paro faevos
 Vindex iambos. Ergo si sapias, noli
 Armare nostras in tuum caput Musas.
 Frustra moraris. Cornua ecce jam fumunt,
 Et fumta tollunt. Petre mi, tibi dico,
 Strozae revertant ad suas rogo sedes.

P E T R I V L A M I N G I I

Responsio ad superius carmen.

IAmbus ille vester, ille claudicans,
 Strozae revivant clamitans suos lares,
 Strozas reducit ad suos tandem lares;
 Jam parce diris desidem librarium,
 Librariorum quidquid est pigerrimum,
 Seu devovere, seu iambum vindicem
 Armare fævus in tibi gratum caput;
 Jam parce diris, nec refinge Battari
 Quæ quondam ad undas tristis evomuit Cato.
 Nova ecce veste splendidos librarius
 Strozas reducit ad suos tandem lares.

DAVIDIS HOOGSTRAAT
LYRICORUM
LIBER I.

LYRICA.

DAVIDIS HOOGSTRATANI
 LYRICORUM
 LIBER I.

ODE I.

Se Phyllidis laudibus canendis esse imparem.

Audabunt alii victricia Principis arma,
 Et virtute ingentia capta
 Mœnia, & adjicient strages cædesque cruentas.
 Me diversa sonare juvabit.

Me nec percutiunt tam fortis robora dextræ,
 Nec Mavortis prælia duri;
 Quam dulces oculi, quam frons, quæ purior omni
 Marmore mentem detinet omnem,
 Quamque os dulciloquum, pectusque, genæque rubentes.
 Me divinæ gratia formæ
 Subducit mihi: me concepti corde calores
 Solam Phyllida dicere cogunt.
 Sed dum carmine dilectam nimiumque cupitam
 Pro meritis celebrare laboro,
 Spes mihi mista metu magno dilabitur omnis,
 Atque leves vanescit in auras.
 Scilicet humano cantari nolit ab ore
 Par cœlestibus illa Deabus.
 Huic operi vestrum est, huic indulgere labori,
 O sanctissima turba, Camœnæ!
 Hæc vobis cantanda, Jovis quæ digna favore
 Invidiam meruit Cythereæ.
 Haud opis est nostræ canere hanc, quæ Cyprida vincit
 Vultu insigni, & dotibus altis.

ODE

ODE II.

DE EADEM.

Se ejus amore uri.

IN me totus Amor suas
 Vires exeruit, totaque pectora
 Mollis flamma vorat mihi.
 Eheu affiduis uror ab ignibus!
 Me totum mihi furripit
 Ardentem facies Phyllidis aurea,
 Et frontis nitidum decus,
 Vivacesque oculi, fidera lucida.
 Eheu spicula quæ meis
 Hærent visceribus! quis mihi temperat
 Spem nuper validam metus!
 Virgo, fiderei deliciæ poli,
 Virgo, deliciæ meæ,
 Tandem, cara, meis pone doloribus
 Finem, & tristitiæ gravi,
 Quæ de nocte facit me gemere & die.
 Si serves animam meam,
 Quæ fors, Phylli, mea forte beatior?

ODE III.

PHILIPPO FRIESTIO,
 ET
 MAGDALENÆ BRUINVIS.

Quid hora cessas, quæ rapidis rotis
 Curris per omnes præcipitans dies?
 Quid gaudium optatum moraris,
 Improba, lætitiâque Sponsi?

Ah hora, tandem curre citatius!

Redde expetitæ tempora vespæræ.

Ah conde vultum, Phœbe, conde!

Cede locum nitidæ forori;

Sponsum favore ah prosequitor tuo,

Qui corde languens uritur intimo,

Sponsam & tenellam. En ardet ipsa:

Illius en amor est medullas.

At hora venit, gaudiaque attulit

Sperata tandem, donaque Cypridis

Turbanda jam nullo dolore.

Attulit & placitos lepores

Risusque molles. Currite, currite,

Sponfi beati, ad tanta levamina

Laboris & curæ voracis,

Quis hominum scatet usque vita.

Abite Sponfi: Carmina non mea

Vos detinebunt, auspiciis bonis

Precata vobis faustitatem,

Et nitidos sine nube soles.

Bellate sponfi, & dulcia prælia

Pugnate semper multiplici modo.

Hinc sponsa vincat, vincat inde

Sponsus, ut assiduos triumphos

Ferant uterque. O tempus amabile!

Exlex voluptas addere quid potest?

Sint gaudia hæc illæsa semper,

Dentque brevi lepidos nepotes.

O D E IV.

HADRIANO HOUTENO,

E T

PHILIPPINÆ MUNKERÆ,

Sponsis.

EXpertus nuper fluxos Houtenus amores
Decreverat vitare virginum choros,
Exofus genus invifum, fraudesque dolosque,
Sævasque curas & dolores anxios.
Ergo ad Piëridas rediens folitosque labores
Discuffit hæc venena mente provida.
Confilium contemfit Amor, celerique fagitta
Trajecit iftud cogitantis pectora.
In flammæ abiit rurfus; rediere dolores,
Infomniumque tormina atra noctium.
Jamque per Harlemios campos & devia rura
Errabat ictus vulnere infelix novo:
Et frustra gemitus, frustra fufpiria trifti
Permifta fletu duxit imo pectore;
Donec amatoris cafus miferata Dione
Dulci dolentem leniit folatio.
Ecce Deæ monitu Munkera arrifit amanti,
Et arfit, unum vulnus in venis alens.
Junguntur fponfi, doctorem fanguis uterque,
Celebrantque feftum Virgines novem diem.
Felices maneant ambo, factique parentes
Docta beatam prole fulciant domam.

O D E V.

Angitur PHYLLIDIS desiderio.

QUando erit, ut dulci conjunctus foedere tecum,
 Te, cara Phylli, perfruar?
 Quando erit, ut detur tristes finire dolores,
 Quis differor medullitus?
 Non tibi sunt duræ ferri de femine venæ,
 Nec pectus est tuum filex.
 Nec tibi crudeles admôrunt ubera tigres,
 Nec protulit te Caucasus:
 Sed genetrix, grata quæ te dulcedine morum
 Formavit affimilem fui.
 Cur igitur pereo? miserum cur spernis amantem,
 Odioque prosequeris truci?
 Parce, precor, dicarque tuo vixisse favore,
 Et esse redditus mihi.
 Sic te Cypris amet semper, Charitesque decentes,
 Et augeant dotes tuas.

O D E VI.

A D

P H Y L L I D A.

Formam virtute decorari.

QUæ mens est sceleris conscia nullius,
 Sed morum nivea fulget imagine,
 Virtutisque terit sedula semitam,
 Immortale gerit decus.
 Hæc, Phylli, exsuperat purpureas genas.
 Hæc longe exsuperat labra corallina,

Atque

Atque astris oculos Oebaliis pares,
 Et frontis teneræ nives.
 Quicquid corpus habet, deficit indies,
 Et vanæ species prætereunt pede
 Veloci. Haud sapiat, qui breve gaudium
 Longis anteferat bonis.
 Sed nil gratius est, nil speciosius,
 Quam si forma decens, quæ tibi contigit,
 Et virtus propriis freta coloribus
 Incedunt parili gradu.

ODE VII.

FRANCISCO ZWANEVELDIO

Sponso.

Nunc votis, Francisce, tuis Cythereia mater
 Afflavit, & volucris puer.
 En venit illa dies, qua fastus ponit Elisa,
 Fastidiumque pertinax.
 Jamque pari tecum pectus succensa calore
 Te blanda restituit tibi.
 O felix longe ante alios, mille oscula junge,
 Et juncta post mille oscula
 Disce tuæ in gremio nova bella movere puellæ,
 Ut inde victorem Venus
 Ornet, odorata & cingat tua tempora myrto.
 Sic mutuis in gaudiis
 Te precor ut faciat proles numerosa parentem,
 Tuamque prosperet domum.

ODE

O D E VIII.

In discessum.

G L Y C E R Æ.

Telluris Batavæ decus,
 O urbs Amstelia, ô nobilis urbium
 Regina, illecebris tuis,
 Per quas attonitos percutis hospites,
 Discessu Glyceræ cares.
 Non jam me capiunt strata nitentia,
 Non jam frontibus ædium
 Qui fulget varia splendor imagine.
 Omnis jam periit tibi,
 Qua cunctos recreas, Amstela, gratia, &
 Sordent deliciæ tuæ.
 En nymphæ lacrimas & gemitus cient,
 Nec desiderium ferunt
 Dilectæ ante alias triste puellulæ.
 Dulcis turba Cupidinum
 Te jam deferuit, te Venus aurea,
 Et suavis Charitum chorus.
 Non ultra tepidis fota Favoniis,
 Languent tota rosaria.
 Mœrent affiduis læsi Aquilonibus
 Horti, duraque frigora
 Ingratam fluviis injiciunt moram.
 Nec solis jubar aureum
 Vincit expediat, cum Glyceræ jubar
 His se proripuit locis.

Ah

Ah cursu celeri, cara, revertere,
 Omnes præcipitans moras:
 Ut cursus redeant fluminibus sui,
 Hortis ut redeat nitor,
 Ut rursus vigeant læta rosaria;
 Ut dulcis Charitum chorus,
 Et ridens Venus, & turba Cupidinum
 Desertum repetant solum.
 Poscunt assidua te prece virgines,
 Te votis pueri vocant.
 Urbi namque potes reddere patriæ
 Et lucem & solitum decus.
 Cum vultu æthereo cuncta animaveris,
 Fulgebunt melius dies.
 Plausus lætitiæ furget ad æthera.

O D E IX.

Deliam duritiæ incusat.

I Mis medullis uror, & jecur meum
 Liquefcit igne torrido.
 At igne nullo pertepescit Delia,
 Teloque tacta plumbeo
 Secura ludit heu meos casus graves,
 Curasque, quæ me differunt.
 Ah mitte tandem, Delia, hanc superbiam,
 Altumque pone spiritum.
 Perire flammis, dura, me vides meis,
 Lentaque tabe confici.
 Rupisque adinstar, ira quam tundit maris,
 Immota perstas, nescia

Precibus moveri. Dura, formosum tege
 Vultum, si amari non cupis,
 Et abde cuncta, quæ movere me queunt:
 Erras, Amante si putas
 Nomen futurum de triumphato tibi.
 Nam mitibus de moribus
 Animoque miti provenit meritis honor:
 Resipisce tandem, Delia,
 Ne te fatiget fera pœnitentia,
 Tristis senectus cum rofas
 Istas genarum tollet atque oris decus.
 Amare disce, dum viget
 Tibi juvenus. Labitur cito pede
 Revocabilis nulla prece.

O D E X.

Deliam sibi pro Musa futuram.

VAlete Musæ, Numina inania,
 Valet lauri, fertaque Delphica.
 Mî myrtea crines corona
 Ætherea implicuit Dione.
 Valet Musæ, cum mihi pectinem
 Argutiorem Delia temperet.
 Me molliores illa cantus,
 Me fidibus docuit canoris
 Sonare, pronis quod bibat auribus
 Primis juvenus tacta caloribus:
 Mentemque præceptis sequacem
 Illa mihi facilis polivit.

Hinc

Hinc bella fortis canto Cupidinis,
Facesque & arcus: hinc ego lumina
Genasque, candentemque frontem,
Quæ teneras decorant puellas.
Per te poëtis, Delia, misceor,
Turbaque monstros prætereuntium;
Meumque crebro dicta cantu
Amplificas celebraſque nomen.

DAVIDIS HOOGSTRATANI
 LYRICORUM
 LIBER II.

ODE I.

FRIDERICO AUGUSTO II.
 SERENISSIMI AC POTENTISSIMI
 FRIDERICI AUGUSTI I.
 ELECTORIS SAXONICI,
 NUNC
 POLONIÆ REGIS,
 FILIO PRIMUM GENITO,
 GENETHLIACON.

Eroës, súperum propago, clari
 Heroës, rutilo polo recepti,
 Virtus Martia quos celebrat, olim
 Late conspicuos honore multo,
 Insignes titulisque laudibusque;
 Eia cernite parvulum nepotem
 Implentem aëra fletibus tenellis,
 Pignus grande faventium deorum.
 Eia nascitur aspicitque lucem,
 Et refert facie suos parentes:

Sed

Sed virtute, sed arduo labore
Duræ militiæ, artibusque pacis
Hos olim referet. Vigore quanto
Ocelli radiant genæque dulces!
Ut gaudet modo Dresda, verticemque
Tollunt ætheriæ sub astra turrets!
Ut gaudet modo Misnia universa!
Ut Germania nunc triumphat omnis!
Illustres animæ polo receptæ,
Aspirate mihi diem canenti,
Qua non gratior ulla fulsit umquam.
En, en auguror. Ista frons decora,
Hic vivus color, hæ rosæ genarum
Omen indolis exhibent futuræ;
Qua vobis similis Patrique magno,
Forti pectore, strenuaque dextra,
Victor magnificos aget triumphos.
Talem Græcia læta prodeuntem
Vidit Castora luminis sub oras,
Alcmenaque fatum; decusque Trojæ
Talis extulit Hector ante vultus.
Hic est, qui Patriis decorus armis
Contundet Geticas brevi catervas,
Lunæ cornua Theffalæque franget.
Hic est, per gladios ruens & ignes
Qui Celtæ rabiem trucidis domabit.
Salve parve puer, puer Parentum
Longæ deliciæ, tenelle salve,
O cœli labor! ô amor deorum!
O desiderio petite multo!
Gratantum sonus & tibi faventum
Implet compita læta. Te futurum
Tui præsidium decusque sæcli

Clamant omnia & omnia augurantur;
Natalemque tuum fecundat æther.
Cresce, spes patriæ salusque, cresce.
Felix cresce puer, favente cœlo
Dum Patris folio sedebis olim.
Te nascente Pudor, Fidesque cana,
Et Fas, & Pietas, Amorque recti
In terras redit, aureique soles.
Te nascente viget renata tellus,
Quam, foedis Aquilonibus fugatis,
Demulcent animæ Favoniorum.
Te nascente novi repente lactis
Eunt flumina, nectarisque fontes.
Felix cresce puer, tenelle cresce
In dotes genitoris, atque Matris,
Quam Candor, Pietasque vera, numquam
Inventura parem, Benignitasque
Dîs miscent superis, locantque olympos.
Felix cresce puer, novosque plausus
Disce noscere Saxonum tuorum,
Et tot millia gratulationum.
Et dum, sepositis ubique curis,
Adfunt agmina festa Gaudiorum,
Dum læto tibi ridet ore Mater,
Risu noscere disce & ipse matrem.

O D E II.

Viro amplissimæ dignitatis

D I D E R I C O B A S,

Urbis Amstelædamensis secundum Consuli.

DUm vota poscit omnium hic honor novus,
 Recensque parta dignitas,
 Silere Mufas læta nec finit dies,
 Se civibus plaudentibus
 Thalia nostra jungit, & voces pias
 Plaususque continuat suis.
 Insignibus te rursus auctum fascium,
 Et Consulari purpura
 Omnis celebrat civitas, & debitis
 Te profecuta laudibus
 Non parva sentit gaudia, & FELICITER
 Late sonat per compita.
 Nitere sol videtur ipse clarius,
 Et ire gratior dies.
 Debetur hæc virtutibus merces tuis,
 Debetur hæc constantiæ
 Et æquitati, quæ tuum pectus tenet,
 O faxit, ô faxit Deus,
 Magnanime Consul, ut tibi dies fluant
 Semper beato candidi:
 Ut jam reducta pace non fallax Fides
 Firmetur & Concordia,

Concordia, hoc gratata quæ decus tibi
 Sese applicat lateri tuo;
 Tuisque depellatur auspiciis procul
 Fraus omnis, & Discordia.
 Sic sic fruaris, ferus in cœlum redux,
 Constanti amore civium.

O D E III.

P E T R O F R A N C I O.

*Invitat eum ad Natalem uxoris suæ cele-
 brandum.*

NAtalis rediens meæ Mariæ
 Poscit debita vota: poscit ima
 Fusas mente preces: sed & molestas
 Jubet sollicitudines valere,
 Et graves animo avolare curas,
 Quas leves raptant Noti per undas.
 Hujus si faveas sacris diei,
 Franci candide, jure amande Franci,
 Franci jure colende, quo sodale
 Multum gaudeo, gloriorque multum,
 Huc gradu propera celer citato:
 Et mecum bona verba, fausta mecum
 Vota concipe, tetricasque curas
 Dulcis muneribus fuga Lyæi.
 Hoc te per Genium tuum, tuasque
 Oro per Veneres, tuasque Musas.
 Libemus dominæ meæ saluti,
 Et pro ture pio, hanc decente lucem,
 Volvamus calidos Nicotianæ

Fumos, quâs gravis aura corrigatur,
 Aura corporibus nimis molesta,
 Quæ languere facit meos Phalæcos.
 O gradu propera celer citato,
 Vatum floscule, corque Gratiarum,
 Comes Broukhufio tuo meoque.
 Sic sic alitibus tibi secundis
 Natalis redeat, vehatque secum
 Felix innumeras beatitates.
 Sic constet tibi fama, quæ volando
 Numquam fessa tuum ferat per orbem
 Nomen, cui stimuli nihil nocebunt
 Funestæ invidiæ, malæque linguæ:
 Cui nec barbaries nocebit ipsa,
 Quæ nunc tartareis latens cavernis
 Te vexat stolidi dicacitate,
 Eructans tumidæ venena mentis,
 Et te vulnificis premit libellis.
 Sic illam superes favente Marte,
 Et virum volites per ora victor.

ODE IV.

JANO BROUKHUSIO.

Natali ejus die.

CUr quæ materies optima gaudii
 Te mulcere solet suaviter hoc die,
 Obscure tibi est nube molestiæ,
 Broukhufi, Aonidum decus?
 Cur Pax alma redux alite prospero,
 Summo lapsa polo, grataque Faustitas,
 Quæ ditant populos læta per oppida,
 Sunt soli steriles tibi?

Hæc est illa feri injuria temporis
 Infesti ingeniis. Talia præmia
 Sacræ culta diu Numina Phocidos
 Cultori tribuunt suo.

Nos autem, quibus hic sol facer est, tamen
 Sertis floriferis tempora cingimus,
 Et quod te fruimur, care, superstitute,
 Votivos trahimus scyphos.

O D E V.

C O R N E L I O J U N I O

Ægrotanti.

Dilecte Juni, longus usus quem mihi
 Conjunxit, & constans fides,
 Me morbus ille, qui tibi jam viscera
 Depascitur medullitus,
 Me morbus ille affligit, & tuus dolor
 Mihi dolorem concitat.
 Sed nec dolorum turba me tantum premit,
 Nec lenta febrium cohors,
 Quibus gravaris, quæ tibi sitim movent,
 Ut tota poscas flumina,
 Quantum jacere mente quod te conspicio,
 Hac luce vitali frui
 Infanientem. Dulce, amicorum decus,
 Te vivere est certe mihi,
 Mecumque lætos ducere, ut quondam, dies,
 Stringente nos arcta fide.
 Est dulce, Juni. at imperator si Deus
 Te relinquere has terras jubet,

Te

Te linquere omne, quod fuit gratum prius,
Parere promptus haud eris?
Ubi pectus illud præparatum casibus
Cunctis ferendis? aurea
Ubi monita, ore lapsa quæ quondam tuo
Sapientiæ signum dabant?
Ubi illa tam virilis est constantia?
Depulsus hoc unde es gradu?
Si nauta sævis obruatur fluctibus,
Jactatus irato mari,
Ardentibus nil expetit votis magis,
Vehementius nihil cupit,
Quam liceat ut videre patriæ focos,
Portuque tranquillo frui.
Quid vita nostra est? quid nisi infidum mare
Fœdis procellis turbidum?
Mors sola portu nos locat, sola anxiiis
Nos eximit doloribus.
Quid umbra fraudulenta te, miser, tenet?
Quid somniis inanibus
Mentem implicatam detines? Deus, Deus
Ad altiora te vocat,
Humoque tollit. Terreæ fæcis lues
Ne te moretur amplius.
Jam jam evolabis liber omni pondere
Ad astricas sedes, ubi
Turbanda numquam senties mox gaudia
In cœlitum cœles choro.

JOANNI GORISIO.

Natalem ejus celebrat.

O Quem laborum jam premit indies
 Onus molestum, cui vacuæ neque
 Horæ superfunt, quem camœnis
 Nec mihi fas temere morari;
 Paulum severas, invigilas quibus,
 Te pœne totum quæ sibi vendicant,
 Omitte curas, quîs caduca
 Atteritur rapiturque vita.
 Exsolve frontem. Festa dies tibi
 Exorta, amice, est alite prospero,
 Precesque secum & vota ducit,
 Quæ parili renovamus ore,
 Quotquot salutis solliciti tuæ
 Ut usque felix vita fluat tibi
 Cælum fatigamus precando,
 Et veteris calices Lyæi
 Haurimus in spem perpetuam, gravi
 Cura soluti, pectore libero.
 Hac luce, jucundi sodales,
 Lætitiæ date frena vestræ.
 At tu favorem fidereæ domus
 Expertus amplum tot frutor bonis
 Non forte fœdatis iniqua,
 Et mihi materiam canendi,
 Decus virorum, suppedita novam,
 Dum fama crescit Palladis Amstelæ,
 Fugaque dilapsæ novenæ
 Huc redeunt, duce te, sorores,

ODE VII.

PETRO FRANCIO

pro Aristophane commodato.

EN Aristophanem tuum venustum,
Et dulcedine mellea madentem,
Grajarumque patrem facetiarum,
Quales Cynthius atque amica Pallas,
Quales triga tibi dedit Dearum,
Clare carminis artifex Latini,
Clare carminis artifex Pelasgi,
Franci, gloria nominis Batavi.
Is demum, laribus meis relictis,
Petit scrinia nota, seque notis
Gestit jungere, sicut ante, libris.
Sed cum jam fuerit tibi receptus,
Et sedem sibi legerit priorem,
Interpres maneat tibi mearum,
Quas, Franci, tibi solvo, gratiarum.

ODE VIII.

JOANNI GORISIO.

In novi anni initio.

AMice sacro Piëridum choro,
Amice nobis, sic abeunt dies,
Citique devecti quadrigis
Diffugiunt, velut aura velox.
Sic ver & æstas, sic variant vices
Autumnus atque immitis hyems suas:
Tempusque dilapsum fefellit
Spes hominum male providorum.

Humana sic sunt, nubila candidis,
 Et mista lætis tristia. nil datum est
 Mortale firmum. cuncta passim
 Intereunt celeri ruina.
 Hoc te tuorum funera tristia,
 Domusque vestrae damna docent nova,
 Et fata notorum dolenda,
 Quos rigidæ rapuere Parcae.
 Hoc acta multis patria casibus,
 Quis ingemiscit, patria libera
 Valensque quondam, nunc cruenti
 Ludibrium spoliumque belli.
 Hos inter aestus ipse tuam soles
 Firmare mentem, & docta volumina
 Lustrare cura pertinaci, &
 Divitiis inhiare veris.
 Sic sic tuetur te vegeta Deus
 Ætate firmum, & viribus integrum,
 Annique cescentes, molestos
 Non tibi diminuunt labores.
 His spiret Æther flamine prospero,
 Qui largus annos perpetuet tibi,
 Dum pura te virtus inert
 Tollat humo superas ad oras.

O D E IX.

J O A N N I L U N I O

filiolæ mortem immodice lugenti.

E Repta tandem est. Sic placuit Deo,
 Qui nostra justo examine temperat,
 Urbesque terrasque & profundum
 Imperio moderatur æquo.

Quid

Quid ergo luges flebilibus modis
 Sic transeuntem ad fideream domum,
 Hoc orbe vano liberatam,
 Et meliore loco receptam?
 Qui cuncta donat, quîs fruimur, Deus,
 Et illa rursus, cum libet, eripit,
 Is prospicit nostræ salutis,
 Consilio sapiens perenni.
 Quid hic moramur? quid fragili bono
 Instamus acres? omnia destruet
 Mors, pauperi simul colono &
 Purpureo metuenda regi.

O D E X.

P E T R O R A B O

obitum filiolæ suæ lugenti.

Sic fata raptant omnia. quid gemis,
 Amice, frustra? parce doloribus
 Nil profuturis, parce tandem
 Assiduos iterare fletus.
 Non curat istos sæva necessitas
 Lethi cruenti, non fatiabilis,
 Si flebili prorsus ruina
 Intereat spatiosus orbis.
 Et me meorum fata premunt diu.
 Sed læta miscens flebilibus Deus
 Levavit hunc luctum, & reducta
 Lætitia pepulit dolores.
 Jam ludit aula filiulus novus,
 Et mœsta mulcet corda parentium.
 Amice, cur inflicta tandem
Vulnera non pateris coïre?

O pel-

O pelle nubes tristitiæ tuæ,
 Jucunde vates, cui Sapientia
 Præcepta dictavit verenda,
 Atque animo dedit esse magno.
 Lenes medelas illa dabit tibi,
 Polite Rabe, & læta levamina
 Mœroris ingrati. Acquiesce
 Confiliis sapiens olympi.

O D E X I.

Filiolum immatura morte surreptum deflet.

Puer parve, parentium tuorum
 Breves deliciæ, puer, voluptas
 Et constans amor omnium, cruentis
 Tene mors quoque perdidit sagittis?
 Extinxitque rosas tuis rubentes
 Genis suaviter, invidenda qualis
 Aurora in roseis rubet quadrigis;
 Et clausit simili furore fæva
 Bino fidere lucidos ocellos?
 O fatum nimis ah nimis severum!
 O puer nimis ah nimis dolende!
 At tu, care puer, quiesce tandem
 Curis liber ab omnibus, parentem
 Infesto agmine quæ tuum fatigant.
 Te non invidiæ latens venenum,
 Non calumnia virulenta lædit.
 Te non dura nimis nimisque iniqua
 Sors actum variis premit procellis.
 Te non barbaries stupenda, te non
 Ignorantia crassa, quæ politis

Dura

Dura est ingeniis, beate, vexat.
Ter beate puer, quiesce tandem,
Receptus meliore fede, liber
Malis omnibus, omnibusque curis,
Et jugi potiens beatitate.

O D E XII.

GULIELMO MOLERO

Cum Medicorum ordini adscriberetur.

Sic favit precibus tuis Apollo.
Sic favit precibus tuis Minerva,
Dilectæque tibi novem sorores,
Magna pars animæ meæ Moleri!
En adest decus, atque honor cupitus,
Et laurus Medica, & tropæa, parta
Vitute assidua, & labore magno,
Et quicquid poteras habere laudis,
Et quicquid poteras habere præmî.
Ergo exporriges nunc, amice, frontem,
Et curas abige, & graves dolores.
Jam te lætificant tui labores,
Quos Musis teneris dedisti ab annis,
Quæ sic condecorant suos alumnos.

Sed per præmia tanta, per triumphos
Istos ibis ad altiora longe,
Tentabisque periculofiora,
Cum mortale genus, malis laborans
Morbis, consiliis tuis juvabis,
Idemque auxiliis tuis levabis,
Nascentem perimesque victor Hydram.

Sic

Sic pestis fugiet, malaeque febres,
 Et quicquid comitum est maligniorum.
 Quanta gloria crescet arte tali,
 Dum studes patriæ tuæ saluti!
 Accrescet decus atque honor cupitus,
 Crescent agmina tota gratiarum,
 Quas solvet tibi liberatus æger.

O D E XIII.

JOACHIMO TARGERIO,

Cum Medicinæ Doctor renunciaretur.

O Rhene, dudum nominis incliti,
 Qua latus amnis præfluis urbium
 Muros, inoffensoque fluxu
 In Batavum mare volvis undas;
 Inter Camœnas qui celebrant tuas
 Agnosce mystam, Rhene pater, novum,
 Qui territus nullo labore,
 Et calidus meliore flamma
 Mentem ad supremum dirigit æthera,
 Nec lubricarum ductus imagine
 Rerum, triumphalem coronam
 Accipit, & meritos honores.
 Agnosce docto Targerium choro
 Junctum, venusta quem Charites manu
 Finxere, quem Pallas tenellum
 Imbuit æthereo liquore:
 Cui favit ultro Cynthius, & sua
 Favore largo quem docuit sacra,
 Herbasque succorumque vires
 Scire dedit variosque morbos.

Hac

Hac arte nixus docta volumina
Legit Medentum, & quod veterum labor,
Recentiumque haud vanus ardor
Eruit è latebris profundis.
Quin & stupendi viscera corporis
Lustravit, almi dextera quæ Dei
Miraculis ingens replevit,
Noscere seque dedit creatis.
Jam poscit illum nobilis Amstela;
Jam Merva poscit, terraque patria,
Et ripa, qua mecum solebat
Dulcisonas agitare chordas.
Applaudit isti Raius omni,
Et gesta recte judicio suo
Probatque, collaudatque lætus
Ausum animi merito virilem.
Hæc jure magno gaudia duplicat
Vallanus, almi natus Apollinis,
Qui dextera felice diros
Persequitur minuitque morbos.
O pars meorum magna sodalium,
Hoc fume magnum tempore spiritum!
O digne palma, digne lauro,
Et meliore canende plectro!
Sic te merentem postgeniti colant:
Sic te quadrigis portet eburneis
Excita justâ laude Fama,
Teque tuosque canat triumphos.

O D E XIV.

MATTHÆO EDINGIO

*Cum solenni Medici titulo in Academia patria
ornaretur.*

EDingi, quem Pieriæ fovere puellæ,
Phœbusque Musarum Pater,
Advenit tandem lux exoptata, laborum
Qua digna nactus præmia
Et claris auctus titulis meritoque decore
Ad alta surgis fidera.
Hoc hoc invigilans studiis non segnibus ætas,
Hoc improbus præstat labor.
Degeneres quo non penetrant, animæque perenni
Quæ diffluunt in otio :
Aut quibus est fœdo lymphatum pectus amore,
Turpique thyrsos faucium.
Templa bonis tantum patuerunt mentibus illa,
Divina templa, splendida.
Hæc exempla tibi dederat par nobile fratrum,
Insigne par virtutibus :
Quorum clara premis vestigia passibus æquis,
Tanti decoris æmulus.
Aspicias ut celso Phœbus descendat olympo,
Tibique laurum porrigat ?
Aspicias ut nostris applaudat patria votis,
Ut vestra plaudat civitas ?
Sensit opis vestræ præsagia patria, sensit
Exercitusque patriæ.
O te quanta manet, juvenum doctissime, fama
Et invidenda gloria !

Quam

Quamvis depascat sceleratus corpora mille
 Et Martis & Mortis furor,
 Forti animo, Edingi, contra non ire negabis,
 Mystes Hygiæ sedulus:
 Cui Medicina potens penetralia cuncta reclusit,
 Deditque vires noscere
 Herbarum, & vires morborum, artemque medendi:
 Præclara cui volumina
 Sunt indefesso dudum perlecta labore,
 Multa unde lecta copia:
 Quales mellilegæ volucres in collibus Hyblæ
 Amœna mella colligunt.
 Hac arte, ô felix, funesta morabere fata,
 Dirasque pestes exiges.
 Exuviasque feræ Morti subducere crebras,
 Et liberare corpora
 Unus erit labor & curarum summa tuarum.
 Hygia te superstitem
 Sic servet cura patriam felice tuentem,
 Et nomen illustret tuum.

O D E X V.

HADRIANO VELTERSIO,

Cum Juris utriusque Doct̃or crearetur.

O Leida, mater nobilis artium,
 O Leida, quondam deliciæ meæ,
 Dignata me dextra favente
 Ducere Pieridum per arva!
 Ad sacra fauste me revocas mea,
 Novumque cogis tendere barbiton,

K

Cies-

Ciesque languentes Camœnas,
Et veterem renovas calorem.
O nata lætis auspiciis dies,
Qua rite fummis gaudet honoribus
Velterfius, magnisque tandem
Præmia pro meritis reportat:
Hoc usque præstat perpetuus labor,
Et laudis ardor pectora concitans,
Quæ separat vulgo profano
Mens rapidis agitata flammis;
Quæ robur acris iudicii vehit
Ad celsa quævis, quæ sibi subditum
Nil non tuentur, pertinaci
Ingenium stimulante cura.
Sic jam triumphat, sic sibi debita
Tropæa figit; fertaque laurea
Dum tempora illius coronant,
Inferitur numero virorum,
Quos ipsa magni Diva Themis facit,
Quos Phœbus ipse & Castalidum chorus,
Quos Gratiarum triga, & ipsa
Mellifluo fovet ore Suada.
At tu, secundis æquora flatibus
Permenſe, voti jamque tui ree,
Te vince, majoresque acuti
Ingenii dare perge fructus.
Sic vecta terris & pelago super
Te Fama cantet: sic pius omnium
Tuorum ad astra excelsa latum
Te celebret memoretque plausus.

THEODORO GODSCHALKIO,

Cum Medicinæ Doctor crearetur.

L Aboris hæc sunt præmia perpetis,
Curæque merces splendida fedulæ.
Sic ferta te exornant, tuosque
Inpediunt, Theodore, crines,
Donata Phœbi & Piëridum manu,
Quis tu litasti, strenuus, impiger,
Deterritus sudore nullo,
Et celerem meditans triumphum.
Te sæpe ferus viderat Hesperus,
Te sæpe puro lumine Phosphorus
Gnave laborantem, manuque
Multiplices avida legentem
Opes, repertas per studium vigil,
Gazasque largas ponderis haud levis:
Te sæpe lustrantem recessus
Corporeos animæque sedem;
Et quod stupendum docta volumina
Præbent volenti noscere plurima,
Nihilque vitanti molesti,
Sed cupido fine fine laudis.
Sic sic dabatur nomina noscere
Salubris herbæ, floris, & arboris,
Quæ terra producit Batava;
Quæque aliis generantur arvis:
Viresque miras, quas Pater indidit
Illis supremus, qui creat omnia.
Id præstat indefessus ardor,
Et studium rapidum sciendi.

Exempla Fratris, qui nimis horridæ
 Nimisque duræ succubuit neci,
 Raptatus in pulcra juventa,
 Qui fuerat mihi notus usu;
 Exempla fratris sic stimulos tibi
 Addant, & ultra te quoque provehant.
 O cresce laude, cresce fama
 In patriæ decus ac salutem.

O D E XVII.

H U B E R T O H O P I O.

Optat rure apud eum esse.

C Uris fessus edacibus
 Tecum rure tuis, dulcis amicule,
 Opto deliciis frui.
 Illic perpetuas sollicitudines
 Opto & ponere tædia,
 Quæ diris stimulis pectora lancinant,
 Et me mole premunt sua.
 Seu stratos viridi membra sub arbuto
 Mulcebit leviter quies:
 Seu curas abigent appositæ dapes,
 Et dulcis pateræ meri:
 Seu nos alliciet lene fluentibus
 Undis cæruleus Mosa.
 Hinc nobis veniet copia piscium
 Ductorum calamo levi.
 Interdum exigua ludere cymbula
 In parvo dabitur lacu.
 Hopi, sic placidi temporis otia
 Fallemus, non sine carmine,
 Quod laudes celebret pro meritis tuas.

O D E

O D E XVIII.

A D E U N D E M.

Carmina sua mutuae amicitiae symbolum futura.

Quis tandem modus est tui favoris?
Quis tandem modus est, decus virorum,
Quos sibi Themis alma consecravit?
Quo te ducit amor tuus? juvena
A prima mihi tot notas dedisti
Insignes solidæ benignitatis,
Quas numquam violare livor ullus,
Nec virus potuit calumniantum,
Solvendo ut nequeam esse par, dierum
Si cursum mihi fata duplicârint.
Nec vis languet amoris illa, amico
Nec cessas bene de tuo mereri.
Ergo jure tui notas amoris,
Ergo jure mei notas amoris,
Quo te prosequor, ô decus virorum;
Quos sibi Themis alma consecravit,
Nostra carmina, rite dedicatas
Suspendo Philio Jovi tabellas,

LYRICA.
ODE XIX.

In cultissima

ARNOLDI MONENII

Poëmata,

Vernaculo sermone conscripta.

M Elle dulcior Attico Poëta,
Omni nectare dulcior Moneni,
Cui nil Aoniæ Deæ negârunt,
Quam factum bene; quod tuos in oras
Mittis luminis aureos libellos,
Tot desideriiis diu cupitos,
Libellos fale gratiisque plenos,
Quis nil cultius est politiusque;
Quales non Batavis fuere visi!
Seu Martis strepitum feri sonare,
Seu pacem juvat explicare chartis;
Seu mortem querulo referre cantu
Clarorum ingeniis suis virorum.
Quin & fistula Tityri aut Menalcæ,
Pulcra fistula, parque Mantuanæ,
Demulcet Siculis modis capellas,
Et, per gramina dum vagantur, agnas.
Sese ante omnia musteis videndam
Virtus candida præbet in papyris,
Virtus candida, voce quæ diferta
Laudes ætherei Patris celebrat.

Salvete, ô lepidi, aurei libelli,
O longum domino decus libelli,
Cui dudum Aonides Paterque Pæan
Daphnæa caput implicant corona;
Præ quo, si qua mihi fides canenti,
Nec Vondelius esse concupiscam.

ODE

ODE XX.

JACOBO HOVIO.

Laborem quiete temperandum esse.

F Rigus fugavit vernus hybernum tepor,
 Flant placidi Zephyri,
 Et prata floribus nitent.
 Formosus annus ridet, & grex alitum
 Carmina læta canit.
 Cœlum ferenum nos vocat,
 Jacobe, & urbis repere è nido jubet.
 Invigilare libris
 Nefas amœno hoc tempore.
 Modum labori pone, Vir prudens, tuo.
 Regula certa monet
 Ne quid fit in vita nimis.
 Jungenda nimiis est quies laboribus.
 Pondere sub nimio
 Ne mens fatiscat languida.
 Memor caducæ fortis animum gaudio
 Imbue non vetito,
 Et junge læta tristibus.
 Nec sperne, curas & timores anxios,
 Dum ruit hora rapax,
 Dulci Lyæo pellere.

ODE XXI.

GULIELMO MOLERIO.

Adolescentiæ cum eo transactæ memoriam renovat.

JUvat, Moleri, mente, qua sola licet,
Redire in illa tempora,
Quæ nos amœno recrearunt otio.
Juvat recordari dies,
Qui nos amoris, more fratrum, adamantino
Videre junctos vinculo.
Hoc Leida nutrix artium testabitur,
Litufque vicini maris,
Et ripa Rheni, quam pererrantes simul
Curas fefellimus graves.
Ut nos ab alto vidit Eous polo,
Ut noctis auctor Hesperus
Vidit jocantes, Liberique innoxia
Læti trahentes pocula!
Ergo aut jacentes in tenaci gramine
Sub arboris nigræ comis
Sonus querentum nos movebat alitum,
Ripisque labentes aquæ:
Aut detinebat aureus vatum labor,
Et sacra Musarum, tibi
Dilecta, quantum non Neæra vel Lyce,
Vel plena perfidiæ Chloë:
Aut actus ipse nescio quo Numine
Plectro fatigabam chelyn,
Doctus dolorem pellere ex animo tuum,
Et quas amor curas habet.

O tem-

O tempus omni parte felicissimum!
O nube liberi dies!
Nec livor ipse nos tamen coarguat
Torporis aut ignaviæ.
Sed eruditi pulveris certamina,
Si res gerenda posceret,
Egere ad alta sedulos tentamina,
Sive adyta Naturæ forent
Scrutanda, rerum & causæ, & assiduæ vices:
Sive è Medentum scriniis
Petenda, morbos quæ valerent pellere,
Diræque Mortis spicula.
Hoc prædicaret eruditus Schachtius,
Acerque Drelincurtius,
Hac arte clari, publicæ decora rei,
Ad nos referrent si pedem.
Hoc cæteri, quos ater abstulit dies,
Merfitque acerbo funere.
Sed non negabit candidus Kappenius,
Et flos virorum Moschius,
Beneriusque, exemplar antiquæ fidei,
Et quos superstites foveat
Vitalis aura. Quanta ab illo tempore
Mutatio accidit meis
Tuisque rebus! Compari lætus tua,
Nataque lætus indolem
Referente matris exigis tuos dies
In otio gratissimo.
Me tetricarum jussa Divarum tenet
Graviore vinctum compede,
Nec illa juris esse me finunt mei.
Sed ista quid juvat queri?

Æqua ferendum est mente, si quid accidit,
Quod corrigi haud quaquam datur.
Patria remotus urbe sic vitam tero,
Nec immemor tero tui.
Hæc inter opto te videre, & hospitam
Porrigere dexteram tibi.
Quæ læta lux si fulserit, faciam diis
Non ture, sed veteri mero.

DAVIDIS HOOGST RATANI
 LYRICORUM
 LIBER III.

ODE I.

GULIELMO MOLERIO.

Mediocris tatem tutissimam esse.

Fortuna ridet si tibi prospera,
 Tuamque fortem promovet altius,
 Quam Livor ater ferre possit,
 Te male multa manent, Moleri.
 Excelsa nutant, at mediocritas
 Est sola tuta. Is consuluit sibi,
 Quicumque prudens sortem utramque
 Fert animo patienter æquo,
 Nec deprimens se rebus in arduis,
 Nec in secundis se nimis efferens.
 Qui semitam hanc trivit, beatus
 Supra alios merito est vocandus.

ODE II.

PETRO BENERIO.

Æquam in quacunque sorte mentem servandam esse.

R Ebus in lætis nimis insolescens,
 Nec ferens sortem patienter æquam,
 Postea adversæ graviora longe
 Vulnera sentit.

Ista;

Ista, Beneri, effugiet pericla,
 Qui dolos norit variosque vultus
 Perfidæ Divæ, dubioque semper
 Stantis in orbe.

Ille in adversis animum ferendis
 Præstat excelsum: sapienter ille
 Se gerit rebus nimium secundis,
 Par sibi semper.

O D E III.

A D J U V E N T U T E M.

Virtuti à teneris incumbendum esse.

Flbras in imas omnia transeunt,
 Hærentque cordis sedibus intimis,
 Ut postea expelli recusent,
 Quæ tenero documenta prima
 Haurimus ævo. Sedula tramites
 Recti juventus si terit arduos,
 Vitare cœtus gnava pravos,
 Propositique tenax honesti,
 Adaucta virtus incipiet modis
 Florere miris, seque propagine
 Extendere ingenti, tremenda
 Tartaræ domitrix cohortis.
 Sed cæcus error pectora si rapit,
 Atque à decori legibus abstrahit,
 Primamque munit pravitatem,
 Exoritur scelerum novorum

Fœcunda messis, deque suo negat
 Loco repelli. Fœda protervia
 Increscit, acquiritque vires,
 Admonitis cohibenda nullis.
 Quisquis senectæ sperat honoribus
 Frui, atque veris laudibus evehi,
 Æqui atque recti cultor esse
 A teneris meditetur annis.

O D E IV.

Indulgentiam Parentum liberis exitio esse.

E St magna patrum & prava licentia,
 Quæ liberorum crimina non videt
 Horrenda, quantumvis aperta,
 Et populo manifesta cuncto.
 Sic crescit atræ nequitiae lues,
 Et cœca pubes proficit indies
 In pejus, assuescitque pravam
 Ire viam, cohibente nullo.
 Sic vita tandem labitur huic graves
 Inter dolores, atque parentium
 Culpa execranda sempiterno
 Exitio incubuere nati.

O D E V.

N I C O L A O K A P P E N I O.

Omnia in hac vita esse incerta.

E Missi in oras luminis ut fumus,
 Novisque mundus præbuit incolis
 Locumque mansuramque sedem,
 Perpetuis rapimur procellis,

Et .

Et fluctuamus spe dubii & metu
 Inter dolorum continuas vices
 Et gaudiorum. Incerta cuncta
 Spem prohibent agitare longam.
 Infanit ergo, rebus inanibus
 Qui fidere audet, sed neque temporis
 Est gnarus hujus, disfluentis,
 Ut fluvii ruit unda præceps.
 Fuit profecto gens sapientior,
 Quam terra quondam Dorica protulit.
 Et orba quamvis luce veri
 Nos docuit meliora Roma.
 Hæc scena mundi est. Incipe noscere
 Res, quæ dolosa te specie movent,
 Ævoque, Kappeni polite,
 Disce tuo sapienter uti.

O D E VI.

CLAUDIO PONTANO.

Humilem vitam tutissimam esse.

R Egii ne te moveat decoris
 Splendor excellens, generose Claudii,
 Quem stupet vulgus rude, quem profusis
 Laudibus effert.
 Hæret in pompa solii superbi
 Segnis inspector, specieque nuda,
 Qui putat Reges merito beatos
 Esse vocandos.

Ille

Ille non curas videt aut pericla,
Quæ tegit fulgens diadema gemmis;
Nec graves casus, quibus involuta
Regia fors est.

O nimis felix, nimis ô beatus,
Qui casa vili didicit latere,
Et nihil sperans metuensve vanos
Spernit honores!

ODE VII.

JOACHIMO TARGERIO.

Ut contempta invidia bene rem gerere pergat.

Quem vita munit crimine libera,
Et pura virtus protegit undique
Tutum, ille linguas virulentas
Ridet, & invidiæ venena,
Instarque muri perstat ahenei,
Quem nulla moles subruit, & sua
Virtute se involvit, quietum
Nulla animum stimulante cura.
At Livor ater plectitur indies,
Crucesque sentit, quas aliis parat,
Vanos & impendit labores,
Quis animum proprium fatiget.
Ne te furentis terreat impetus,
Tibique coeptum consilium premat.
Sed mente firmata inchoatam
Ire viam, Joachime, perge.
Hac Fama pernix te vehet inclitum,
Vanisque vulgi coetibus eximet:
Tuumque non ingrata discet
Posteritas memorare nomen.

ODE

O D E V I I I.

Rempubicam sine legibus nullam esse.

Qualis per omnes pontus agros ruit,
 Cum mole rupta volvitur aggerum,
 Et rusticos sternens labores
 Cum stabulis pecus omne raptat:
 Tali furore accenditur effera
 Oestroque turpi percita gens, sacro
 Cum vinculo legum soluto
 Flagitium meditatur omne.
 Hinc publicarum forma decens cadit
 Rerum: hinc Honesto nil superest loci:
 Specusque latronum videtur
 His furiis agitata turba.
 Sed civium secura quies manet
 Legum sub umbra, nescia dejici
 Gradu, imperi donec vigorem
 Nemo manu violat scelesti.

O D E I X.

P A U L O E D I N G I O.

Humano intellectui omnia non patere.

Oppressa densa humana mens caligine
 Scrutatur incassum, nefas
 Mortalibus quæ scire. Sunt certi modi,
 Certique, Paule, termini,
 Quos transilire providus vetat Deus.
 Inutilis labor perit

Conantibus majora quam vires finunt,
 Audacis instar Icari.
 Qui quidpiam nescire dedecus putat,
 Vana tumet superbia,
 Sibi que plausum stultus ingeminat novum;
 Palpet tenebras ut meras,
 Inanibus deceptus eheu somniis
 Lascivientis ingeni.
 Sic inquietum ventus exercet mare:
 Sic fidus hyberni Jovis
 Ciet procellas navigantibus graves.
 O mentium infelix status,
 Quas pertinaces lancinant semper cruces,
 Et pestilens vexat tumor!

O D E X.

Juventutem studiis excolendam esse.

C Redat juvenus: pulcra res est liberis
 Coluisse pectus artibus.
 Tellus aratro non subacta rustico
 Herbas inutiles creat:
 Sic destitutum pectus humanum suo
 Cultu nihil producere
 Potest decente perpolitum industria:
 Sed impetu cæco ruit
 Quo raptat ardor efferæ cupidinis.
 Majore cura nil eget,
 Majore nil labore, quam primo vicens
 In flore, pueritiæ chorus.
 Hic sedulo fingendus est instar luti,
 Acrique tornandus rota.

Natura patrum transit in propaginem;
 Ut planta naturam refert
 Et indolem telluris, è qua prodiit:
 Sed auget educatio
 Fidelis hoc quod insitum fuit boni,
 Mores & emollit feros.
 Sic spes parentum crescit in longum decus,
 Ut arbor ad ripam viret
 Latura fructum posteris nepotibus.
 Sic filius vincit patrem.
 Credat juvenus: pulcra res est liberis
 Coluisse pectus artibus.

O D E XI.

F R A N C I S C O H A S I O.

*Longam esse viam per præcepta, brevem
per exempla.*

Perisca viros ætas celebres tulit omnibus istis,
 Quis format Sapiencia mentes,
 Largiter instructos. Vitæ alluxere regendæ
 Inde faces, & regula nostris
 Præfixa est inde officiis, ut nulla recedat
 Pars à recti finibus umquam.
 Sed solet iste modus spinis gaudere molestis,
 Et salebris horrescere duris,
 Dum præcepta labor morosus conferit ista,
 Et producit tædia longa.
 Monstrat in exemplis doctor prudentior omnes
 Articulos numerosque decori,
 Explanans quid sit fugiendum, quidve sequendum,
 Ne mens nostra affectibus ægra

Aut

Aut ruat in præceps, aut longo errore trahatur.

Hinc illi non vana voluptas,
Lux non vana oritur, permiscens utile dulci,
Imos quæ gratissima sensus
Influit, & vitam suavi moderamine munit.
Hanc, Hasi, fervare memento,
Musis care, viam. Sic mille pericla cavebis,
Et duces feliciter ævum.

O D E XII.

*Nimiam parentum in liberos indulgentiam
reprehendit.*

A Mor parentum sobrius ni filiis
Ad recta prælucet facem,
Errore sese decipit turpissimo,
Cœcumque se præbet ducem,
Qua fraudulenta tendit in crimen via:
Qui nescit intra limites
Hic se tenere, liberos perdit suos
Stultissima licentia.
Sic cara proles fertur in præceps, metu
Cohibenda nullo, & fœditas
Se plurimis aperta prodit arbitris.
Hinc exigunt tristes dies,
Quos nimia sic corrumpit indulgentia,
Exerciti doloribus
Sine fine acerbis, nec levandis ulla ope.
O noxiam morum luem!

DAVIDIS HOOGSTRAATANI
 LYRICORUM
 LIBER IV.

ODE I.

SERENISSIMO AC CELSISSIMO
 PRINCIPI
 FREDERICO GULIELMO,

QUUM PATRIS SUI
 AUGUSTISSIMI BORUSSORUM REGIS
 ET ELECTORIS BRANDEBURGICI
 SOLIUM CONSCENDISSET.

TIRPS alta Brenni, maximi proles Patris,
 Quem Numen æternum polo
 Afferuit alto, jamque sedibus dedit
 Felicioribus frui,
 Avibusque faustis regni habenas patrii
 Tibi regendas credidit,
 Rex magne, salve. Prosperet clemens tibi
 Quas fuscipis curas Deus.
 Huc & tuorum vota tendunt omnium,
 Huc omnium tendunt preces,
 His & Batavi vota nostra adjungimus,
 Ardore compulsi pari,
 Jamque redeunt luctu repulso gaudia,
 Et recreat spes pectora

Sui dolentum fata Regis, & nimis
 Mutabiles rerum vices.
 Ergo jacebit triste funus: spiritus
 Dilapsus in ventos abit.
 Sed nec sopore victus æterno jacet,
 Totumque non tulit virum
 Libitina flecti nescia: at vitam novam
 Mox Fama ducendam dabit,
 In quam rapaces nil valent mortis manus,
 Nil missa sæve spicula,
 Illum per omnes differet mundi plagas
 Servata Religio, & Dei
 Cultus perennis, & comes Prudentia,
 Et fortitudo bellica,
 Qua strenui Genitoris instar, pulvere
 Non indecoro fordidus,
 Cinxit virenti laurea toties caput,
 Partis tropæis inclitus.
 O vera imago, o Patris effigies sui,
 Quem sensit olim Sarmata,
 Quem Bessus acer, quem Gelonorum manus:
 Quem Cæsar agnovit sibi
 Opem ferentem: agnovit & Borussia
 Mavorte diro concita,
 Qui bellicoso nil Alexandro minor,
 Nil Martiali Cæsare,
 Indomitus ivit usque, qua decens honor
 Monstravit illi semitam
 Semper tremendo, dum per obstantes globos
 In fulminis morem ruit.
 In te refulget spes avita, spes Patris,
 Gulielme, Principum decus.
 Te collocatum sede Regali tui

Venerantur omnes & colunt.
Tibi sexus omnis, omnis ætas gaudia
Non ficta promit, & fui
Dat signa amoris. Ut ferenant omnia
Frontem! ut triumphant omnia!
Exultat omnis gaudio Germania,
Vultumque diffundit suum,
Positoque luctu dignitatem Regiam
Gratatur ex animo tibi.
Applaudit undis Ister immensus suis,
Applaudit undis Vistula,
Rapidusque Rhenus, Mosa te lætus sonat,
Fluctusque majores cient
Batava vorticesque volvunt flumina.
Turres in arduum aethera
Superba tollit Berolinum suas,
Et arcium fastigia.
O in salutem patriæ tuis date,
O cura cælitum, o amor,
O esto felix, & tuæ vitæ dies
Decurre inoffenso pede.
Sic fidus affulgebis Europæ novum:
Sic Marte vexatos fero
Socios juvabis strenua præsens manu,
Aut pacis almæ munere
Recreare, si res exigit, conaberis
In publicæ columen rei.
Sic protegat favore te cælum suo:
Sic longum in ævum publica
Custodiat fervetque terris Faustitas:
Sic fessus & vitæ fatur
Repetas olympi patrii ferus domum,
Sedemque mansuram colas.

IN NUPTIAS

Viri Nobilissimi & Consultissimi

JOANNIS A NEURENBERGH

Et Nobilissimæ Virginis

REBECCÆ JACOBÆ VAN
DER VOORT.

QUIS nuptiales me jubet ad modos
Dudum repostam tendere barbiton?

Quæ vis inexpectata cogit
Aonios iterare cantus?

Vestri, Camœnæ, numinis hoc opus:
Hæc aura vestra est: vos animum mihi
Firmatis, ô Divæ, & labantem
Pierio recreatis antro,

Vester, Camœnæ, mysta sequor libens
Mandata, sacro quæ mihi de jugo
Fertis canenti, five læta,
Sive dies inimica surgit.

Jam jam secundis auspiciis Deum
Sponfos avito sanguine nobiles,
Virtutibus claros avitis,
Uranix soboles ad aras

Formosa ducit. Plaudite, plaudite,
Quicumque sancti foederibus tori
Et copulæ irruptæ favetis,
Quæ pariles animos revincit.

Per hanc stat orbis (sic voluit Deus
Auctor sacratæ conjugii & Pater)

Lapfurus ingenti ruina,
Vincula fi folvantur ifta.
Gaudete fponfi, qua facitis gradum
Velata pura vefte præit Fides,
Et Fas Piumque: vos coronat
Innocuus fine felle Candor.
Concordiæ vos numen amabilis
Blandum tuetur, fanctaque Caftitas,
Et Pacis indivulfa queftu
Perpetuæ ftudiofa virtus.
At Livor ater, Triftitia & Metus
Diræque Lites, & Dolor anxius
Ceffere, mordacesque Curæ,
Quæque animos fimulacra terrent,
Fallorne? an alto labitur æthere
Ridente vultu candida Fauftitas,
Vobisque ter jacet rofarum
Et nivei pluviam liguftri?
Gaudete, fponfi, hoc omine, foedera
Inite faufta, & progeniem date,
Quæ fanguinis numquam vetufti
Dedecoret vitiis honorem.
Ex fanguine illo clara domus ftetit
Ornata ceris & genere inclyto.
Hinc Falconerus ortus olim
Amfteliæ moderator urbis.
Hinc Noribergii gloria fplenduit,
Cui confularis credita purpura,
Fafcesque commiffi & fecures
In patriæ decus ac falutem.
Nec te filebo, Voortia de pater,
Cura paterna qui miferos juvas,

Et rem laborantum fidelis
 Confiliis moderaris æquis.
 O par beatum, cui superi favent,
 Cui ridet æther, fas mihi sit, precor,
 Voces amicas gratulantum &
 Vota sequi populique plausus.
 Mox hospitales Merva tibi feret,
 Rebecca, ripas: mox virides Deæ
 Plaudent in undis, mox moveri
 Omnia lætitia videbis.
 Applaudet Echo ter resonabilis,
 Cantusque festos per medias vias
 Diffundet extensosque campos,
 Et sonitus dabit aura longos.

ODE III.

ARNOLDO HENRICO
 WESTERHOVIO
 DIDERICI LIEBERGII

Poëmata edenti.

NArratur Orpheus Thracius arduam
 Rem præstitisse, in regna Proserpinæ
 Ingressus, & caros tenebris
 Conjugis eripuisse manes.
 At tu, fororum mysta pius novem,
 Vinctus capillos fronde sacra tuos,
 Desiderati vatis umbram
 Auspicio meliore reddis.
 Per te, quod omnis docta cohors probat,
 Liebergiano stat genio decus,

Per te revifit arva nota,
 Et patrios repetit penates,
 Per te pererrat grata priùs loca,
 Et Hagienfis illecebras foli,
 Litusque vicinum, & Batavi
 Otia deliciasque Nerei.
 Nunc eruditis tinnit in auribus,
 Ut ante, vatis dulce melos tui,
 Nunc illius late vigeant
 Perpetuæ fine fine laudes,
 Nec tu carebis laude tua, viris
 Addende, Mufæ quos celebrant piæ,
 Te, Weſterhovi, Fama dicet,
 Et rapidis aget uſque pennis.

O D E IV.

I N J U D A M P R O D I T O R E M

Belgico carmine deſcriptum

à

J O A N N E H A S I O.

Ultima ferali ligno paſſurus Ieſus
 Supremas epulas parat.

Jamque dapes inter feſtivo carmine laudes
 Magni proſequitur Patris.

Ipſe canit, comitesque canunt, feſeque volutant
 Voces alta per atria.

Interea infelix male quod volvebat Iudas
 Inceptum peragit male.

Oſcula, ſinceri quæ non niſi pignus amoris,
 Partes nunc alias agunt.

Armatis Dominum Judæis tradit inermem,

Genti ludibrium impiæ.

Hi furiis acti captum rapiuntque ruuntque,

Et sævis lacerant modis.

Sic urfi rapiunt teneros ab ovilibus agnos,

Sic, infame genus, lupi.

Testes Gethsemane & Latiae prætoria turmæ,

Et mox cæde madens humus.

Et, quæ summa caputque mali est, Calvaria rupes,

Et nox in medio die.

Quid facis, Iscariota? tibi, dum perdis Iesum,

Æternum exitium paris.

Tene nefas animo potuisse agitare, quod æther,

Quod sol, terra quod horruit !

At tibi, ne dubita, quales, scelerate, mereris,

Pœnas ira Dei feret.

Jamque venit scissis ad te Metanœa capillis,

Sed non illa piis comes,

Quæ lapsas animas solatur & eripit orco,

Ast armata manus flagris

Et face, quam Rabies & Vis comitantur euntem,

Cujus triste premunt latus.

Hæc agitat miserum, jamque in sua damna ruentem,

Jam diræ cupidum necis.

Hæc illum cogit nullam sperare salutem:

Maturare necem hæc jubet.

Nam pudet ulterius cæli convexa tueri,

Nec mentis stimulos feræ

Ulterius patitur : laqueo sibi frangere colla

(Horresco referens) parat.

Hei mihi quid merui? quo me meus incitat ardor?

Quo vefania me trahit?

Me diræ exagitant, non sum meus : ite furores.

An durum usque adeò mori est?

Talia

Talia dum jactat studio execrandus inani,
 Jam collo laqueum implicat;
 Pendet onus jam turpe, & mox ex arbore præceps
 Ruptis visceribus ruit.
 Quo non mortales nummorum dira cupido, &
 Auri sacra fames rapit!
 Heu heu humani generis servator Iesus
 Tam vili pretio perit:
 Ille patris sancti soboles, quo vindice Letum
 Vires perdiderat suas:
 Corpora de tumulis quum viva cieret apertis,
 Naturæque novas daret
 Leges, & terris miracula crebra paterent.
 Sic in vina abeunt aquæ:
 Sic pauci pisces, Cereris sic portio parva
 Magnæ turbæ hominum famem
 Sedat: composito fluctu sic unda quiescit,
 Vadentique facit viam:
 Leproso turpes abeunt è corpore mendæ,
 Ut lucem umbra fugit novam:
 Auditus furdo, redeunt sua lumina cæco:
 Vires debilis accipit.
 Singula quid referam? vita mirandus in omni
 Vitæ prodigus est suæ.
 Heu heu humanæ spes una salutis Iesus
 Tam vili pretio perit.
 Ex illo factum execrabile nomen Iudæ,
 Quacunque Oceanus patet:
 Qua rapidi currunt amnes fluviique lacusque,
 Qua rivi faciunt iter:
 Qua tendunt silvæ frondosa cacumina, quâ se
 Attollunt juga montium.
 Dum canit hæc Hæsius divino percitus œstro,

Dotes explicuit suas,
Et quid sermonis patrii facundia possit,
Belgas edocuit simul.
Plauferunt Belgæ, plauferunt undique vati
Æternum merito decus.

O D E V.

A D

VIRUM PERILLUSTREM
JOANNEM CORVERUM,

*Reip. Amstelædamensis, ut sæpè, ita cum
maxime*

CONSULEM,

Quum quinquagesimum muneris sui Sena-
torii annum implevisset.

ECce diem festum celebrat Corverus: ad illum
Læti conveniunt Patres.

Ille dies tuus est, quo non festivior ullus

Alto luxit ab æthere.

Ille dies tuus est, quo tu, clarissime Consul,

Sacro insertus es ordini,

Pars factus magni, populo plaudente senatus.

Nunc post lustra decem redit

Aurea lux, rediensque tuum, vir magne, coronat

Infuetis radiis caput.

Qualibus haud multos pietas divina beavit

Humanæ spatio brevi

Inclusos vitæ. Gavissus munere tali

Unus Tulpiades fuit,

Gloz

Gloria Pæoniæ gentis, laus magna Medentum,
Quem res Amstela Consulem
Elegit, Urbisque dedit cui frena regendæ.
Corverus parilem ad gradum
Evectus, parilique vicens florensque senecta
Claros excipit hospites,
Collegas claros, venerandi membra senatus.
Plausus atria personant.
Aulæ in medio laticum libantur honores,
Dulcis munera Liberi.
Nos quoque, si quid id est, tenuis modulamina cantus
Ad sacra adferimus nova.
Nos quoque sincero testantes gaudia plausu
Communes sequimur preces.
Aurea lux salve, renovas quæ commoda nobis,
Urbi quæ patriæ Pater
Attulit assidua cura vigilique labore,
Jam nona decima vice
Fascibus insignis, Tyrio & spectandus in ostro.
Quem cor justitiæ tenax,
Quem niveus candor vita decoravit in omni;
Quem tollent super æthera
Cives postgeniti, & Batavum monumenta loquentur,
Seu res expedient togæ,
Seu res bellorum chartis mandare parabunt:
Et, quum providus omnia
Versaret, pectus pulcras coluisse per artes,
Et tutum ægide Palladis
Sacra Deæ curasse suæ, & favisse Camœnis.
O felix ter & amplius,
O lux optata, ô tempus memoranda per omne,
Tantum fausta mane precor,
Et quicumque dies abeuntem exinde sequentur

Sint

Sint fausti & fimiles tui.

Inscripta his titulis monumenta argentea semper
Victurum referent decus.

O D E VI.

V I R O A M P L I S S I M O.

LÆVINO GEELVINCK,

*Toparchæ in Castricum & Kronenburg &c.
Reip. Amstelædamensis Senatori, Societatis
Indiæ Or. Curatori,*

Quum Patriæ Urbis Consul esset creatus.

POscit prospera verba lux, serena
Quæ fulget tibi, civiumque plausus
Omnium excitat, & tibi faventum
Profert millia gratulationum.
O Spes, ô decus, ô honos tuorum,
A virtute parentium probata
Numquam degener, ire promptus usque
Per vestigia clara maximorum,
Quos domus tua protulit, virorum.
Quales fascibus inclyti fuere
Avusque & Proavus, decusque magnum
Gessere, ante aliosque floruere.
Qualis & Genitor tuus laborem
Et curam patriæ suam probavit,
Illam dum validis tuetur armis,
Fidas municipum regens cohortes.
Quid porro Proavi canam maritam?
Illam nobilitat superba sedes
Magni præfulis, & pedi potestas,

Ingens gloria sanguinis vetusti.
Nunc te patria laudibus celebrem
Novis auget honoribus, novisque
Ornatum titulis videmus ut te
Tincti murice vestiant amictus.
Hos tibi probitas fidesque pura,
Hos candor tibi pectoris paravit.
Ergo prospera verba jure poscit
Lux hæc candida, candido notanda
Rite civibus omnibus lapillo:
Nec nostras patitur filere Musas.
Geelvincki, decus atque honos tuorum,
Dum curis premeris negotiosis,
Dum prudens patriæ vigilque rebus
Noctes consulis & dies, secundet
Impensos patriæ Deus labores.
Sic te semper amor sequatur Urbis,
Quæ longam voveat tibi salutem.
Sic te fospite filius sequatur
Decus nominis inclytum paterni.
Sic in spem patriæ tuamque crescant
Quas Bambecia filias reliquit
Conjux cara tibi, Parente digna,
Nomen nobile cui dedere fasces
Ostrumque imperiumque Consulare.
Sic te Fama canat, tuasque feris
Narret postgenitis benigna dotes.

ODE VII.

HONORI ET MERITIS
TIBERII HEMSTERHUSII

*In Illustri Amstelædamsium Athenæo Phi-
losophiæ Professoris,*

Quum

CORNELIAM MARIAM
WILDIAM

Domum duceret.

O Latiis, o Argolicis dilecte Camœnis;
O care Phœbo, qui tibi
Blandis imbuit ora favis, qui baccare cunas
 Conspergit & lauro tuas,
Crescentique dedit præclarum nomen habere
 In eruditorum choro;
O laus, ô castis ingens decus addite mystis,
 Amstelîa quos Pallas suis
Jussit adesse sacris, quæ primis legit ab annis
 Te vindicem fidum sibi;
O nimium felix, felicibus utere fatis,
 Propitia quæ votis tuis
Concessere tibi cultam sine fine puellam, &
 Ob gratiam morum auream
Et formæ decus egregium constanter amatam;
 Corneliam connubio
Quæ tibi junxerunt stabili propriamque dicarunt;
 Ætatis ut tempus suæ
Exigeret tecum meritis pro talibus omne,

M

Pul-

Pulcraque te faceret simul
Prole patrem! ô felix pariter Cornelia docto
Sociata rite Conjugi,
Quem mites finxere Deæ, quem Dorica Pitho
Suo ipsa pavit nectare,
O iterum felix, claro quæ nata parente
Suæ propagat gloriam
Splendoremque domus. Jam sacris annuit istis
Plauditque Wildius Pater,
Cultorum studiis quem laudat turba virorum
Opes paratum promere
Ære suo partas, quoties ita postulat usus,
Rarosque prisca temporis
Thesauros, lapides, & marmora, & aera vetusta,
Quæ scriniis servat suis.
Tali, Virgo, Viro, tali quoque digna Parente,
O forte jam gaude tua.
Gaude forte tua: titulo decorabere Matris,
Quo dulcior nullus datus,
Luna ubi plena suum decies renovaverit orbem,
Novisque radiis fulserit.
Dum loquor, o fausto conjuncti fœdere amantes,
Nox atra jam cœlum tenet,
Atra licet, cunctis tamen anteferenda diebus.
En auream quatit facem
Dulcis Hymen: illum teneri comitantur Amores,
Castoque prælucent toro.
Vivite concordæ animæ, multoque nepote
Fulcite victuram domum.

ODE VIII.

IN SECUNDAS NUPTIAS

Viri Perillustris

JOANNIS TRIPPII

Reip. Amstelædamensis Consulis

Et Nobilissimæ Matronæ

ELISABETHÆ TIELENS,

Dominæ in Berckenrode &c.

PUlcer Hymen, almæ proles generosa Diones,
 Auratam quatiens facem
 Procedit, lætusque novos duxisse triumphos,
 Certo foedere amantium
 Pectora constringit gemina, & nova gaudia Sponsis
 Fausta concinit alite.
 Trippius illustri toties conspectus in ostro
 Rursus ducere conjugem
 Ardet, & in thalamo cunctas deponere curas,
 Pertæsus viduum torum,
 Tædia pertæsus, quæ sunt in cælibe vita,
 Ingratasque molestias.
 Ergo mente omni caram meditatur Elifam,
 Cordis dulce decus fui.
 Hanc amat, hanc laudat, hanc demiratur, in hujus
 Figit lumine lumina:
 Quam mite ingenium, quam virtus nescia fuci,
 Et morum aurea gratia,

Quam genus & veteres proavi, quam fortis amicæ
 Reddunt munera amabilem.
 Has sibi dilectæ dotes extollit Elifæ:
 Hæc sunt, quæ petiit, bona.
 Læto, quam toties rexit, sua gaudia promit
 Vultu Patria civitas,
 Diffunditque suos animos. FELICITER omnes
 Per vicos sonat undique.
 Audit, gurgite & in medio Pater Ya triumphat.
 Motis Amstela fluctibus
 Applaudit pariter. Per longi temporis annos
 Hæc durare velit Deus,
 Quæ concessa sibi sentit par nobile dona.
 Sic pax candida, sic quies,
 Sic junctos firmet valido concordia nexu.
 Sic non aspera polluat
 Felices fortuna dies: domibusque vetustis
 Æternum maneat decus.

O D E IX.

In Dissertationem Illustrissimi
 P H I L I P P I S I D N Æ I
 Pro Poëtica,
 In Belgicum sermonem ex Anglico conversum
 à
 J O A N N E H A S I O.

Q Uis me, Camœnas inter amabiles
 Quem læta pascunt otia, quem chori
 Tenent poëtarum sacрати,
 Erigit ad superos, humoque

Inerte

Inerte tollit? Mene Aganippidum
Cohors fororum furripuit mihi?
Mentemve quassavit tremendis
Attonitam stimulis Apollo?
Non ante notas ingredior vias
Seseque produnt templa oculis meis
Non ante spectata, & subire
Antra datur pedibus priorum
Non ante trita. O nobilis ingenî
Sal! ô lepores, qualibus Attica
Non gratiores protulisset,
Aonidum celebrata Sedes:
Non Roma, quamvis eloquio potens
Gemmis & auro deplueret mero,
Privisque jam dives Zmaragdis
Secum animos raperet stupentes!
O eruditæ fors opulentiae,
Cui Cirrha cedit, stagnaque Phocidos:
O alta majestas, novorum
Materies operosa vatum!
Laureta surgunt en subito nova,
Datura doctis præmia frontibus,
Quas fama securas pericli
Subtrahet invidiæ veneno,
Quas ipsa telluri eripiet pigræ,
Plaudensque celsum tollet in æthera,
Et sedibus dabit faventum
Posse frui fine fine Divum.
Hæc ipsa sevit munifica manu
Sidnaeus, cheu spes Britonum & dolor,
Quem Belgium vidit cadentem
Indomiti rabie Gradivi:

Sidnæus, aurei pectinis arbiter,
Flos ille vatum purus & integer,
Rerumque prudens, & fugatis
Portus & hospitium Camœnis.
Qui sacra Phœbi noverat, & Deis
Caros Poëtas, cum quibus Aonas
Lustrare lucos, fronde lauri
Cinctus Apollinææ solebat,
Pindique sacro vertice Baudium,
Non usitato nectare turgidum,
Audire cantantem, sonisque
Carminis insoliti moveri.
Sed hæc tenebris longius opprimi
Non cura fuit Hæsiadæ mei,
Cui laurus infignes honores
Carminibus peperit venustis.
Hæc, Belga, debes dona viro, cui
Minerva cordi, & Pieriæ Deæ:
Quem patrii sermonis ardor
Reddidit in patria celebrem.

ODE X.

Viris Reverendis & Doctissimis
HIERONYMO van **ALPHEN**,
 Et
FRANCISCO BURMANNO,

Ecclesiæ Amstelædamsis Pastoribus,

Quum uno eodemque die

*Ad S. S. Theologiæ Professionem ab Illustribus
 Trajectinæ Academiæ*

CURATORIBUS
 essent vocati.

Quos amoris, more fratrum, mutui
 Perenne jungit vinculum,
 Virtutibus par o gemellum, insignibus
 Par o gemellum dotibus,
 O Christianæ veritatis vindices,
 O publico nati bono,
 Quæ causa nostris vos ab oris avocat,
 Quæ causa, custodes boni,
 Vobis amatum, creditum vobis gregem
 Repente derelinquere
 Coëgit? Ille jam querelis vos vocat,
 Suosque voce flebili

Noctes diesque inclamat atque urget duces,
Et destitutus hac ope
Vos, jure mœstus, urbe cedentes videt,
Solatio noto carens.

Linguaeque melle perpluentes aureo
Frustra redonari sibi
Optat, beatæ & flumina eloquentiæ.
Frustra recordatur sacro

Horrore digna verba, sensus intimos
Penetrare sueta pectorum:

Nocentium quæ pertimescit natio
Gravata noxæ pondere,
Suæque labe fœda conscientiæ.

Quæ vis ineluctabilis
Abire cogit? sistite ah precor gradum,
Toties rogati sistite.

Hoc civitas, hoc vos rogat domus Dei.

Quid vota fundo inania
Precesque vanas? Ipse, quem loquor, Deus
Ad altiora vos vocat.

Vos ad juventam mysticis magni sacris
Recte inbuendam Numinis,

Et æviternæ veritatis dogmata
Stillanda in animorum intimum

Penetrare, poscit clara, poscit incluta
Trajectum, & in vobis suam

Spem ponit omnem. Larga doctorum hinc feges
Veniet virorum, Ecclesiæ

Nec profutura Patriæ minus suæ.
Sic damna largo fœnore,

Cælo favente, farciatis, Amstela
Quæ ferimus omnis civitas.

ALPHENE, salve, o pectus inbutum sacro
 Et entheatum nectare!
 Et tu paternæ laudis hæres & simul
 Hæres paterni nominis,
 BURMANNE salve. O par amicorum, quibus
 Stetit usque in hunc diem fides
 Concussa numquam, semper & valentibus
 Munita causis floruit,
 Ornate Spartam, quam dedit vobis Deus
 Nancisci in usus publicos,
 Fugare nubes feduli ignorantiae,
 Labesque foedas, mentibus
 Vefanus Error quas inussit, pellere.
 Quales ciebant aspera
 In Veritati diffidentes prælia,
 Stabantque pro causa Dei
 Coccejus ante, Heidanus, & Wittichius
 Illosque Burmannus Pater
 Æquis secutus passibus, animo pari,
 Quamvis fremebant invidi,
 Odioque tristi persequiebantur Virum
 Ad ultimum vitæ diem.
 Eia agite fortes nec fatigandi: sua
 Vos proteget Deus manu:
 Vos qui vocarunt protegent simul Patres
 In spem suæ Urbis & Scholæ.
 Hac mente vos lætata Trajectum excipit
 Plaudentium inter civium
 Sincera nec velata fuko gaudia.
 Hac mente Burmannus, decus
 Et laus virorum magna, quos ornant togæ,
 Gratatur adventum suo

Fratri, & sodalem fratris & simul suum
 Amplectitur meritis parem;
 Oratque ut ambos Numinis benignitas
 Conservet orbi fospites;
 Et, quem subire sunt parati, prosperis
 Procedat auspiciis labor.

O D E XI.

I N A D V E N T U M

G E O R G I I I.

Magnæ Britanniaë, Franciaë & Hiberniæ
 Regis, Ducis Brunsvicensis & Lunæbur-
 gensis, S. R. I. Archithesaurarii
 & Electoris.

HUc huc Camœnæ, nulla vos teneat mora,
 Adeste junctis Gratiis:
 Adeste lætæ, & Rege condignos novo
 Ciete cantus. Advenit
 Sedes relinquens patrias Georgius,
 Præsens Britannis ut ferat
 Solatium, lapsæque subveniat rei.
 En fulget, ut fidus novum,
 Discusso ut orbitatis atræ tædio,
 Quod incolas recens habet,
 Mœstas benigna lacrimas tergat manu,
 Luctumque compescat gravem.
 Illum paratum ferre regni pondera,
 Illum favore Numinis
 Tectum supremi ventus optatus vehit
 Vasti per undas æquoris.

Injuriousi turbinis silent minæ,
Sternuntque tendenti viam.
Qui plausus inde, qui sonus gaudentium
Ratem propinquantem excipit!
Senatus ecce magnus ad portus ruit
Cum plebe. Promunt gaudia
Omnes, & illa voce testantur sua.
Bona verba festivo die,
Et vota proferuntur omni ab ordine.
Superba Londinum fimul
Hac luce turres altius tollit suas.
Regum o verendorum decus,
Rex magne, votis expetite fervidis
Britanniæ haud solum tuæ,
Nostro sed & desiderate Belgio,
Ingredere felici pede,
Ingredere regnum, habere quod tibi dedit
Rerum supremus Arbiter.
Venire tecum visa nobis est Salus,
Et libera à metu Quies.
Ingredere magnis clare Rex virtutibus,
Quo sospite & Britannia
Sospes futura est semper. Hoc spondet Deus,
Hoc indoles spondet tua,
Niveusque stirpi candor innatus tuæ,
Fortisque bello dextera.
Quacunque graderis, sancta Religio tibi
Comitemque se præbet Fides,
Et quæ tenaci vinculo Concordia
Nexuque constrictas tenet
Gentes, sub alio sole quamvis diffitas,
Alioque sejunctas mari.

Sis usque felix, nec tibi noceant doli,
 Si quos ab inferna Styge
 Intenderint nocentium conamina.
 Non ille formidet dolos,
 Pietate quem constante & immutabili
 Amore subjecti colent.

O D E XII.

J A C O B O P H I L I P P O
 D' O R V I L L E,

Quum Jurisconsultorum numero infereretur.

NAm quid turpiter otio
 Indulgere pigro, quidve libidines
 Cæca mente sequi juvat?

Quid nos deliciis fallit inanibus
 Aetas, quæ celeri pede
 Velocem nimium præcipitat fugam,
 Et vento levior ruit?

Si constans vigili præmia pectori
 Expectata ferat labor.

O quem pro meritis cura Aganippidum
 In celso statuit gradu,

En jam clara tibi Gloria, jam tibi
 Claudit pulcer Honor latus.

En jam Diva Themis tempora laurea
 Præcingit viridi tibi.

Mox Leidæ celebris mœnia, mox viros
 Linques Palladios, sua

Qui duxere manu per loca tetricis
 Tendentem aspera sentibus,

Quo

Quo delubra diu te Sapientiæ
 Doctrinæque vocaverant.
 O virtute nova macte, novus tuis
 Accedet titulis nitor.
 Nostri nunc etiam Curia Belgii
 Te læto excipiet finu.
 Illic præsidium dulce reis eris
 Illic suada potentibus
 Verbis difficiles expediet tibi
 Nodos Juris, & abditis
 Legum ænigmatibus sufficiet novum
 Lumen, diffugientibus
 Invisis tenebris. Eloquii decus
 Emirabitur aureum,
 Et voces avidis combibet auribus
 Urbs Hagana stupens tuas.
 Sic solers animi quærere copias,
 Fructus divitis ingenî,
 Et vi consilii doctus & usibus
 Invises patrios lares.
 Fortunate, tuæ sic patriæ utilis
 Vives: Orvilius Viris
 Sic olim egregiis adnumerabitur.

O D E XIII.

G O D A R D O K R O-
N E N B E R G I O,

Quum Juris utriusque Doctor renunciaretur
Lugduni Batavorum.

BEatus ille, cui laboris improbi
Desideratis fructibus
Et plausibus faventium datur frui:
Ignava quem numquam quies
Nimiusve Liber depulit de tramite
Virtutis & recti via;
Quem non juventæ blandiens inertia
Effeminavit lubricæ.
Hunc præstitisti te, Godarde, temporis
Severus exactor tui.
Jam præmium virtutis en Themis tibi &
Laurum triumphalem parat.
Talem, Godarde, patria expectat sibi
Leida reversum nobili,
Ubi eruditum te probe forensibus
Dimittet Haga scientiis.
Nunc prosequor te plausibus lætus meis,
Et accino sodalibus,
Rhenense dapibus, improbante nec Dea,
Qui nectar in tuis bibunt.

Viro illustri

JOANNI VAN DE POLL,

Quum Urbis Patriæ iterum Consul esset
creatus.

Q Uam cives tibi gratulantur omnes
Novam, Pollio clare, dignitatem,
Et fasces iterum tibi & secures
Delatas, Tyriumque, Consul, ostrum,
Læti prosequimur, paresque plausus
Toto pectore candidi ciemus.
O lux nobiliore digna plectro,
O lux candida, sis secunda nobis,
Et longam patriæ feras salutem.
Sic felicia patriæ benigno
Cedant omnia fiderum favore.
Hæc spes gaudia gratulationum
Auget: hæc recreat fovetque mentes.
Nimirum pede Curiam sacratam
Dum teres, comites erunt terenti
Candor, prisca Fides, Amorque recti.
Ipse Astraea reget gradus euntis.
O lux nobiliore digna plectro,
O lux aurea, sis amica nobis,
Et longam patriæ feras salutem.
Sic florere suam domum videbit
Felix Pollio: sic videbit urbem
Numquam destitui viris probatis,
Quos prudentia cogit alta semper
Rei commoda publicæ tueri.
Sic perennet honor, decusque stirpis
In feros eat inclytum nepotes.

EPITHALAMIUM
IN NUPTIAS

Viri Amplissimi & gravissimi
SAMUELIS EVERWINII,

Reip. Dordrechtanæ Senatoris,

Et Nobilissimæ lectissimæque Virginis
MARIÆ ONDERWATER.

ARdebat roseam diu Mariam,
Et contagia in intimas trahebat
Flammæ non tenuis miser medullas
Everwinus, optimi parentis
Stirps non degener, optimus virorum,
Verendæ Themidis gravis fatelles,
Et clari veneranda pars Senatus:
Nec spes ullo animo dabatur ægro.
Illam carmine leniebat, illam
Mollibat modo tristibus querelis.
Nec juvant miserum querelæ amantem,
Blanda carmina nec juvant canentem.
Tantum mœstus agros pererrat, agri
Quæsitam sibi si darent quietem.
Atque imponere jam modum volenti
Duris luctibus anxiiisque curis
Interdum lepores trahebat ore
Æcer vertagus atque hero ferebat.
Frustra hinc pellitur ardor ille, frustra
Ah frustra hi cupiunt levare lusus

Aut

Aut sedare animi impotentis æstum.
Quid restat? geminat suas querelas,
Et suspiria dissipanda ventis.
Audit Lucifer aureus gementem,
Audit Hesperus, & graves querelas
Ipse cum gemitu remittit Echo.
Audit Merva pater, suisque ab antris
Audiunt pariter gemuntque Nymphæ.
Nec audit miseros Maria questus,
Nec suspiria dissipanda ventis.
Sed perosa faces diu jugales,
Nec curans quid amor, torive jura,
Quid sint fœdera, quid jugale vinculum,
Ridet regna Cupidinis protervi,
Et quæ gaudia pollicetur ille
Qui jungit pueros Deus puellis.
Sic immota puella perstat usque,
Perstat propositi tenax, moveri
Votis nescia, fletibusque flecti.
Qualis fluctibus asperi resistit
Rupes æquoris & minis aquarum;
Talem nec series domare longa
Annorum potuit, severiorem
Quam vicissim ut amaret, aut amari
Se sentiret amore tam fideli.
Sed obstes licet, o severa virgo,
Et pugnare pio velis amor,
Non hinc efficies tamen superba,
Ne tandem superere fido amanti.
Hoc velit Venus, hoc Cupido vindex,
Hoc Charis velit, hoc velit benignus
Qui jungit pueros Deus puellis.
Hoc honos niveæ decusque formæ,

Hoc mores placidi, aureusque vultus;
Hoc astris cupiunt pares ocelli.

En en audior: en adest Cupido,
Et mater Cytherea, Gratiaëque,
Et solers animos movere Suada.

Stant hæc numina pro viro, & tuentur
Causam sic meriti, rigensque pectus,
Tactum frigore pectus illud acri,
Emollire novo parant calore.

O quid Numinibus resistis? o quid
Perstas propositi tenax, moveri
Votis nescia fletibusque flecti?

Nil agis, miseranda. Disce tandem,
Disce quid sit amor, torique jura,
Quid sint fœdera, quid jugale vinclum.

Nec ride imperium superbi Amoris,
Nec quæ gaudia pollicetur ille
Qui jungit pueros Deus puellis.

En en audior: audit ipsa virgo,
Nec parere Deis recusat ultra.

En en. Jam posuit proterva fastus,
Emendatque nova suum rigorem,
Suam duritiem benignitate.

Venit læta dies, beate Sponse,
Tot desideriiis tibi cupita,
Post tot sollicitudines molestas,
Post tot tædia, tot graves labores,
Qua Maria tuas itura in ulnas
Pellet sollicitudines molestas,
Et graves adimet tibi labores;
Pro curis tibi namque tædiisque
Molles deliciæ & joci parantur,

Nec

Nec tardo pede gaudia appropinquant;
Exorata tuis Maria votis,
Jam dos, jam requies tui laboris,
Tibi basia dulciora melle,
Omni nectare dulciora figet,
Amplexusque dabit diu cupitos,
Amplexus hedera tenaciores.

Victor Sponse, tuum, beate Sponse;
Daphnaea caput inplica corona,
Quam Pæan tibi cessit ipse dudum,
Iö dum canimus tibi Triumphæ
Quotquot te colimus tuasque dotes;
Gratantumque sono & tibi faventum
Nostras adjice gratulationes.
Sic dent fata tibi tuæque Sponsæ
Rebus posse frui diu secundis,
Tranquillamque, ubi venerit, senectam;
Et natos simul & simul nepotes
Qui clarum referant decus Parentum.

ODE XIII.

VIRO PERILLUSTRI
JOANNI VAN DE POLL

Continuationem Consulatus gratulatur.

O Factum bene! Te sacrata rursus
Vestit purpura: Te, decus virorum;
Te clari decorant, ut ante, fasces.
O si Pierides Maronianæ,
Si Flacci citharæ mihi faverent:

O si Pindaricos mihi liceret
 Tentare alite prospera volatus
 Quo te carmine, qua lyra sonarem!
 Haud te patria, quam tueris, haud te
 Urbs, cui consilio præes fideque,
 Sola nosceret, exteris at oris,
 Qua sol cunque suos agit jugales,
 Virtus & tua Comitatus pateret.
 Ipsa posteritas tuas, ut æquum est,
 Numquam desineret referre laudes,
 Et quo prosequeris viros favorem,
 Quos Tritonia, quos amant Camœnæ.
 Sic te Mercurialium virorum
 Vicissim colit erudita turba,
 Præsentemque sibi Deum fatetur.
 Nam prodesse aliis, obesse nulli
 Accedit prope ad indolem Deorum.
 Sed quid carmine detero pusillo
 Et Musa tenui tuos honores?
 Fundamus potius preces ut hic sit
 Annus Consule Pollione felix.

O D E XIV.

 P E T R I V L A M I N G I I
 G E N E T H L I A C O N.

O Quis Castalios mihi
 Infundat latices! læta ferentitas
 Ridentem exhilarat diem.
 Quin fer vina, puer, Lesbia, Libero
 Non parco ut madéant scyphi.

Siccos

Siccos esse hodie prospera lux vetat:
 Nec triplex finit id Charis,
 Nec nostri finit id Numen Apollinis,
 Nec sanctæ Genius domus;
 Nec qui perpetuo pectora amantium
 Nexu stringit Amor pius.
 At tu pars veterum prima sodalium,
 Vlamingi Venerum Pater,
 Lætare: ex humeris luce bona tuis
 Vestis candida pendeat.
 Cingenda ara novis fumida floribus
 Exspectat solitum decus.
 Festi mica sonet turis in ignibus.
 Addantur solitæ preces,
 Natalemque diem liba notantia, &
 Quidquid gaudia promovet.
 Nos ortum sequimur, candida lux, tuum:
 Nos te tollere laudibus
 Conamur tenui, candida lux, lyra,
 Quamvis viribus impares.
 Tecum nata fides, qualis in aureo
 Fulsit lucida seculo,
 Et morum probitas & roseus pudor,
 Et casti bona pectoris.
 Natali proprio sanctior ô dies,
 Felix sæpe revertere,
 Et ferva vacuum sollicitudine
 Dilectum superis caput.

O D E XV.

A D S A N I T A T E M.

A Sclepi pia filia,
Ut lætus video te reducem lubens,
Palla divite splendidam,
Ornatamque novis tempora floribus!
Te circumvolitant joci
Te dulces Charites & Venus aurea.
Te Rîsus sequitur levis,
Te, quacumque moves, Blanditiæ, pedem.
Nil gratum est sine te aut placens:
Non mulcent choreæ pectora: displicent
Lusus & citharæ sonus.
Nec linguam afficiunt lecti etiam cibi,
Nec vini interior nota.
Ipsam æger rabidus sæpe doloribus
Vitam te sine projicit,
Nec fert perpetui sævitiam mali.
Nil prodest sine te, Dea,
Nil partæ sine te divitiæ juvant.
Nullus Regibus est honos,
Nullum purpureis te sine vestibus
Constat vel diademati
Ornamentis. meritis omnia se tuis
Debent. O bona Sanitas,
O præstare velis te facilem mihi,
Tutarique meam domum,
Cui nunc & macies & nova febrium
Dirarum incubuit cohors.

Sic te, Diva, canant carmina, sic lyra
 Vlamingii celebret mei,
 Cui jungam pariles, si liceat, modos.
 Sic nomen venerabile
 Per quamcumque plagam & nobile fit tuum.
 Sic fiet tibi, Sanitas,
 Et ture & fidibus, sic veteri mero.

ODE XVI.

DE OBITU.

VIRI ILLUSTRIS.

POMPEJI DE ROVERE

Toparchæ in Hardinxvelt, Hollandiæ Au-
 stralis Prætoris,

Reip. Dordracenæ Consularis,

AD VIRUM AMPLISSIMUM
 SAMUELEM EVERWINIUM

Ejusdem Reip. Senatorem.

Mœstas ingeminem quid querimonias?
 Quid tristi gemitus funere duplicem,
 Rorantesque meis flebiliter genis
 Affundam lacrimas tuis?
 Non audit querulæ mors strepitum lyræ,
 Nec curat miseræ carmina tibiæ:
 Sed mortale genus cedere nescia
 Sævo subruit impetu.
 Nec stirps nec proavi, clarave nomina

Vibrantem valida spicula dextera,
Nec vires nec opes, armave submovent.

Hæc lex est homini data.

EVERWINE, tuis parce doloribus.
Nil profunt gemitus, nil querimoniæ,
Nil prodest lacrimas fundere, nil graves
Questus addere questibus.

E mundi tenebris raptus Avunculus,
Clarum fideribus vectus ad æthera,
Pastus mellifluæ flumine copię,
Optato fruitur Deo.

Huc virtus solidi pectoris hospita
Et dudum meritis clara vocaverat
Ardentem patrii liminis otia
Et dulcis requiem laris.

Urebat patriæ scilicet ignibus
Late conspicuæ perpetuus decor:
Urebant superum templa nitentia,
Et nubis vacui dies.

Jam desideriis icta fidelibus
Non cessat meritis tollere laudibus
Dignum laude virum, nec patitur mori
Luctu squalida civitas.

Quem raptum gemitu prosequitur suo,
Quem deflet meritis patria nobilem,
Quem Divûm celebrat progenies honor
Vixit quod fatis est diu.

DAVIDIS HOOGST RATANI
EPIGRAMMATUM
LIBER.

I.

De Phyllide.

U Rit me grato Phyllis formosa nitore,
Et quatit ardentes in mea corda faces.
Nec tamen insanos possum vitare calores,
Et redeo ad flammæ, quæ nocuere prius.
Ah lento confumi igni, tandemque perire
Et redigi in cineres, candida Phylli, velim,
Si modo, cara, tuo tumulari pectore possim.
Quod magis exoptem nil mihi fata dabunt.

II.

E I D E M.

Q Uando tuam adspicio formam, pulcerrima Phylli,
Ah quo me lædit vulnere sævus amor!
Hinc cruciant animum languentem mille dolores.
Hinc mihi perpetuo lumina rore madent.
Spem quoque consumfit (qua demta quid mihi restat?)
Majestas vultus imperiosa tui.
Nec tamen obstabunt lacrimæ, nec mille dolores,
Ex toto quin te pectore semper amem;
Sive, mea indomitæ torrent dum viscera flammæ,
Me tandem cupias vivere, sive mori.

N 5

III.

III.

Eidem cantanti.

O Quæ secura arboreis spatiaris in umbris,
 Et nova divinos das Philomela sonos,
 Quis tibi, Phylli, Deus tam miras tradidit artes,
 Et docuit cantu corda movere tuo?
 Istam mirantur vocem volucresque feræque,
 Miratur densis & nemus omne comis.
 Mirantur fluvii suspensis undique lymphis.
 Te juga, te saltus deviaque antra stupent.
 Ah quid agis, Phylli? ætheream parce edere vocem.
 Jam mea, jam linquit spiritus ossa levis.

IV.

Ad Deliam.

Cum superes omnes forma præstante puellas,
 Delia, quas umquam terra Batava tulit,
 Parce, precor, vano nimis indulgere labori;
 Sitque tibi curæ, præter amare, nihil.
 Te sibi formosus pulcra cum matre Cupido
 Vendicet, & curas in mare ventus agat.
 Crede mihi, tunc majori decorata nitore,
 Lucida virginei gemma ferere chori.
 Sed tibi nullus amor cordi est: cessisse senectæ
 Intempestivæ visa juvena tua est.
 Crede mihi, tetricis stultum est incumbere rebus,
 Ut currat tristi squallida nube dies.
 Sat cito mors properat sævis armata sagittis,
 Quæ tollit dira gaudia cuncta manu.
 Ah tibi speratæ serpant in viscera flammæ,
 Delia, dum fas est, dum tua forma viget.

V.

Ad eandem.

Quid dubitas ultra de nostro, Delia, amore?
 Quid dubitas? fines non habet ille suos.
 Scit puer Idalius nostros, mea vita, furores,
 Et quæ fluctivago Diva creata mari est.
 O utinam credas mihi, Delia, vera fatenti!
 O utinam pariter me redamare queas!

VI.

De Daphne.

Extinxit Daphnen rigidæ inclementia Mortis;
 Duraque formosum frigora corpus habent.
 Mœsta Venus luget, mœsti lacrimantur Amores,
 Et Charis, & sævo vulnere læsus Hymen.
 Et quæris, cur astra vocet crudelia Damon,
 Qui videt in ventos spes abiisse suas?

VII.

Ad Æmilianum.

Sæpe rogare soles, cur non tibi carmina mittam,
 Abstineamque sacris, Æmiliane, meis.
 Sed minus id quæres, si noveris, Æmiliane,
 Quis sint corda mihi faucia vulneribus.
 Ex quo sævus Amor me læsit cuspide, vivo
 Oblitus citharæ, cum citharaque mei.
 Sed tollat tristes si Delia nostra labores
 (Namque meos casus sola levare potest)
 Fiet ut ad solitos lusus, mea sacra, revertar,
 Simque memor citharæ cum citharaque mei;
 Tunc tibi non versus unquam, carissime; deerunt,
 Quodque legas, semper Delia nostra dabit.

VIII.

VIII.

Ad Neeram.

Sive venit surgens roseis Aurora quadrigis,
 Sive redit tenebris Nox adoperta caput,
 Agmine curarum, quæ me fine fine fatigant,
 Obruor, & lasso non datur ulla quies.
 Non aliter Scythica fixi convalle Promethei
 Immortale jecur sæva laceffit avis.
 Et tamen obduro rupis de more, sonoro
 Impete quam tundit vis inimica maris.
 Dura Neæra, jugis Scythicis tristique volucris
 Durior, & lacrimis non superanda meis,
 Dura Neæra, meum frustra convellere pectus
 Tentas, & titulum mortis habere meæ.
 Nam me fata volunt longis cruciatibus actum
 Sive meam in pœnam vivere, five tuam.

IX.

Amor dulce malum.

O Crudelis amor, vivæ mihi mortis imago,
 Quod pereor, & lento maceror igne, tuum est.
 Quis tibi divorum, nimium violente Cupido,
 In miseros tantum juris habere dedit?
 Vana queror: fugiens omnem mens ipsa medellam
 Vulneribus sequitur tela cruenta suis.
 Sit nobis vitam in dulci fas ducere amore!
 In dulci nobis fas sit amore mori.

X.

Novam se amoris prædam esse.

Bella movet nobis iterum violenta Dione,
 Ingeminatque fera vulnera sæva manu.
 En iterum longo turgent mihi lumina fletu,
 En versat curas visa puella meas,
 Visa puella mihi spatianti in margine ripæ,
 Qua volvit celeres Mosa sonorus aquas.
 O formæ decus! ô plus quam mortalis imago!
 O oculis nimium grata puella meis!
 Ardemus, veluti rupes ignita Vesevi,
 Flammarumque minus Sicelis Ætna gerit.
 Felices nimium, quorum constantia semper
 Pectora nec Cypris, nec ferit acer Amor!

X I.

Ad Invidos.

Quamvis facrorum teneat te nausea vatum,
 Livor iners, docti sæve tyranne chori,
 Quamvis nec moveant fontes Aganippidos undæ,
 Quamvis nec Clario pectora plena Deo:
 Non tamen idcirco damnabo carmina tecum,
 Nec minus optatæ fila movebo lyræ.
 Rumpere, Livor iners: nec enim tua dicta moramur.
 Est mihi sat dominæ posse placere meæ.
 Expetit illa meos versus, & voce canora
 Exæquat numeros, non minor arte, meos.
 Hi dant purpureis felicia jungere labris
 Oscula, & in dulci ducere amore dies.
 Rumpere, Livor iners: nec enim tua dicta moramur.
 Exhilarant vitam cantus amorque meam.

XII.

XII.

De Phyllide.

Phyllidis in labris refident Rifusque Jocique,
 Et lepor argutus, Blanditiæque leves.
 Et cuncta ut paucis perstringam, ducit in illis
 Cum Charifin lætos Cypria Diva choros.

XIII.

In Cantum Lusciniae.

Ingens Harlemii nemoris, Philomela, voluptas,
 O decus, ô campis gloria multa tuis,
 Regina alituum, quæ cantibus æthera mulces,
 Dulcisona folers voce movere Deos;
 Te fluvii attendunt, resonat te in vallibus Echo,
 Et leni gestit murmure lætus ager.
 Te, Philomela, levi modulantem gutture cantus
 Excipit expansis arbor amica comis.
 Tu quoque cum possis varios lenire dolores,
 Attenuas curas diminuisque meas.
 Ite procul, curæ mordaces, ite labores.
 Hæc est vulneribus grata medela meis.
 Hæc me lætificat, caros recreatque sodales.
 O labor, ô curæ, vos procul aura ferat.

In nemore Harlemensi

prid. kal. Jun. clō lpc xcviir.

XIV.

In Neæræ effigiem.

Picta est, & viva nil differt picta Neæra.
 Illa caret sensu, nec minus illa caret.

XV.

Amplissimo Nobilissimoque Viro

D I D E R I C O B A S,

Urbis Amstelædamensis Consuli,

Pro vino, sub id tempus, quo pax celebranda esset, ad se misso

G R A T I Æ.

Rhenani laticis mittis mihi, Consul, honorem;
 Lætificantque animum Bacchica dona meum.
 Illa mihi præstant, quod priscis vatibus olim
 Bellerophontæi præstitit humor equi.
 Cumque Deus nostras venas non tetricus implet,
 Nescio quis mulcet pectora nostra calor.
 Inque leves versus istis calcaribus acti
 Imus, & in laudes solvimus ora tuas.
 Votaque fundentes sincera mente precamur,
 Ut tibi sint vitæ tempora fausta tuæ:
 Ut pax, curarum nuper pars magna tuarum,
 Et desiderio sæpe vocata tuo,
 Incolat has terras, nullo turbanda tumultu,
 Proterat & pedibus Martia signa suis.
 Ignibus hanc festis nobis celebrare Senatus,
 Tu vino, Consul, das celebrare tuo.

XVI.

XVI.

Ad Urbem

AMSTELÆDAMUM.

O Belgicarum ocelle civitatum,
 Ocelle mundi, clara mater artium,
 Dilecta doctæ non minus Tritoniæ
 Novemque Musis, quam tuo Cyllenio,
 O Amstela Urbs, ô patere me dici tuum.
 Non indecorus sum futurus incola,
 Nec degener; paratus at laudes tuas
 Celebrare, ut æquum est, tranfigam meos dies
 Nunquam favoris, Diva, non memor tui,
 Quo me beâsti, quoque fecisti tuum
 In omne tempus. Cresce fama ac nomine,
 Qua pontus omnis, tota qua tellus patet,
 Firmata jugi civium concordia,
 Quam non Gradivi turbet impius furor.

XVII.

Nobilissimo & Amplissimo Viro

FRANCISCO DE VICQ,

Urbis Amstelædamensis Consuli,

Cum Ei poemata sua vernacula mitteret.

Magnanime Consul, patriæ decus grande,
 Vir clare, magnum humanitatis exemplar,
 Vultu sereno admitte Belgicam Musam,
 Donec Latinâ veste tecta prodibit.

Admitte, quæso, innoxiam & integram morum,
 Dictisq; nemini gravem fœdis:
 Sed patriam, bonosque laudibus cives
 Justis ferentem, quando nata res poscit.
 Sic te tuamque conjugem Deus fervet,
 Tuosque natos provehat suo ductu
 Ad celsa quævis, patriasque virtutes.
 Sic sic peracto, fata quem volent, cursu
 Redeas beatas ferus ad poli sedes.

XVIII.

JANO BROUKHUSIO.

*Cum suos in Propertium Commentarios edere
 differret.*

B Roukhufi, Aonii chori sacerdos,
 Broukhufi, pater omnium leporum,
 Properti redivive, quid moraris
 In lucem tua ferre scripta, lucem
 Affusura tui libris Propertî?
 Cernis poscere cernis illud omnem
 Doctorum numerum chorumque Phœbi,
 Conantem prece te movere multa,
 Ut te respicias, tuamque famam
 Extendas magis aureo labore:
 Cui vecordia nil nocebit, illa
 Virtutis comes arduæ cruenta:
 Armata ut veniat suis venenis.
 Quid claudis pluteo polita scripta?
 Tandem rumpe moras, tuæque curæ
 Aufer præmia, nec time frementis
 Morfus invidiæ, aut venena dira.
 Quam pavent alii, tuum est domare.

XIX.

Viro Nobilissimo.

JOANNI SIXIO,

*Domino in Wimmenum, & Vromade, Civitatis
Amstelædamensis Consulari,*

MAGNO ANTIQUITATUM CULTORI.

Sic tibi felici decurrat tramite vita,
 Lætaque lux meritis convenienter eat,
 Ut tibi sunt cordi, quæ nobis cana vetustas
 Exhibet, à longo pœne peresa fitu,
 Qualia vel nobis Hellas, vel Roma reliquit,
 Roma Deûm fedes, Imperiique domus.
 O laus admiranda virûm, quos purpura vestit!
 O amor, ô urbis cura decusque tuæ!
 Per te spectamus Latios spirantia vultus
 Æra, & quas tellus invida preffit opes.
 Per te spectamus simulacra ex arte vetusta,
 Qualia Phidiaca sculpta fuere manu.
 Qualia Praxiteles produxit, qualia dudum
 Finxit Apelleus perpoliitque labor.
 Per te nomen habent obducta ærugine signa,
 Nomen habet prisca funeris urna novum.
 Nec laus nulla datur Samiæ pretiumque patellæ,
 Si modo det veteris temporis illa notas.
 Hæc tibi, sancte fenex, delectant otia mentem.
 Hæc grata curas utilitate levant.
 Nec te turba minus vatum capit, enthea turba,
 Aonidumque chorus te sua sacra docet.

Cet-

Cernitur hinc in regali Medea cothurno,
 Et diro gemitu tota theatra movet.
 Nec te vita gravat post octogesima liba,
 Ad natalitium munera lata Deum.
 At tibi dent, Sixi, tranquillam fata senectam;
 Et faciant longos te superesse dies.

X X.

P E T R O F R A N C I O.

Incrementa meæ sumserunt quanta camœnæ!
 Accendit quantus pectora nostra calor,
 Cum se non fictæ, præsentia Numina, Musæ
 Siscebant oculis, magne poëta, meis!
 Tunc juga Parnasi, totumque Helicon referre
 Et fontes sacros est mea visa domus.
 Tu quoque tunc Phæbi munus partesque tueri
 Visus es, & toti tradere jura choro.
 Edebas cantus, Divæ assensere canenti,
 Inque meis tectis undique plausus erat.
 Ipse ego cœlesti vocum dulcedine raptus
 Inveni faciles in mea vota deas.
 Inque tuas laudes meâ protinus ora resolvi;
 Ora ex hortatu facta diserta tuo.
 Quod mihi si præstes solitum, nove Phœbe, favorem,
 Vertice sublimi fidera summa petam.

XXI.

IN

JACOBI WILDII.

Gazophylacium.

EN tibi, spectator, Romani nominis umbras:
 En tibi quas Hellas clara reliquit opes,
 Annosos lapides, veterum monumenta virorum
 Erutaque ex imis æra vetusta vadis.
 Tempus edax rerum rapidos injecerat ungues,
 Et nimium spissis condiderat tenebris.
 Creverunt tenebræ, & rapuerunt omnia secum,
 Et damno ingeniis ista ruina fuit.
 Non tulit, & labem pepulit caliginis atræ
 Wildius, & luci reddidit illa suæ.
 Dumque sua studiis cura vigilique labore
 Prodest, & famam comparat inde sibi,
 Non minor hæc illi laus est, veneranda vetustas
 Quos capit, officiis demeruisse novis.
 Felicem studii, meritoque decore celebrem,
 Doctorum grates cui chorus omnis agit!

XXII.

JOANNI THEODORO SCHALBRUCHIO

Vota novi anni initio.

EN tibi non solito prodit novus annus honore,
 Inque tuam cumulat prospera multa domum.
 Ille tuam famam auspiciis, vir docte, secundis
 Proferet, & nomen mittet in astra tuum.
 O salve Amsteliae clarum decus addite terræ,
 Salve prælustri conspiciende toga.

Sacratis ardet studiis devota juvenus
 Te duce Pieriis invigilare choris.
 Jamque avide nova turba tuo pendebit ab ore,
 Dictaque suspenſa combibet aure tua.
 Vive diu felix, & largi munera carpe
 Numinis. hæc voti ſumma caputque mei eſt.

XXIII.

JOACHIMO TARGERIO.

*Ut opus Medicum, à ſe conſcriptum, in
 lucem edat.*

Quid premis excultos multo ſudore libellos,
 Immitis ipſe in filios pater tuos?
 Obſcuris quid demergis tua ſcripta tenebris,
 Datura famam & nomen inclitum tibi?
 O exi tandem Phœbo duce & aſpice Phœbo,
 Qui largus artes tradidit tibi ſacras!
 Procede, & merito tandem decorandus honore
 In conſulendo patriæ vitam tere.

XXIV.

Ad LUCIUM.

Mœrore affiduo curiſque fatigor amaris,
 Et languentem animum pondera dura premunt.
 Et tamen ad verſus redeo, nugæque capeſſo:
 Nam nugæ, Luci, carmina cuncta vocas.
 Quid tamen illud obest, exoſe poëtica ſacra,
 Si nugis morbo fit medicina meo?

XXV.

Vitæ brevitās.

Quid dignitates quæritamus aut opes?
 Est vita flos, est ventus, est prorsus nihil.

XXVI.

Ad Cæcilium.

Quamvis auribus esse diminuti
 Dicamur tibi, Cæcili venuste,
 Quod magnum vitium tibi videtur;
 Audimus bene te calumniantem,
 Et nobis aliisque detrahentem:
 Audimus bene sibila & cachinnos,
 Te quîs excipit erudita turba
 Infusum, genitum Minerva iniqua.
 Nos furdi sumus: at tamen probare
 Argutas datur aure cantilenas,
 Quod tibi Aoniæ Deæ negârunt.

XXVII.

GULIELMO MOLERIO.

Sic est, amice colere pergimus sacras,
 Ut ante, Musas, invidis frementibus.
 An si furentis ira sæva Campii
 Me læsit, aut simillimorum Campio,
 Inultus imbellisque deponam stylum,
 Scindamque libros? aut si ineptus Mævius

Me

Me dente nigro mordet; aut Cenfor malus
 Fastidiosis oscitationibus
 Non dubia mentis signa dat suæ, meum
 Opus relinquam? Non finit certe Deus,
 Calefco cujus igne, nec vivo meus.

XXVIII.

In Natalem Parentis.

DIcamus bona verba. Lux cupita
 Fulfit alite prospero. Precamur,
 O pater, placidam tibi senectam,
 Turbatosque dies dolore nullo,
 Nec dulci citharæ sono carentes,
 Quo laudas Dominum Patremque rerum:
 Dum rerum faturum probata virtus
 Tollet te superum ad beata regna.

XXIX.

Carmina sua mittit

NICOLAO KAPPENIO.

MIsta tibi nugis, Kappeni, feria mitto.
 Ignosce confesso mihi.
 Cur minus ignoscas? cum sint communia amicis
 Et feria & nugæ simul.

XXX.

Fortunæ inconstantia.

A Urea si vis
 Otia tutæ
 Carpere vitæ,
 Define vanæ
 Fidere forti,
 Define fluxis
 Credere ventis,
 Quis agitur
 Lubricus orbis.
 Ille beatus
 Non valet esse,
 Qui timet atræ
 Fulmina fortis,
 Aut male firmæ
 Sperat amorem.

XXXI.

In effigiem

L E O P O L D I I.

Romanorum Imperatoris.

T Error Getarum, Christiani nominis
 Illustre fidus, lucet hac imagine,
 Leopoldus, ille Martis æternum decus,
 Amorque Pindi, quo celebratus volat
 Per ora vatium. Clara sic virtus viget
 Delenda nulla sæculorum injuria.

XXXII.

XXXII.

Effigies

ADRIANI AB OOSTRUM

Ecclesiastæ Amstelædamensis.

EN lætum, quo spirat amor tuus, Amstela, vultum,
 Quo pietas sese prodit & eloquium.
 Hunc pariter Batavi pariter stupuere Britanni,
 Et merita certant tollere laude virum.

XXXIII.

Effigies

JANI BRANTI

EN tibi Brantiadæ faciem, cui Belgica Pitho
 Saxeæ vi linguæ corda movere dedit:
 Quem pietas animat nullo fucata colore:
 Cujus ab æthereo nectare labra madent.
 Cernis Avi hac tabula speciem clarique Parentis;
 Virtutesque pares, & parile ingenium.

XXXIV.

Effigies.

MARIAE WILDIAE.

HOc sese præbet spectandam Wildia vultu,
 Wildia, Virginei fulgida gemma chori:
 Dilectum Charifin nomen, castæque Minervæ,
 Ornamentum patriæ delictumque domus.
 Nempe una duce Natura grassatur ad artes,
 Et debet dotes, quas habet, ipsa sibi.
 Exprimitur merito facies industria cælo,
 Cui nomen quondam nobile cæla dabunt.

O 5

XXXV.

XXXV.

Aliud.

IN EANDEM.

A Mor parentum, amorque virginei chori
 Expressa lucet hac tabella Wildia:
 Quæ glorioso concitata spiritu
 Séxuque major artibus capitur bonis
 Et cæla tractat. Hinc paternam industriam
 Manifestat orbi, particeps adoreæ,
 Qua muneratur turba doctorum patrem.

XXXVI.

A D L U C I U M

De Invidia.

Quid quereris quod te lædit sine crimine livor,
 Et vomit in nomen dira venena tuum?
 Hæc sunt, si nescis, virtutis præmia, Luci,
 Non furit in mores invidia ulla malos.
 Tu modo deride conamina vana furentis,
 Quod facis, & cœptam carpere perge viam.
 Non alia fatale malum ratione domatur,
 Non alia, Luci, victor abire potes.

XXXVII.

XXXVII.

JOANNI LUNIO.

Natali suo.

Natalis meus est. Luni, jucunde sodalis,
 Huc age fer celeres ad nova sacra pedes.
 Annofo tibi ponemus spumantia vino
 Pocula, Lenæi munera læta Dei.
 Nec deerunt risus, nec suaves, Jane, lepores,
 Argutique sales, & sine felle joci.
 Sic Heliconiadum faveat tibi turba Sororum;
 Et maneat genio semper amica tuo.
 Eia age, curre, vola. Quid enim mea vota moraris?
 Nunc exorta, ruet mox fugitura dies.

XXXVIII.

Viro Nobilissimo

MATTHIÆ BELARTIO,

Cum Carminibus suis.

Silicet, & pateris, tenues tibi mitto libellos,
 Munera pro magnis exigua officiis.
 Digna magis mittent alii. de paupere fundo
 Nos tibi, Belarti, vilia dona damus.

XXXIX.

Eadem mittit

HUBERTO HOPIO.

AD te meorum mitto carminum exemplar,
 Hopi, meorum magna pars amicorum.
 Quæ si polita non satis videbuntur,
 Nec tibi queunt placere forsan ex sese,
 Non displicebunt forte propter auctorem.

XL.

Contemptus bonarum literarum.

O sæclum inficiens! ô mores temporis hujus!
 Barbaries pretio non caret ulla suo.
 Damnantur sacri contemnunturque poëtæ
 Omnibus, & nullum carmina nomen habent.
 Tandem scinde tuos, infelix Musa, libellos.
 Nec rem, nec famam carmina vana dabunt.

XLI.

De Invidia.

Summa petit livor. causa est mihi nulla timoris,
 Cum sit trita meis area parva rotis.
 Jupiter in summos jaculatur fulmina montes:
 Percutiunt humiles fulmina nulla casas.
 Invidiam timeant magnorum carmina vatum.
 Sæcurum invidiæ me mea Musa facit.

XLII.

XLII.

In Calumniantes.

Quid mihi fecisti furiosa calumnia, nomen
Quæ toties lædis dilacerasque meum?
Irrita tentarunt vanæ sine viribus iræ:
Ipse tuas vindex fregit Apollo minas.
I procul execranda, tuo crucianda dolore
Semper, & in pœnas vivere perge tuas.

XLIII.

De Patria sua.

Stat vetus & totum fama celebrata per orbem
Urbs, & de Rottæ nomine nomen habet.
Illa mihi patria est. hic me genuere parentes;
Hic egi vitæ tempora prima meæ.
Hic mihi sunt primum cœlestia sacra reclusa.
Hic Musæ dotes me docuere meas.
O clara ingeniis, ô magni mater Erasmi
Nobilis, ô æqui maxima cura poli,
Non ego sic vivam, non te spirabo relicta,
Nominis ut possim non meminisse tui:
Sed subit illa tui facies pulcerrima Mosæ,
Ruraque, quæ tenero sunt mihi trita pede:
Sed subit illa tui constans clementia cœli,
Et virides ripæ, vivaque semper aqua.
Præcipue subeunt studiis exculta sacratiss
Pectora, couictus dulcia membra mei.

Vivite

Vivite cœlestes animæ, quas ardua virtus
 Aurea difficili ducit ad astra via.
 Et tu vive precor nostri non immemor ipsa
 Patria, nec cantus respue, cara, meos.

XLIV.

Ad Sextilianum.

Fortunam, quæ te ditavit, disce timere:
 Non manet in certo, Sextiliane, loco.
 Mobilis est semper, nec vultum servat eundem;
 Permutatque suas perfida Diva vices.
 Si volet hæc, stabis firmus, felixque fereris:
 Si volet hæc, iterum, Sextiliane, cades.
 Quanto divitiæ quæeruntur rectius illæ,
 In quas Sors poterit juris habere nihil!

XLV,

Ad Virum Nobilissimum

JANUM WITTIUM,

Instructissimæ Bibliothecæ possessorem.

LAus generis præclara tui, cultissime Witt,
 Aonio Witt portus & ara choro,
 Ut stupui nuper, mihi cum tua sacra recludens
 Prodebas studii tot monumenta tui:
 Innumeris cum tu circumdatus undique libris
 Monstrabas oculis pignora rara meis;
 Pignora;

Pignora, quæ mundi domitrix tulit inclita Roma,
 Pignora, quæ quondam Græcia culta tulit;
 Annosos lapides, veterum simulacra deorum,
 Æraque de terris eruta deque mari;
 Et varia historias specie referentia priscas
 Marmora, & inscriptis conspicienda notis.
 Salve doctorum columen præfigne virorum,
 Qui narrant dotes commemorantque tuas.
 Vos quoque thesauri longum salvete perennes;
 Et placida semper pace tenete locum.
 Nec minus ô salve, merito quæ jure superbis
 Ingenio domini, bibliotheca, tui.
 Et celebrata mane, donec sua gloria stabit
 Non fastiditis & decus ingeniis.

XLVI.

In Funere

Illustris atque Amplissimi Viri

J O A N N I S S I X I I,

Domini in Wimmenum, in Vromade &c.

Consularis

TAndem supremum Sixius clausit diem,
 Laus magna vatum Sixius, laus Consulum;
 Flos patriæ, Vir factus ad priscam nivem.
 Tacet diserta lingua, qua fedit Charis
 Conjuncta Suadæ. Mortis heu sævæ rigor

Terris

Terris ademit integerrimum caput.
 Sed pura virtus, candor, & prudentia,
 Gravesque curæ pro salute publica
 Vivent in omne tempus, & nequeunt mori.
 Quare faceffant lacrimæ, luctus notæ,
 Et ejulatus, lugubresque nœniæ.
 Curis solutus omnibus, vitæ satur,
 Meliore vita in cœlitum fruitur choro.

XLVII.

D. M.

Viri Perilluſtris

JOANNIS DE WITT,

Urbi Dordrechtanæ a Secretis,

S.

TEne etiam rigidi rapit inclementia fati,
 Witt, laus patriæ non dubitata tuæ!
 Tene etiam, ſibi quem primis ſacrarat ab annis
 Aſtræa, & gremio foverat ipſa ſuo!
 Hei mihi, quid virtus, quid dotes pectoris alti
 Quid profunt animo pervia cuncta tuo?
 Quid doctrina juvat? quid clara ſtirpe creari?
 Quid cives factis demeruiſſe ſuos?
 Omnia mors raptat: mortalia gaudia ſecum
 Fert rogus infelix, & niger ille dies.
 Quod ſupereſt, mœſtus te lamentatur Apollo:
 Te plorant Charites, Pieriæque Deæ.

Nos

Nos quoque, si quid id est, te deploramus ademptum,
 Adque tuum tumulum florea ferta damus.
 Et quid opus fertis? melius te pura coronat
 Virtus, & recta tollit in astra via.

XLVIII.

Viro Reverendo

J A N O B R A N T I O

Poëmata sua edenti.

A Mate Musis Branti, amate Gratiis,
 Totique doctorum choro,
 Branti, meorum magna pars sodalium,
 Quem sacra junxerunt mihi
 Non falsi amoris vincula & concordiae,
 Chelyn quid invitas meam?
 Quid prædicari versibus cupis meis?
 Te turba vatum prædicat,
 Quot ora nostræ continet Bataviæ.
 Te novit omne Belgium
 Clarum Parentis nomine, & clarum tuo.
 Fovere te vatem finu
 Dulces Camœnæ, Delphica comas tibi
 Devincientes laurea.
 Tibi ora finxit imbuitque nectare
 Suadela dudum Belgica.
 Cantus paranti pleniore jam manu
 Applaudit omnis civitas.

P

Quæ

Quæ sæpe mota est vi tuæ facundiæ,
 Quæ flumen ingenii tui
 Siticulosis sæpe traxit auribus.
 O digne Barlæo nepos,
 O digne patre Brantio, prodi foras,
 Meritaque carpe præmia.
 Manet perennis fama te, Branti, manet
 Casura numquam gloria,

XLIX.

In

EPISTOLAS VIRORUM DOCTORUM

ab eodem editas.

DOctorum veneranda virum collegerat olim
 Monumenta Brantius pater:
 Deliciisque animum lætus pascebat in illis,
 Dum fata servabant virum.
 Nunc eadem mulcent animum oblectamina Gnati
 Digni Parente Brantii.
 Sed neque thesauros istos contentus habere
 Offert habendos omnibus.
 Alite sic fausta sæcli decora alta prioris
 Stygiis tenebris evocat;
 Evocat, & nostras educit rursus in oras,
 Novaque dat vita frui.
 Gratia magna tibi, Branti, qui munere donas
 Præstante doctorum chorum.

Pro

Pro quibus officiis tibi Doctæ præmia frontis
Nectit virentem lauream.

L.

Nuptiis

GERARDI FRANKENII

Medici.

&

CATHARINÆ ADELHEIDÆ MONENIÆ.

Vincta Cupidineis formosa Monenia nodis
Adspirat votis, sponse beate, tuis.
Adspirat, pectusque novo succensa calore,
Nec sua, fert patrios ad tua sacra Deos.
Luctantem Phœbusque pater doctæque Sorores
Impellunt, animo Numina grata tuo.
Scilicet illorum longum sensisse favorem
Diceris, & Phœbi nunc quoque castra sequi.
Tradidit ille tibi sacras, quas repperit, artes,
Et morbos medica posse levare manu.
Nec tamen ipse tuum poteras sanare dolorem,
Quæque tibi dederat vulnera sævus Amor.
Mitis adest virgo Phœbea, tuosque labores
Auxilio lenit diminuitque suo,
Lætantur festivus Hymen, & pronuba Juno,
Et stabili fociant pectora bina fide.
Quæ bonate maneant, non nostræ est, sponse, Thaliæ
Dicere. Monenii carminis ille labor.

Monenius pater has tædas & fœdera lecti
Cantet, & auspiciis comprobet illa suis.

LI.

PHILIPPO MOILIVES
VANDER NOOT,

*Cum supremos in utroque Jure honores
consequabatur.*

SAcra facit Themidi Molivius. Edite plausus,
Et bona festivo dicite verba die.
Hic est ille dies, quo nullum gratius umquam
Ire ferenati vidit ab axe poli.
Hic est ille dies, qui læto finē labores
Claudit, & haud parca dat bona multa manu.
Ite procul viles curæ: majora petuntur,
Unde habeat fructus publica vita suos.
Unde rei tristes solatia dulcia captent,
Patronoque ferant præmia digna suo.
Sume novos animos stimulis agitatus honestis,
Et viridi meritas cingere fronde comas.
Ecce vocata tuis tóties Themis aurea votis
Adventus præbet signa secunda fui.
Illa suum mystam cupidis amplectitur ulnis
Et fovet & cœptis spirat amica tuis.
Utere forte tua. Sic te quoque vivida virtus
Tollat humo, & numquam te finat illa mori.

LII.

A D

GULIELMUM VLAMINGIUM

Jurisconsultorum familiæ inferendum.

Scrutator indefesse sacrorum Deæ
Genus tuentis legibus mortalium,
Mea cura quondam docte Vlamingi, decus
Magnum juventæ, patriique nominis
Et artis æmulator & scientiæ:
Tandem tuorum meta sudorum venit,
Honosque pulcer laurea caput tibi
Coronat ipse debita virtutibus.
Tibi sponte Diva, quam tot annos jam colis,
Occurrit alti lapsa de regno poli,
Tibique vires addit, & sternit viam
Laudes ad altas. Omne hoc lætus pede
Felice rem navare perge strenue.
Sic sic juvabis commodum patriæ rei,
Reosque tristes flumine eloquentiæ
Servabis. Ista, care Vlamingi, via
Nomen tuum feretur alta ad fidera.

LIII.

A D E U N D E M,

C U M

CATHARINAM THEODORAM BECIAM

domum duceret.

EN tibi concessit meritam Victoria palmam:
 Respondet votis en Theodora tuis.
 En tibi se fociat, in te convertit ocellos,
 Vlamingi, & parili tacta calore venit.
 Jamque tuos pellit gemitus, sævosque dolores,
 Temperat & cantus ad tua fila suos.
 Utere forte tua, fortunatissime rerum.
 Venit læta dies, utere forte tua.
 Quid tibi cum libris? cedat Romana vetustas,
 Ex animo cedat Græcia tota tuo.
 Nec te cæcarum lassent ænigmata legum,
 Nec te verbosi jurgia rauca fori.
 Sint tibi deliciæ Veneris, sint basia curæ,
 Vestraque qui facilis pectora junxit amor.
 Conjugii sic adspiret Lucina labori,
 Et veniant vestro germina læta toro.

LIV.

In Carmina postuma

Viri Reverendi

CASPARIS BRANTII.

BRantiaden rapuit nuper vis ferrea fati
Florentem celsi viribus ingenii.
Ille jacet, nimium crudeli morte peremptus.
Illius æterna lumina nocte rigent.
Quid loquor? in dias procedit luminis oras
Rursus, & ora Deo concutiente movet.
Et sacro tactus præcordia tota calore
Nil mortale canit, nec sua verba sonat.
Ecce audit solitos lætata Batavia cantus,
Et dulces facili combibit aure modos.
Agnoscit notas Veneres, notosque lepores.
Agnoscit Clariis æmula plectra fonis.
Talia cantabat facundi Brantius oris
Carmina, Castalio carmina grata choro;
Pieriumque patrem per Thespia rura secutus
Hos nobis lusus deliciasque dabat.
Salvete æternum vatis monumenta disertis,
Salvete e summo munera lata polo.
Fas mihi sit non lassanda vos volvere dextra,
Fas mihi perpetua me saturare dape.
Sic me Brantiadæ semper delectet imago.
Sic desideriiis annuat usque meis.

SERENISSIMO AC CELSISSIMO
 PRINCIPI
 FRIDERICO GULIELMO,
 SERENISSIMI AC POTENTISSIMI
 FREDERICI TERTII
 ELECTORIS BRANDENBURGICI
 FILIO,
 ELECTORALIS DIGNITATIS HÆREDI,

Cum urbem Amstelædamum inviseret.

CLara Deûm soboles, magni spes una parentis,
 Spes & amor populi deliciæque tui,
 Ut lætata tuos vultus urbs Amstela vidit,
 Confestim vidit gratius ire diem.
 Illa suas certe turres inde altius effert,
 Inde serenata gaudia mente capit.
 Inclite virtutis salve successor avitæ,
 Teutonicæ salve gloria magna plagæ.
 Te spectant proavi e cælo præclara minantem
 A se calcata tendere in astra via.
 Qualis Dardanii virtus eluxit Iuli,
 Unde suum tenuit Martia Roma decus.
 Nos quoque, nos Belgæ sincera mente precamur,
 Ut per Avi & celebris facta Parentis eas:
 Quæ longum stupuit mundus, longumque stupebit,
 Quæ carpet nullus diminuetve dies.

Cresce

Cresce novos inter plausus & vota tuorum,
 Ætatisque tuæ tempora lætus age.
 Donec in illustri folio, modo serior ætas
 Adveniat, Patris conspiciere tui.
 Illius toties, Frederice, exercita virtus
 Hæreat ante oculos, tempus in omne, tuos.
 Illius auspiciis, titulis augebere, Princeps,
 Et dicent laudes postera sæcla tuas.

LVI.

A D E U N D E M

Gratiarum actio pro versiculis bene exceptis.

A Urea dicebam, Frederico Principe nato,
 Sæcula decurrent, nec levis augur eram.
 Ecce Dei ritu fulvo descendit in auro,
 Et visit Mufas irradiatque meas.
 Est aliquid certe, Princeps, tibi posse probari.
 Est oculos aliquid detinuisse tuos.
 Id gaudent illæ, meritoque id jure triumphant,
 Atque animo memori teque tuosque colunt.
 Salve dulce decus, salve spes longa tuorum,
 Salve progenies digna Parente tuo.
 Cui nunc pro meritis justæ clementia cæli
 Victrici tribuit sceptræ tenere manu.
 Vivat & extentos felix tecum exigit annos,
 Et serus superûm lucida tecta petat.
 Tu quoque fortuna semper constante fruaris,
 Dilectus populis tempus in omne tuis.
 Ingentisque Patris vestigia clara secutus
 Materiam plectro suffice sæpe meo.

LVII.

JOANNI HENRICO LEDERLINO

in patriam redeunti.

LAus Tritonidos & decus Pelasgæ,
 O jam junctæ sodalium meorum,
 Lederline, choro, venuste noster,
 Quas terras petis, his locis relictis?
 An te patria ducit ora segnem?
 An natale solum trahit morantem?
 Sic est. patria te vocat, nec ultra
 Fert desiderium tui, nec ultra
 Tuis præmia dotibus referre
 Differt, ingeniis amica celsis.
 I quo pulcer Honos gradus euntis
 Ipse dirigit. I favente cœlo,
 Sed nostri memor, & dies beatos
 Semper exige, semper invidendis
 Cresce laudibus, ut virûm per ora
 Doctorum volites in omne tempus.

LVIII.

AD JACOBUM WILDIIUM,

*Cum Gemmarum suarum descriptionem publicè
 juris faceret.*

AUspiciis, Wildi, tandem felicibus exit
 Ille tua factus sedulitate liber:
 Ille liber, gemma atque auro pretiosior omni,
 Qui nobis gemmas donat habere tuas.

Illic

Illic apparent veterum monumenta virorum,
 Et quas longa dies solvit & uffit opes.
 Illic majestas sese Romana videndam
 Exhibet, & gentes sub sua jura trahit.
 Illic reliquiae Grajorum, & Martia signa,
 Multaque victrices præda secuta manus:
 Et veterum ritus populorum, & sacra Deorum;
 Signata in tabulis ordine quæque suis.
 Wildi, cui raras dotes Rex ætheris alti
 Et nive candidius pectus habere dedit,
 Wildi noster amor, studium tibi gratulor istud,
 Quo multa curas utilitate levas.
 Laudibus excipiens opus hoc plausuque secundo
 Fama parat meritis præmia digna tuis.
 Ergo licet gemmæ frangantur tempore & aurum,
 Cum Gemmis vives tempus in omne tuis.

LIX.

In Delineationem

REGNI BORUSSIÆ

ET

ELECTORATUS BRANDEBURGICI,

finitimarumque provinciarum,

ad stationes publicorum cursuum accommodatam.

Terrarum immensos fines tractusque viarum
 Ordine descriptos ista tabella refert.

Quod cursor sibi sumat iter, quas tendat in oras
 Aut rapido curru aut alite vectus equo.

Et

Et quæ post solitos cursus statione quiescat,
 Et quas relinquat quas repetatque vices.
 Sedulus agnoscit sibi signa statuta viator,
 Et bene nunc noto tramite carpit iter.
 Literaque humani sermonis fida ministra
 Sic quoque signatas itque reditque vias.
 Brennigenæ ditio Ducis & Borussia tota
 Inventæ gaudent utilitate rei.
 Gaudet mercator, leuiusque in rebus agendis,
 Præscripto cunctis ordine, sentit opus.
 Illustris curam sibi Wartenbergius istam
 Imposuit Domini dextera fida sui.
 Cujus constanti res publica fulta labore
 Nomen horonatum fidera ad alta vehit.
 Vivat, & extentis vitæ feliciter annis
 Floreat auspiciis, Rex Frederice, tuis.

LX.

In Lexicon novum

SAMUELIS PITISCI

expressum typis

FRANCISCI HALMÆ.

Post veteres claro perfusos lumine libros,
 Post latam studiis convenienter opem,
 Aggreditur linguam Batavæ fociare Latinam
 Pitiscus, Clarii pars veneranda chori.
 Hoc duce barbariem discat superare juvenus,
 Romano discat cum Cicerone loqui,

Cum

Cumque aliis multis, quos aurea protulit ætas,
Ingenio claros munditieque sua.
Tu quoque, qui patriæ captus dulcedine linguæ
Illustras patriam non minus, Halma, tuam,
Tu quoque, ne dubita, iusta celebrabere laude,
Et fama meritis conveniente tuis.

LXI.

In Adventum

CAROLI III.

in Hispanias abituri.

CArolus Hollandæ solvens de litore terræ
Alite felici per mare vela facit.
Vela facit votis Batavûm votisque suorum
Auctus, & incertas sustinet ire vias.
Nec cœptum remorantur iter scelerata nocentum
Fœdera, sed causa nititur ille sua.
Causa dabit vires, stimulos causa addet eunti,
Atque animos turmis in nova bella feret.
Hac duce Celtarum vires & robora franget,
Et statuet titulis digna tropæa suis.
Hac duce devictas arces superabit & urbes,
Nectet & ex merito laurea ferta sibi.
Sic sese adjungens ejus Victoria castris
Ut se sit semper fortior ipse, dabit.
Proteget ipsa manu juvenem, folioque reponet,
Justitiam in partes ausa vocare suas.
O oppressa diu nunc tandem Hispania gaude
Ecce venit fidus qui tibi tutor erit.

LXII.

GELRIA CAPTA

AUSPICIIS

FREDERICI I.

AUGUSTISSIMI BORUSSORUM REGIS.

GELRIA magnificos augens superata triumphos
 Accedit titulis, Rex Frederice, tuis.
 Vincitur illa ferox, potuit quam vincere nemo,
 Ex quo capta semel proditione fuit.
 Vincitur, & patitur leges, frendensque fremensque
 Imperio subdit colla superba tuo.
 Id modo tentarant alii virtute celebres,
 Tentaratque tuus gloria Martis Avus.
 Scilicet hanc palmam Dii servavere Nepoti,
 Cui tandem victus cedere discit Iber.
 Cedat, & attonitus victricibus undique signis
 Multiplicet Martis clara tropæa tui.
 Paxque redux fiat, fidæ sociataque paci
 Religio, decori restituenda suo;
 Religio simplex, nullo fucata colore,
 Pars curæ, Regum maxime, prima tuæ.
 Fulfit nempe dies, qua spes conceditur ista.
 Fulfit, & insolitum promsit ab axe jubar.

LXIII.

In obitum

RAIMONDI FALTZII,

REGIS BORUSSIÆ

Nummorum cælatoris.

FAltzius heu fatis nimium prostratus iniquis
En jacet, ingesta contumulatus humo.
Parce pios, hospes, cineres temerare profanus,
Sed lege vernantes ad nova busta rofas.
At te, quem celebrant Artes, quem nomina Regum
Inclita commemorant, effigiesque Ducum,
Et res a Ducibus Mavorte favente peractæ
Fortiter, & valida mœnia capta manu,
Fama vehit rapidis celsum super æthera pennis,
Nec patitur dotes illa perire tuas.
Hæ tibi constituunt monumentum firmitus ære,
In quod Parca nihil livida juris habet.
Hæ facient ævo semper memoreris ut omni,
O Faltzi raris annumerate viris!
Inrerea sibi te luget Fredericus ademtum,
Materies cæli nobilis ille tui.
Iste tuos magni Regis dolor auget honores,
Et clarum ex tanto nomine nomen habes.
Quod tamen in miseros confers solamen egenos
Nobilius multo nomen habere dabit.
Inde Deo acceptus sublimem scandis Olympum:
Inde tenes meritis astra parata tuis.

XLIV.

GULIELMO WILDIO,

cum Juris utriusque Doctoratum reportaret.

VEnit læta dies, amate Musis
 Wildi, progenies parente digna,
 Cana quem colit atque amat vetustas
 Grande præsidium suum decusque.
 Venit læta dies, tui laboris
 Justa præmia quæ tibi rependet.
 En en æthereo decens olympo
 Descendit Themis, & tibi merenti
 Daphnæa caput implicat corona.
 O felix ter & amplius, disertæ
 Agnosce insolitum Deæ favorem.
 Per hanc fas erit explicare leges,
 Legum & difficiles secare nodos.
 Per hanc turba clientium & reorum
 Acceptam referet tibi salutem.
 Wildi, progenies parente digna,
 Lætus carpe viam hanc. Honos euntis
 Formosissimus omnium deorum
 Hærebit lateri comes, nec umquam
 Magna deferet ille molientem,
 Alta pectora gestiens tueri,
 Vulgares odioque habere mentes.
 Wildi, carpe viam hanc, brevi quadrigis
 Rumoris super arduis vehendus.

LXV.

In Obitum

VIRI ILLUSTRIS
JOANNIS GRAEFLAND
REIP. AMSTELÆDAMENSIS
CONSULARIS.

Concussa clade civitas nova & luctu,
Abrupta plorat fila sancta Graeflandi.
Occubuit eheu patriæ decus grande,
Quem Consularis purpuræ minus splendor
Ornavit atque fascium, nivis priscæ
Quam vera imago, & comitatis exemplum, &
Fuco carentis sanctimoniae morum;
Mentisque robur acre semper invictæ.
O digne fama, ô digne laude victura,
O civibus gratissimum tuis nomen,
Quiesce tandem liber omnibus curis,
Doloribusque & sævientibus morbis.
Quiesce, tandem, pace mactus æterna.

LXVI.

In exsequias.

PETRI FRANCII.

Flete graves (quid enim superest?) Heliconis alumni,
 Flete graves casus: Francius ecce jacet.
 Ecce jacet. Quantum patitur res Musica damnum!
 Ah quantum eloquii perdidit una dies!
 Scilicet hoc deerat Grævî post tristia fata,
 Quem juga Parnasi nunc quoque mœsta dolent:
 Scilicet hoc deerat, nobis ut suada periret
 Aurea, Romanis nobilitata modis,
 Argivæque decus linguæ, & divina poësis,
 Quæque probant Charites Pegafidesque Deæ.
 Ah rursus videor vibrantem fulmina linguæ
 Audire, ah videor pectora tota rapi,
 Dum canit ardentes in prælia dira cohortes,
 Aut sanctæ pacis tempora læta sonat,
 Aut Demosthenicis demulcet pectora dictis
 Quantumvis Scythica frigidiora nive;
 Aut insurgenti in vitiorum turpia probra
 Divitis eloquii sufficit arma dolor.
 Non hæc inimites potuerunt flectere divos,
 Parcarum duram non cohibere manum!
 Linguaque melle madens, & non imitabilis ulli,
 Æternum gelido frigore tacta riget.
 Ferte precor, quos fama viri, quos gloria tangit
 Inclita, vernantes ad nova busta rofas,

Et molles violas, & odoræ germina myrti,
 Et cineri lacrimas, debita dona, date.
 Telluris gremio sic molliter ossa quiescant,
 Et cinis infesto pondere tota vacet.

LXVII.

CORNELIO ARKELIO

HADRIANI JUNII

ANIMADVERSA

denuo edenti.

ARkeli, cui Suada potens sua verba ministrat,
 Romanam Arkeli docte ferire chelyn,
 Gratia magna tibi. Per te post funera vivit
 Junius, & spolium temporis esse negat,
 Perte quæ quondam ingenii monumenta reliquit
 Redduntur luci, sed meliora, novæ.
 Apparent veterum ritus, &, nocte remota,
 Multa patent, umbris ante sepulta suis.
 Apparent veteres perfusi luce poëtæ,
 Romula quos tellus, quosve Pelasga tulit.
 Quicquid & in dubiis panxerunt sæcula chartis
 Nudatur variis detegiturque modis.
 Crede mihi Arkeli: doctorum turba virorum
 Cum tota obstricta est posteritate tibi.
 Præmia digna feres isto, Vir docte, labore:
 Te vehet auratis candida Fama rotis.

Juniadaëque comes cœlestia fidera adibis,
Et vivet nomen tempus in omne tuum.

LXVIII.

In

JOANNIS VOLLENHOVII

HOMILIAS SACRAS.

QUicunque mundi vana & incertas vices
Exofus, unius Dei
Amore ferris, patriamque cogitas,
Unde ortus est datus tibi,
En dulce præbet quod tibi solatium,
Dum premeris hic vitæ malis,
Veri disertus præco Vollenhovius,
Suadæ medulla divitis.
Cum voce jam non possit ætatem ob gravem
Concreditum sibi gregem
Juvare, scriptis perstat id facere suis,
Cœloque mentes asserit.
Si fas, piûmque sit tibi cordi, hoc duce
Ingredere securus viam.
Aderit eunti, & diriget gressus Deus,
Clementiæ fons unicus,
Sed & nocentum justus ultor. Hunc time.
Hic præmium solus tibi
Tribuet laboris. Hic perennem gloriam
Justis paravit omnibus.

LXIX.

LXIX.

In opuscula postuma

TOBIÆ GUTBERLETHI.

HÆc Gutberlethus nobis monumenta reliquit:
 Hæc dedit ingenii pignora rara fui.
 Hæc dedit Aonidum mystes, majora daturus;
 Ni mors inceptum præpediisset opus.
 Manibus extincti longum præbete favorem,
 Noscere quos prisca temporis acta juvat:
 Quorum animos Romana capit vel Graja vetustas,
 Sacraque Barbarica rite peracta manu:
 Et violis ornate viri lauroque sepulcrum,
 Et cineri lacrimas, debita iusta, date.
 At bene transacti defuncte laboribus ævi,
 Ingenio maneat gloria certa tuo.
 Et mors, quæ placidæ rupit tibi stamina vitæ,
 Exulet a scriptis tempus in omne tuis.

LXX.

In ejusdem effigiem.

Sic læta Gutberlethus ora gestabat
 Decus virorum nobile eruditorum

LXXI.

In

Q. ENNII FRAGMENTA

cum Animadversionibus

HIERONYMI COLUMNÆ

denuo in lucem producta

A

FRANCISCO HESSELIO.

S Alve sancte pater: vitam lætata recentem
 Gratatur reduci postera turba tibi.
 Enni sancte pater salve: salve alter Homere,
 Aonio vates semper amate Deo.
 Tu primus Pindi carpens de vertice lauros
 Cinxisti lauri fronde virente comas.
 Inde vetustatis nactum præconia canæ
 Sustulit auratis candida fama rotis.
 Inde tuos fervans cursus Maro, quaque præires,
 Te duce divinos edidit ore sonos.
 Sed te tempus edax morfu discerpfit iniquo,
 Disperfit variis & tua membra locis.
 Vidit & ingemuit docti mens alta Columnæ,
 Et sparfit lacrimis fragmina lecta suis.
 Sic olim Æetes crudeli morte peremti
 Collegit nati frigida membra sui.

Sic

Sic olim Hippolyti, quem vivere fero volebat,
 Infelix flevit tristia fata pater.
 Hinc toto hæc secum volventi pectore damna,
 Qua potuit, tibi te reddere cura fuit.
 Agnovit doctum mox Itala terra laborem,
 Laudibus & magnum vexit in astra virum.
 Nunc Batavos etiam ditavit munere tanto
 Aonio Hesselius carus & ipse Deo.
 Te labor, Hesseli, studiis exculte probatis,
 Nec fastiditis annumerate viris,
 Te labor ille decet. aude contemnere ronchos.
 Non poterit meritis livor obesse tuis.

LXXII.

MEMORIÆ

EGBERTI VENII,

Medici expertissimi.

Implicitus sacra canentia tempora quercu
 Pergameo Venius maxima cura Deo,
 Ob cives toties servatos, morte peremptus
 Ipse jacet, patriæ longa querela suæ.
 Ferte sacro cineri flores, memorique tenete
 Mente indefessi tot benefacta viri.
 Sic leti victrix, qua noxia monstra peregit,
 Instanti eripiens languida membra neci,
 Virtus laude sua numquam caritura vigebit.
 Illa salutifera semper amanda manu.

Sic pietas, sic cana fides, sic ardor honesti
Exemplo feræ posteritatis erunt.

At tibi, sancte Senex, nunc terræ erepte periclis,
Det Deus æterna pace poloque frui.

LXXIII.

NUPTIIS

ISAACI VERBURGII,

ET

CHRISTINÆ SILVIÆ.

PRæda Cupidineis Verburgius ecce sagittis
Doctæ relinquit Palladis sacraria:
Et Veneri pariter, pariterque operatus Amori
Non ante notis incalescit ignibus.
Nunc dulces Christinæ oculos & lactea colla
Attonitus admiratur & roseas genas.
Sic abit in flammæ, flamma nec tacta minore
Puella lenis audit ardentis preces.
Jam quoque suspirat, jam mollia basia jungit,
Castique jam præsentit illecebras tori.
Vive diu, studiis exculti nata Parentis,
O patre tali digna, & ô tali viro!
Vive diu, & quotcunque dabunt hæc fœdera natos,
Dotes tui parentis & referant viri.
Pallade pacata sic ad sua sacra redibit
Carus Camœnis omnibus Verburgius,

LXXIV.

LXXIV.

HONORI ET MERITIS
FRANCISCI HESSELI

*In Illustri Rotterædamensium Gymnasio
Eloquentiæ Doctõris.*

O Patria, o semper mihi dulce ante omnia nomen,
O tellus animo numquam abitura meo,
Quæ tibi contingunt felicia tempora? quîs te
Hesselius ditat dotibus eloqui?
Urbs gaude dilecta, atque hoc te nomine longe
Effer, & ad cœli fidera tolle caput.
Hesselius doctæ pandit tibi sacra Minervæ;
Hesselius pubem non finit eîsse rudem.
Perque vias certas ductam facundia quæ sit
Edocet, & linguæ corda moventis opes.
Hanc artem obruerat stupidi vecordia sæcli,
Et cura ingenii nulla fluentis erat.
Nil tamen utilius. Non hoc (quid multa moramur?)
Non hoc, si vivat, Tullius ipse neget.
Non neget ille tuus, quo jam celebraris, Erasmus,
Æternum cujus nomine nomen habes.
O longum flore, & qua fors tibi candida ridet,
Mercurio Musas jungere perge tuo.

LXXV.

A D

GULIELMUM WILDIIUM,

Natali ejus die.

CAre novem Musis Wildi, Themidisque sacerdos,
Quæ mentem exercet nocte dieque tuam,
En rediit tuus ille dies, quo rite reverso
Et pater & mater fundere vota solent.
Nos quoque, nos pariter festiva luce movemur,
Lætitiæque sumus pars quotacunque tuæ.
Sic tibi devota, doctissime, mente precamur,
Ut tibi natalis sæpe redire velit:
Ut purus nitidusque, atque omni nube remota
Luceat, & veniens omina lætâ ferat.
Sic tibi succedant quæcunque agitaveris usque,
Eventu numquam destituenda bono.
Sic æquæ tibi dispensent fila aurea Parcæ,
Sic ducant fausta stamina longa colo.
Sic veniat, quam semper ames, tibi pulcra puella,
Sic optata tibi vincula nectat Hymen.

LXXVI.

LXXVI.

In Natalem

CAROLI GUSTAVI WELKERI.

LONGA gaudia, longæ amoenitates
 Sint, Welkere, tibi, & tuum ferenent
 Pectus Pierifin novem sacratum.
 Hoc nunc ex animo vovemus omnes,
 Quos amicitiae tibi ligarunt
 Sanctae vincula nesciæque fraudis.
 His nunc, candide, legibus trahemus,
 O amice, Scyphos tuæ saluti,
 Quæ longos tibi firma stet per annos.

LXXVII.

De quodam Censore
 Cujusdam sui carminis

A D

Virum Nobilissimum

GERARDUM PAPEBROCHIIUM

Reip. Amstelædamensis Judicem.

DIcebar nuper prisci candoris alumnus,
 Dicebar niveae simplicitatis amans.
 Conatusque mei tibi sæpe, Gerarde, placebant,
 Musaque Judicio sæpe probata tuo est.

Nunc

Nunc ea deteritur indignis gloria probris,
 Et laudata tibi Pieris acta rea est.
 Ille ego sum, mores quem deferuere modesti,
 Ille ego, quem vatem non ferat ullus Hymen.
 Parce novos, quæso, posthac me poscere versus:
 Musa probata tibi, victa pudore jacet.

LXXVIII.

A D

Virum Nobilissimum

GULIELMUM SAUTINIUM,

quum Tribunus militiae Civilis esset factus.

GRatulor hoc munus titulis accedere vestris:
 Conveniens stirpi res, Gulielme, tuæ est.
 Civiles duces populo plaudente cohortes,
 Atque Urbs præsidio tuta futura tuo est.
 Dii faciant, majora tibi Res publica donet
 Munera, quæ plausus sint meritura meos.
 Interea votum sincerum spernerenoli,
 Et mea sit pietas digna favore tuo.

LXXIX.

A D

Virum Nobilissimum

JOANNEM DE WITT, Ictum,

*Quum Amstelædamensium Judicium ordini
adscriptus esset.*

QUod tua te, Witt, trabeato ornavit honore
Patria, virtutis conscia facta tuæ;
Gratulor & toto tibi pectore, gratulor urbi,
Curanti Themidos jura sacrata suæ.
Sic tibi fit felix delatum munus, onusque,
Quod grave non dubitas, fit tibi sponte leve.
Hoc tua promeruit probitas spectata fidesque
Et qui te haud solo nomine Candor habet.
Hoc Musæ meruere tuæ & tibi debita laurus
Et Suada & Suadæ juncta Latina Venus.
Dii precor imperium adjiciant fascesque verendos,
Promoveantque tuæ spemque decusque domus.

LXXX.

LXXX.

In Carmina postuma

FRANCISCI HASII,

ab ejus filio

JOANNE HASIO

edita.

Ingenuos lusus, Musæ monumenta paternæ,
 Hasius ecce dicat, Suada Batava, tibi.
 Salvete, o navæ conamina prima Juventæ,
 Salvete o patriis carmina ducta modis.
 Qualia Vondelius miretur, qualia magnus
 Hoofdius, Aonio nomina clara jugo.
 Qualia Mosa pater Goesanum sæpe sonantem
 Audiit, argutæ captus amore lyrae.
 Qualia & Oudanus, quo se Romana vetustas
 Extulit, Hollandis scripta legenda dedit.
 O molles violæ, variorum o gratia florum,
 E quibus Attica apis dulcia mella legat.
 Vivite: nil poterit vobis Libitina nocere:
 Effugiunt avidos Musica sacra rogos.

LXXXI.

JANO GRAEFLANDIO,

Quum Juris utriusque Doctor crearetur.

Digna Parente tuo soboles, quem publica vidit
Res patriæ quondam frena tenere suæ,
Digna tuis proavis, quos late cognita virtus
Claravit parili constituitque gradu,
Graeflandi generose, dies gratissima surgit,
Quæ tibi virtutis præmia larga dabit.
Alite felici decursa novissima meta est:
Undique fert plausus læta juvenia suos.
Ecce tibi ridet Themidis venerabile numen,
Et nectit capiti Delia ferta tuo,
Nectit, & in mystis te collocat illa togatis,
Ut sibi mysta pius tu quoque sacra feras.
Te tenuit dudum Graja & Romana vetustas;
Te stylus, exculti te nitor eloquii.
Nunc quoque rubricas, sanctarum oracula legum
Tractabis, rauci fortiaque arma fori.
Nunc tua difficiles orans facundia causas
Pro trepidis sumet arma movenda reis.
Hoc tibi Leida dedit: numquam obliviscere Leidæ,
Quamvis te patriæ detinet urbis amor.
Illa dedit pulcras didicisse fideliter artes,
Auspiciisque suæ Palladis alta sequi.
Hæc tibi clarorum bene gesta ostentat Avorum,
Quæque illis tribuit munera pulcer Honor.
Utraque promoveant magna & præclara minan-
Dent stimulos studiis utraque, Jane, tuis. (tem,

LXXXII.

In Lucubrationes

ABRAHAMITGILDII

in ZACHARIAM.

Quod prisca quondam vates cecinere jubente
 Numine, mortales nec retulere sonos,
 Tgildius illustrans divina oracula pandit,
 Quosque tegant sensus mystica sacra docet.
 Quin etiam Hebrææ referans mysteria linguæ
 Dimotis falebris omnia plana facit.
 Victor Idumæa cingat sua tempora palma,
 Qui tantum magna mente peregit opus.

LXXXIII.

In Pollicem

STATUAE AENEAE

quam Dux Albanus poni sibi olim jussit in
 arce Antverpiensi, quo nuper donatus
 est vir Amplissimus

JOANNES VAN DE POLL

Reip. Amstelædamensis Consul.

Reliquiæ veteres, quas horret jure Batavus,
 Albanæ signum nobile sævitiae,

Fir

Firmamen dextræ natæ ad scelus omne tyranni,
 Dum flamma in miseros dirus & ense furit;
 Unde tibi sedes tam mitis contigit? unde
 Tam placidas licuit posse subire manus?
 Nimirum ut pacis commendans Pollio mores
 Dedoceat populum facta nefanda sequi,
 Et doceat Reges odisse injusta jubentes,
 Tutari & patriæ remque decusque suæ.
 Sic vigil Amsteliae dum Pollio consulit urbi,
 Amstelio dignum consule præstat opus.
 Illustres supra titulos & præmia virtus
 Altius & terris hæc sibi sternit iter.
 Dii facite ut longum res publica gaudeat illo,
 Perque fui proles facta parentis eat.

LXXXIV.

A D

CASPARUM COMMELINUM,

*Quum supremos in Medicina honores
 consequeretur.*

ERgo Machaonias tibi jam datur ire per artes
 Victori, & voti tangere summa tui.
 Adspirans Deus ipse tibi, Caspare, Medentum
 Imponit capiti laurea ferta tuo.
 Te Patris exemplum, te nobile nomen Avorum
 Ire jubet, virtus quo tibi strenit iter.
 Non te segnitiae labes corrumpit inertis:
 Sollicitas noctes sæpe lucerna dedit.

R

Jam

Jam te continui merces pretiosa laboris,
 Jam te fama manet, nec periturus honor.
 O titulis decorate novis, jam pellere morbos
 Incipe, jam stygiis jura negare colis.
 Quas vires Natura suis inleverit herbis
 Doctus es, & succis tollere triste malum.
 Eia age, jam Leida reducem te patria votis
 Expetit, auxilio sæpe levanda tuo.
 Sic per te valeant cives, sic portitor orci
 A fibi commisso sæpe labore vacet.
 Sic qua fers gressum comitetur Gloria euntem,
 Et tribuat meritis præmia digna tuis.

LXXXV.

N U P T I I S

GULIELMI FREDERICI WILPII,

E T

GESINÆ PREIGER.

EXoptata tibi spirat feliciter aura,
 Et celerat cursus, sponse beate, tuos.
 Eia age, quid cessas sperataque gaudia differs?
 Venit in amplexus virgo petita tuos.
 Quam Venus ignoto voluit tetigisse flagello
 Discentem sero quis Deus esset Amor.
 O nimium doctis nimiumque operate Camœnis,
 Gesinæ facies jam nova sacra tuæ.
 Hæc tibi diversos addet nova Musa calores,
 Diversas vibrans in tua corda faces.

Huic

Hinc tibi sic capto fordet Romana vetustas,
 Sic capto fordet Græcia tota tibi.
 Romanos superat longe Gefina lepores,
 Et quos visa tibi est Hellas habere sales.
 Plaudit Hymen viridi velatus tempora fronde,
 Et præstat votis ominibusque fidem.
 Este pares, inquit, jucundaque tempora vitæ
 Ducite: sic duret non violatus amor.
 Sic dulces veniant geniali e fœdere nati,
 Sic veniat multus hac quoque stirpe nepos.
 Sic comitem sese vobis Concordia jungat,
 Et vitiet vestrum nulla querela torum.
 Talia conjugii cecenit dum sponsor & auspex,
 Movit Amor pennas, faustaue signa dedit.
 Nec minus adfensit mater Cytherea canenti,
 Quam circumvolitant, turba proterva, Joci.
 Me quoque cælestes in vota secunda trahentes
 Jusserunt pariter prospera verba loqui.

LXXXVI.

In duplicem Disputationem Theologicam

A

JANO DOORNIK

Leidæ habitam.

JANE, decus juvenum, sibi quem Tritonia Pallas
 Vindicat, & pravam non finit ire viam,
 Jane, decus juvenum, Musis quoque pectus amatum,
 Cura mihi quondam, nunc quoque cura mihi,

Difficiles permense vias durosque labores,
 Eia age virtutis præmia carpe tuæ.
 Jam te Fama feret sublimibus ardua pennis,
 Et favor & plausus nec periturus honor.
 Eia age, jam plaudant tibi pulpita docta loquenti,
 Responsisque favet sacra cathedra tuis.
 Et modo Fabricius, modo te miratur Honertus,
 Auspiciis quorum res tibi gesta bene est.
 O felix, cui cælestis sapientia mentem
 Roborat, & dotes promovet ipsa tuas!

LXXXVII.

In

JUVENIS NOBILISSIMI
 JANI DE WITT, J. F. J. & C. N.

Disputationem Juridicam inauguralem.

TE, quem Pieriæ modo detinuere sorores,
 Nunc Themis & Themidi Pallas amica trahit:
 Mercedemque parat curarum læta tuarum,
 Daphnæaque tibi cingere fronde caput.
 En te pulcer Honos ambit nova sacra colentem,
 Wittiadæ, & lateri gestit adesse tuo.
 Felicem studii, quem non vulgaria tangunt,
 Quem rectæ mentis nobilis ardor agit!
 Hoc est, illustres non degenerare Parentes,
 Hoc est, Majores æquiparare tuos:
 Quos bene certantes pro libertate Batava
 Gloria in auratis vexit ad astra rotis.

Sæviit

Sæviit infanus quamvis in corpora livor,
Virtuti potuit livor obesse nihil.
Horum reliquias agnosce, Batavia mater,
Et memori fixas pectore semper habe.
Dordracum gemina sic prole superbiat olim,
In qua magnanimi conspiciantur Avi.

LXXXVIII.

JUVENI NOBILISSIMO
CORNELIO DE WITT,
Quum Juris utriusque Doctor crearetur.

DUM tibi diva Themis meritam dat ferre coronam,
Officii dicar non meminisse mei?
Nec, tibi delatos venio dum lætus honores
Visere, Pieriæ fila movebo lyræ?
Absit, & in rapidos abeant oblivia ventos,
Et subeant animo nomina grata meo.
Jam repeto quæ Merva dedit mihi gaudia nuper,
Cultaque constanti pectora cara fide.
Musius hæc inter rerum tutela tuarum,
Corneli, patriæ lumen honorque suæ,
Ut favet ipse tibi, sic me stimulare videtur,
Meque sua Aonidum ducere ad antra manu.
Salve, Corneli, Themidos decus addite myrtis,
Salve sacrata conspiciende toga.
Te sacra Castalidum tractantem & Palladis artes
Ulterius fecit tendere laudis amor:

Discere quid lites dirimat, quid vota reorum
 Adjuvet, & Batavo quid ferat arma foro:
 Quid legum refecet nodos, quid fœdera possit
 Jungere, quid partes conciliare queat.
 Sic non degeneras clarorum nomen Avorum.
 Sic tituli crescunt hinc quoque jure tui.
 Perge, precor, patriæque tuæ sis utilis usque,
 Et laudem a fera posteritate feras.
 Eventura cano: nec fallunt omina mentem.
 Annuit & clemens dat bona signa polus.

LXXXIX.

HENRICO GRAHAME,

Quum Juris utriusque Doctor crearetur.

GRæmus Apollinea jamdudum tempora lauru
 Præcinctus, Themidi nunc quoque sacra facit.
 Sic modo dilectus Phoebo cunctisque Camœnis
 Dilectum Themidi nunc quoque nomen erit.

XC.

D. M.

VIRI AMPLISSIMI
GERBRANDI PANCRAS NIC. F.
CONSULARIS,

Horti Medici publici Curatoris.

PANCRATIUS diris dudum cruciatibus actus,
Morborum medicas vi superante manus,
Ah fatis est, dixit: crudeles ite dolores:
Mors veniat: grati muneris instar erit;
Terra vale: tollamur humo, cælumque petamus:
Me vocat æterni regia celsa Dei.
Quod mortale fuit terræ mandetur inertī,
Libera mens vinclis alta sub astra volet.
Audiit orantem Omnipotens cæloque recepit.
Deplorat raptum patria mœsta virum.
Deplorant Musæ, deplorant candida vatum
Pectora, præsidio jam caritura suo.
Quique illi dederat herbas & noscere flores
Abjecta plorat cantor Apollo lyra.
Jamque parat tristes Zephyritis mœsta cupressos,
Quum sua regna videt dote carere sua.
Ægra gemit rerum tutore orbata suarum,
Exoptat qualem posse redire sibi.
Adfidet ad tumulum fallacis nescia fuci
Simplicitas custos, & sine labe Fides.
Dii faciant Natus patrias succrescat in artes,
Et fiat domui Gloria, ut ille, suæ.

XCI.

IN OBITUM
 VIRI PERILLUSTRIS
 JOANNIS CORVERI

Reip. Amstelædamensis sæpius Consulis.

TE vitæ tandem faturum, fessumque laborum,
 Annosi senii composuere dies,
 Defletum patriæ, defletum jure Deabus,
 Parnasi & Pindi quæ juga sacra tenent.
 Hæ tibi tradiderant quod chartis condidit Hellas,
 Et septemgemino Roma superba iugo.
 His ducibus, studiis pectus coluisse severis
 Ardor erat, curis si modo liber eras.
 Hinc tua se virtus immenso æquabat olympo,
 Virtus lethæos non subitura lacus.
 Sic gressus Astræa tuos, Corvere, regebat,
 Indivulsa tibi nocte dieque comes.
 O Consul longæve vale, O longæve Senator,
 O Pater, o Musis non inimice meis.
 O decus, o nostræ quondam tutela Minervæ,
 O quam rexisti non minor Urbe tua!
 Ereptum nobis celebrat te fama, tuæque
 Gloria virtutis te super astra vehit.
 Hæc tibi dilecti referant exempla nepotes,
 Et clari memores luce fruantur avi.

XCII.

JO. JACOB O RAVIO

*Quum in Academia Lugdunensi Anatomia &
Chirurgiæ Professionem auspiciatur.*

Sic tua conspicitur virtus majore theatro:
Sic Batavo majus nomen in orbe feres:
Poscit opem quum Leida tuam, dextræque laborem
Artificis proprium quærit habere fibi.
O quoties dixi, manuum miranda tuarum
Dum stupeo, Has dotes præmia magna manent!
Scena manet, dixi, grandis, Pallasque Batava
Mercedem curæ jam parat ipsa tuæ.
Evenere: tua nunc ambit voce doceri
Hospitium Aonio nobile Leida choro.
Cernere nunc ambit miracula maxima rerum,
Naturæ numquam deficientis opes.
Hæc, occulta licet, vigili penetrare labore
Fas erit, & paucis cognita mente sequi.
Sic motus variasque vias cursusque liquorum
Lumine cognosci liberiore dabis,
Ossaque quid firmet nervosque torosque docebis,
Et sanguis venas impleat unde suas,
Et totidem peragat cursus totidemque recursus;
Et soliti fluxus quid remoretur iter.
Hæc monstrata sibi cupida bibet aure juvenus,
Et quorum medico non licet esse rudi.
Sic tibi, sic Batavo constabit fama Lyceo,
Nec pretio meriti destituere tui.

XCIII.

D. M.

*Doctrina & moribus florentissimi
Juvenis*

HUBERTI HOPII
ICTI.

NEc tibi speratam licuit contingere metam,
Ante tuum Parca te rapiente diem.
Quid tua te virtus juvit cultumque per artes
Pectus, & Astrææ mens operata tuæ?
Obstitit ah votis cari Libitina Parentis;
Et spem, quam de te ceperat, illa tulit.
Quid superest, Huberte? novos sparsisse sepulcro
Nil prodest flores: flebilis umbra jaces.
Flebilis umbra jaces. dotes meminisse probatas
Quis tibi fecisti lucida ad astra viam,
Hoc unum restat. Corpus populabile terræ est.
Nil in virtutem mors fera juris habet.

XCIV.

XCIV.

A D

HADRIANUM VERDUNIUM,
post viginti quinque annos cum uxore sua
CATHARINA BAKKERA
feliciter exactos.

Lustra tibi diffugerunt jam quina, jugalis
Postquam te casto foedere junxit Amor,
Et tibi Bakkeram legit propriamque dicavit,
Conjugiique dedit suaviter ire dies;
Optatoque tibi firmavit pignore vota,
Et sanctæ domui commoda multa tulit.
Ecce, Hadriane, dies tibi post tot lustra reversus
Gaudia sacra jubet te renovare tori.
Eia age, nunc rursus caram complectere sponfam,
Et subeant animo tempora prima tuo.
Eia age, nunc artis illam complexibus ambi:
Ardet in amplexus ipsa redire tuos.
Eia age, rursus Amor numerat nunc oscula vestra,
Et numerata suis supputat articulis.
Ipsa tibi ridet Cypris, tenerique Lepores,
Vestraque qui junxit pectora blandus Hymen.
Sic tibi cælestis faveat clementia semper,
Et reddat faustos tempus in omne dies.
Sic tibi temporibus felici ex ordine lapsis
Adjicere his lustris altera Lustra velit:
Ut lucem argento radiantem deinde sequatur
Aurea, felici conspicienda nota :

Dum.

Dum vitæ faturos proles matremque patremque
Componat tumulto pro pietate sua.

XCV.

In luctuosissimum excessum Serenissimi
ac celsissimi Principis
JOANNIS GULIELMI FRISONIS
*Principis Arausionensis ac Nassavii,
Frisiæ Gubernatoris.*

INdomiti soboles Martis, Nassavius heros,
Unitos inter gloria magna Duces,
Par magno Genitori, ingens felicibus ausis,
In medio vitæ flore repente perit.
Nimirum celsi ignem animi, quo vectus ad alta est,
Extinxit gelidis vis fera Mortis aquis.

XCVI.

D. M.

VIRI AMPLISSIMI
HADRIANI PAETSII,

*Illustris ac Præpotentis Collegii, quod
Rotterædami rebus maritimis præest,
Quæstoris,*

Societatis Indiæ Orientalis Curatoris.

PAetius occubuit, patriæ memorabile nomen,
Exemplar fidei, Patris imago fui,
Quem bene certantem pro libertate Batava
Publica res vidit turpia probra pati.
Hæc eadem in Gnato dotes fulgere paternas
Vidit, & ingenti victa pudore fuit.
Virtutemque Viri agnoscens & pectus honestum
Munifica tribuit præmia justa manu.
At tu, qui nobis lamenta æterna relinquis,
Quod te fata nimis cruda perire jubent,
Quod Patriæ eriperis, quod spes elusa tuorum est,
Quod canis nondum tempora sparsus obis;
Vives, & numquam peritura laude vigebis,
Dum patriæ lambit moenia Mosa tuæ.
Vives, dum cingunt violæ tua busta frequentes,
Quaque jaces læto germine vernat humus.

XCVII.

XCVII.

In Excessum

REGNERI LEERSII,

Typographi celeberrimi, Reip. Rotterædamensis

JUDICIS.

Quem celebrant crebris excusa volumina chartis,
 Apollinari cognitum choro Virum,
 Leerfiades patriis longe sejunctus ab oris
 Urgente fato claudit extremum diem.
 Ah quanta hinc domui viduatæ incommoda surgunt!
 Ah quanta mœstos liberos premunt mala!
 Ah quanta Uxorem privatam conjuge tali,
 Cui prisca numquam non fuit curæ fides!
 Rottera id agnovit merito, civemque probatum
 Adeffe rebus publice jussit suis.
 Curia consilio excepit sic sancta valentem,
 Aram futurum & tristibus portum reis.
 Hanc spem crudelis nimium Libitina diremit,
 Reique casta vota lufit publicæ.
 At tu, fiderea Leerfi redimite corona,
 In patriam recepte jam veram, Deo,
 Cumque Deo nunquam violanda pace frueris,
 Caritura semper fine ducens gaudia.

XCVIII.

Viro Nobilissimo

HENRICO HESIO,

*Quum in suprema Hollandiæ Curia Senator
esset electus.*

TE virtus, Hesi, te laudum fama tuarum
Evexit hunc honoris ad summum gradum.
Hoc tibi diva Themis tribuit, hoc turba sororum
Tempus juventæ quîs dicavisti tuæ.
Te jus dicentem celebravit patria nuper,
Sensere tristes grande præsidium rei.
Nec pateris torpere tibi cælestia dona,
Sed continenti industria semper colis.
Nunc sibi te totum complexa Batavia mater
Virtute se prudentiæ munit tuæ.
Et merito. læti produnt sua gaudia cives,
Lætantiumque plausibus jungo meos.
Sic patriæ prosis longinquos utilis annos,
Bonis amicus, semper infensus malis.

XCIX.

JOANNI HASIO.
GENETHLIACON.

Festo quid potius tuo,
O Hasi, faciam? fas mihi prospera
Imo pectore fundere
Verba, ac sollicita ambire Deum prece,
Ut servare velit tuam
Et ditare suis muneribus domum.
Sic sic auspiciis Dei
Laudata vigeat filius indole,
Spes & deliciæ tuæ,
Nec laudem Aonii degeneret patris.
Sic sic invidiæ feræ
Discat forti animo spernere vulnera,
Ut spernenda manent tibi,
Quem firmat bona Mens, quem chorus Artium
Susceptum a teneris tegit.
Sed livor valeat. Lux bona te jubet
Vestem sumere candidam
Quæ de more humeris pendeat ex tuis.
Nunc & florea collige
Serta, & tura piis ignibus injice,
Festivasque para dapes,
Natalemque diem liba notantia.
Nos dulcis pateram meri
Ducemus placito non sine carmine.
Quid tandem superest? precor
Felix ut redeat sæpe tibi hic dies.

C.

E I D E M.

GENETHLIACON ALTERUM.

E Tfi in te fundit livor convicia foeda ,
 Et furit in versus , culte Poëta , tuos ,
 Et tibi dilectam quærens turbare quietem
 Accumulat menti taedia multa tuæ :
 Nos tamen ad festi redeuntia sacra diei
 Adferimus veteris pocula plena meri.
 Et facimus Genioque tuo , doctisque Camœnis ,
 Quæ dotes , Hasi , te docuere tuas.
 Perge , precor (neque te triconum turba moretur)
 Materiam invidiæ suppeditare novam.

CI.

In Ejusdem Effigiem.

HAsius ecce meus , Patriæ virtutis imago ,
 Artifici pictus cernitur in tabula.
 Sic oculos , sic ora gerit , sic Numine plenus
 Ad sacra Parnasi culmina tendit iter.
 Hic ille est , clarus quo jure superbiat olim
 Rottera , quem plausu tollet in astra suo.

CII.

In Eandem.

Hic ille est , bene quem novit Parnasia rupes ,
 Cui cingit lauro non moriente comas.
 HAsius hic ille est , qui per vestigia Avorum
 Quod sibi monstravit gloria carpit iter.

CIII.

In Eandem.

HAsia progenies , pulcri quæ margine Mosae
 Adlicit Aonias in sua vota Deas ,

S

Cer.

Cernitur hoc vultu , qui carmen hiare videtur ,
 Quod cupida tellus aure Batava bibat.
 Talis agit vitam ; talis tellure relicta
 Fertur , & ad cæli fidera tendit iter.
 Talis Pieriis famam sibi condere scriptis
 Nititur , & versu nomen habere suo.
 Livor abi : nihil hic possunt tua tela valere :
 Protegit hunc clypeo Pallas amica suo.
 Protegit ipse pater Phoebus , notique clientis
 Omnigenos fidibus sufficit ipse modos.

CIV.

A D

VIRUM AMPLISSIMUM
 JOANNEM VAN DE POLL,
 Quum Reip. Amstelaedamensis Consul
 esset creatus.

QUos edunt cives , te Consule , Pollio , plausus ,
 Hos juvat applausu continuare meo.
 Hoc decus , hunc laeti vere gratamur honorem,
 Festivoque damus prospera verba die.
 Det tibi felicem coeli clementia vitam ,
 Et tribuat domui non nisi laeta tuæ.
 Sic quæ cuncta regit summi prudentia Patris
 Dignetur coeptis semper adesse tuis.
 Sic dotes niteant crescenti in prole paternæ ,
 Quæ per Avi & cari facta Parentis eat.
 Te purus candor , decorat te gratia morum ,

Et

Et cultum pulcris artibus ingenium.
 Te Pallas, Clariæ te dilexere sorores
 Laudantem ingenuæ carmina mentis opus.
 Favisse ingeniis, laus omni tempore major.
 Hæc superat fluxas, quas habet orbis, opes.
 Principe digna viro res est: hæc fuscitat artes:
 Facundo vates hæc facit ore loqui.
 Sic olim doctos Romanus Pollio vates
 Fovit, & inde tulit non minus ipse decus.
 Illius experti Flaccusque Maroque favorem
 Fecerunt nomen carminis arte Viro.
 Te patriæ agnoscunt cives uno ore parentem:
 Diceris & magnæ, quam regis, urbis amor.
 Vive, precor, Patriæ longinquos utilis annos,
 Infensusque malis præsidiumque bonis.

CV.

IN FUNERE

JACOBI WILDI,

Rei Maritimæ, quæ Amstelædami cura-
 tur, à rationibus.

TE gemitus inter, Wildi, fletusque tuorum
 Jam vitæ saturnum longa senectâ rapit.
 Accessit morbi fera vis, & dira podagra
 Contundens sævis morsibus articulos.
 Heu ubi nunc come ingenium, gratique lepores,
 Et quidquid dulces jungit amicitias!
 Heu ubi nunc proni niveo de pectore sensus!
 Heu ubi nunc candor nudaque verba dolo!

Te Charites lugent, luget Romana vetustas,
Quæque caret Domino gaza opulenta suo;
Gaza novam lucem tenebrosis addere rebus
Prompta, ubi nox horret & sine luce dies.
Te proles numerosa gemit, sentitque dolorem
Quæ patuit doctis officiosa domus.
Jam quoque Moschorum late qui regnat in oris
Audiet ex nato funera moesta tuo,
Nomine qui patriæ peregrinum missus in orbem
Tutatur patriæ remque decusque suæ.
Audiet, & pariter te deplorabit ademtum,
Et bona verba tibi ferre jubebit amor. (dit.
Mors tua, si quid id est, nobis quoque pectora ro-
Sæpe meo, Wildi, nomen in ore tuum est.
Sæpe tibi dico raptò bene: sæpe precamur
Ut bene composito sit tibi terra levis:
Nec tibi tempestas turbet nimboſa quietem,
Nec Boreae noceat, nec Jovis ira tibi.
Clamamusque simul: Cari requiescite Manes
Et damus ad tumulum florea ferta tuum.
Nec cinis interea ex toto tua nomina condet,
Sed meritis nostro carmine crescet honor.
Quique dies terræ gremio tua credidit ossa,
Semper honoratus, semper acerbus erit.

CVI.

PETRO D' ORVILLE,

*Quum in Leidensium Academia supremos in
utroque Jure honores consequeretur.*

DIcebam , Nil non exempla domestica possunt,
At parvam es dictis visus habere fidem.
Interea dum Mercurii , dum sacra capeffis
Musica , Castaliis pectora plenus aquis ,
Frater in eloquio versatus & arte forensi
Legiferæ sequitur jura sacrata Deæ.
Nec mora, præsentem Divæ est expertus amorem,
Et cinxit meritum fronde virente caput.
Sensimus ex illo , quantos conceperis ignes,
Sensisti stimulos non tuus ipse novos.
Ipsa Themis dotes agnoscens pectoris alti
Sub signis , dixit , militet ille meis.
Protinus ad leges tua sese industria flexit,
Armaque verbosi fortia , Petre , fori.
Eia age , felici res alite fortiter acta est.
Eia age , sperata est palma relata tibi.
Eia age , te poscunt trepidorum vota reorum,
Sunt tibi , quos armis consiliisque juves.
Sic laudata preme caræ vestigia fratris ,
Et domui fies altera fama tuæ,
Utere sic votis , sic plausibus utere nostris;
Prosperaque ætatis tempora semper age.

CVII.

In Viri Spectatissimi

JOANNIS JACOBI MAURITII,

Reip. Purmerendanae Syndici

OTIA JURIDICA.

ATtica qualis apis nova mella in cortice querno
 Condit, & intentis viribus urget opus,
 Talis Mauritii virtus per singula fertur,
 Quæ Latium doctis continet in foliis,
 Quæ Graji chartis commendavere magistri,
 Servatura suum tempus in omne decus.
 Sic urbis commissa sibi dum jura tuetur,
 Juridici dignum nomine scribit opus.
 Sic decus & pretium veri scrutatur & æqui,
 Quæque meret virtus præmia, quæque refert.
 Et Romanarum pandens mysteria legum
 Bis gemino Patriæ munere præstat opem.
 Inde simul prodit priscorum oracula vatum
 Miscentum variis seria multa jocis.
 Nec minus edicit, quod porticus alta Lycei,
 Quod doceat Babylon, ingeniumque Tyri.
 Hæc illi solvunt mordaces otia curas,
 Otia laudandæ dulcia pigritiæ.
 Hinc sibi dum quærit solatia grata laboris,
 Nil credit voto plenius esse suo.
 Salvete, ô Flores, salvete ô roscida mella,
 De teneris violis edita, deque rosis.

Vos

Vos domino laudem , vos conciliatis honorem ,
Et datis à fera posteritate legi.

Vivat & extentos ducens feliciter annos
Materiam famæ præbeat usque novam.

CVIII.

In memoriam

SICCATI BEMSTERÆ LACUS

Reverso seculo celebratam

a. d. xxx Julii cio. io. cc. xii.

Ad

Virum Amplissimum

JOANNEM VAN DE POLL,

Quas non terra vices mutat volventibus annis!
Quæ non coguntur fata subire dies!
Quod modo squamigeris spatium campusque dabatur
Piscibus , in segetes vidimus ire novas.
Exultant segetes : laetis bos ludit in herbis,
Et justo messem fœnore reddit ager.
Tale tulit pretium navorum industria patrum.
Postgeniti hoc pretio turba beata sumus.
Sed bene quum pateant vani ludibria mundi,
Et certi vasto constet in orbe nihil,
Quis scit an in veterem sint cuncta abitura ruinam,
Quodque solum nunc est fiet , ut ante, salum?

Hinc bene provisum est hæc ne gravis obruat ætas;
 Neu pereant undis jugera culta novis.
 Nam duraturo ponit monumenta metallo
 Pollio, cumque suis grande coronat opus:
 Majorum ut curam cognoscant inde minores,
 Et memori fixam mente tenere velint.
 Atque inter calices celebrat dulcemque Lyæum
 Festivum votis auspiciisque diem.
 Dii faciant longa viventes pace coloni
 Promoveant studio commoda parta suo.

CIX.

Viro Amplissimo

JOANNI DE WITT,

*Societatis Indiæ Curatori, in salo ad Texelam
 commoranti.*

Ecquid, dum ventis illic jactaris & undis,
 Wittjade, nostri vivis, ut ante, memor,
 Atque inter calices & dulcis dona Lyæi
 Hæc genio, dicis, pocula libo tuo?
 Quicquid id est, nostræ tua menti occurrit imago,
 Estque tuum crebro nomen in ore mihi.
 Vive precor: tibi sic lentas Vlamingius horas
 Alloquiis fallat decipiatque suis:
 Aut docto cupidas tibi carmine mulceat aures,
 Nereidas mediis detineatque vadis.
 Sic mihi fit, reduces quando venietis in urbem,
 Adspectu caro colloquiisque frui;
 Divulsosque animos concordî pace ligare,
 Processus habeant hæc mea vota bonos.

CX.

CX.

Viro Perillustri

JOANNI VAN DE POLL

CONSULI

Fausti anni apprecatio.

Gratia fit superis : Jani redier'e Kalendæ,
Et perstant domui prospera cuncta tuæ.
Laetitia exultat populus , te fospite, Consul :
Laetor ego , populi pars quoque parva tui.
O quoties pro te fudi pia vota precesque,
Quid tibi deberem nocte dieque memor.
Audiit & jussit cœlum pia vota valere,
Verbaque successu non caruere suo. [dam?]
Nunc quoque rite precor (quid enim nisi vota repen-
Ut tibi fit salva Conjuge salva domus :
Ut natis , ubi sunt similes tibi, debita reddat
Praemia Virtutem qui comitatur Honor.
Omnia sic tibi sint felicia : seque senectus
Proferat in longum Nestoreosque dies.
Sic amet & clarum meritis Res publica laudet ;
Virtutesque tuas invidia ipsa probet ;
Hac spe continuant cives sua vota , sibi que
Præsidio spondent omnia laeta tuo.
Hæc admitte tui, Consul, bona verba clientis :
Sum tuus , & mihi lux dum superabit, ero.

IN OBITUM IMMATURUM

Spectatissimi Viri

GULIELMI DUIRCANTII,

ICTI.

*Curiae Australis Hollandiae nec non tribunalis
aquatici Dordracensis Judicis : Capituli di-
vi Martini seu Ecclesiae Cathedralis Tra-
jectinae Canonici, &c. &c,*

AT Gulielme jaces te primo flore juventæ
Persephone dira sustulit atra manu.
Non aliter teneri velluntur ab arbore foetus,
Non aliter vernam decutit aura rosam.
Nec te servavit dilecti gloria Pindi,
Nec te Pieriisnectere verba modis.
Ah dotès periere tuæ, periere lepores.
Omnia mors atrox & cinis ater habet.
O Charitum decus, ô nostri nova gloria Phœbi,
Clauisti extremum flendus in orbe diem.
Spes quoque me miserum nimium spes vana fefellit,
Et rupit nostræ foedus amicitiae.
In pia concordēs coierunt vincula dextræ.
Applausit vinclis Musica turba novis.
Flere lubet, justo juvat indulgere dolori.
Hoc mandat pietas, hoc jubet alma fides.
Mors tamen est frustra. Jugi Duircantius ævo
Sive suo vivet carmine, sive meo.

SILVÆ.

S I L V Æ.

DAVIDIS HOOGST RATANI
SILVARUM
LIBER.

I.

In funere

Serenissimi ac Potentissimi

PRINCIPIS

GULIELMI III.

BRITANNIARUM REGIS.

Ngenti nuper concussa Britannia luctu
Reginæ flevit tristia fata suæ. (loris
Comsumtis nondum lacrimis nova causa do-
Nascitur : indulget fletibus illa novis.

Scilicet occubuit miserando funere merfus
Gulielmus magnis non leve nomen Avis,
Martius Heroum sanguis , quem bella tonantem
Hostiles toties extimuere manus.
Heu lethi vis infesta , heu crudelia jura
Parcarum , nullis effugienda modis !

Agnoscit

Agnoscit dirum stupefacta Batavia vulnus :

Agnoscit damnum , terra Britanna , tuum.

Nec minus atroci pectus percussa dolore

Confundit fletus fletibus ipsa tuis.

Tristitia & graditur nostras invisa per urbes :

Nostra etiam luctu perpete rura sonant.

Deplorat casum Tamesis turbatus acerbum :

Naiadum lacrimis immaduere genæ.

Hæc etiam Mosa & Rhenus lamenta sequuntur ;

Et reddunt querulos æquora nostra sonos.

Belgica dilectum a teneris veneratur alumnum ,

Et memor illius strenua facta colit.

Illius memorat virtutes Belgica : dotes

Illius excelsas nocte dieque refert.

Illum unum celebrat , quem non ingrata fatetur

Præsidium rebus grande fuisse suis.

Illum unum celebrat , cui tempora nulla dederunt,

Illum unum , cui sunt nulla datura parem.

Nunc vitæ fatur in sedes felicior ivit

Æthereas. Illic gaudia lætus agit.

Illic insignes spectat virtute parentes

Coelicolis mistos , Auriacosque Duces.

Illic extinctos pro libertate Batava :

Illic dilectæ conjugis ora videt.

Te cuncti interea , Rex magne , dolemus ademtum

Auxilio orbatu consilioque tuo.

Hei mihi quid restat ? Dum nos , fortissime rerum ,

Deferis , in solo spes super una Deo est.

Ipsæ Deus , Deus ipse tuos te armavit in hostes ,

Victricique dedit sceptrâ tenere manu.

Ille idem , dum tu nullis reticeberis annis ,

Dumque tuas laudes omnia sæcla canent ;

Ille

Ille idem nobis iustas in prælia vires
 Conferat : ille sua nos tegat ipse manu.
 Sic liget unanimes constans concordia cives,
 Quique hominum mulcet pectora mitis amor.
 Hoc solo auxilio sævos superavimus hostes
 Sæpius : hoc solo libera turba sumus.
 Res Batavûm hoc solo stabit, lætosque triumphos
 Hinc petet, hostiles despicietque minas.

I I.

F R E D E R I C I I.

A U G U S T I S S I M I

B O R U S S I Æ R E G I S

Felix in Urbem Amstelædamum adventus.

Propago Brenni, Patris effigies sui
 Similisque virtus, Amstelæ
 Ingreditur Urbis mœnia, & vultu suo
 Animos feremat civium.
 Melius nitere sol videtur protinus,
 Et ire gratius dies.
 O lætus, o optatus, o felix dies,
 Cressaque signandus nota!
 Sublime profert Amstela e vadis caput,
 Tantique gessit Hospitis

Os intueri , cujus in virtutibus
Defixus hæret , quas tuba
Late fonanti Fama perpetuo canens
Totum per orbem distulit.
Invicte Princeps , cujus auspiciis dies
Festivus urbem recreat ,
Invicte , salve. Totus Artium chorus
Gratatur adventum tibi ,
Et te patronum suspicit præfens suum ,
Dotesque divinas colit.
Te provehentem pacis artes prædicat
Et læta Musarum sacra ,
Mavortia quamvis potentem dextera ,
Quamvis triumphis inclitum.
Hinc ora tot diserta consilii tui
Tuæque vim prudentiæ
Ad alta tollunt astra , resque fortiter
Duellica gestas manu.
Sed quis Gradivi facta describat tui ;
Illustre Principum decus ?
Sensere vires Ister & Rhenus tuas :
Sensere Thraces efferi.
Sensere , dum tormenta vi magna quatis ,
Arces adiri imperviæ ,
Urbesque fortes , & sui loci situ
Capi negata mœnia.
Perrumpis omne quod tibi injecit moras
Ictu tuorum fulminum.

Sententiæ dat testimonium meæ
Devieta nuper Infula,
Quæ ferta fecit de nova lauro tibi,
Et addita est titulis tuis;
Exercitu fremente frustra Gallico,
Fremente Burgundo Duce.
Sic læta crescit fama virtutis tuæ,
Volatque per mundi plagas.
O Christiani gloria ingens nominis!
O magna cura Cœlitum!
O jam corona cincte Regali caput,
Novum Borussiæ jubar,
Te fata servant fospitem diu tuis,
Et publicæ fervent rei:
Faciuntque magna jam minantem Filium
Æquare dotibus Patrem.
Hoc æqua rebus, magne Rex, tuis Deum
Omnis rogat Britannia.
Hoc tota votis omnibus Germania:
Hoc tota poscit Belgica.

III.

AD

Serenissimum ac Celsissimum

A RAUSIONENSEM AC NASSAVIUM

P R I N C I P E M

JOANNEM GULIELMUM
FRISONEM,*Cum ei Phædri Fabellas dedicaret.*

Digna Parente tuo soboles, clarissime Princeps,
 Spes Patriæ, Princeps, præsidiumque tuæ,
 Accipe pacato quos mittimus ore libellos.
 Munera sunt studiis non aliena tuis.
 His nempe in foliis ævi sapientia prisci,
 Quæ modo cunque damus, prodigiosa latet.
 Illa senis Phrygii producta e pectore quondam
 Ingenium Phædro materiemque dedit.
 Spiritus hic alto tactus de culmine Pindi
 Incepit variis luxuriare modis.
 Et modo jucundo ludunt animalia ritu,
 Et fundunt falsis non sua verba jocis.
 Et modo in historiis quærit sibi seria veris,
 Lectorem oblectans erudiensque suum.
 Altius hinc surgit, & tota theatra videtur
 Majestate operis posse movere fui.

Deni-

Denique quicquid agit, proventu divite præbet
Judicii nusquam deficientis opes.
Quin & lætitiæ nactus de nomine nomen
Attrahit illecebris pectora cuncta suis.
Te quoque, dum, Gulielme, petis Parnasia Tempe,
Te capiat numeris detineatque suis.
Excipe sub levibus fabellis sacra tegentem
Præcepta, in vitæ commoda magna tuæ.
Hæc quoque sunt, cum justa virum te fecerit ætas,
Præsidium rebus grande futura tuis:
Tunc etiam, patriis ubi conspiciendus in armis
Ardua pro patriæ bella salute geres:
Cum Frisonum fortes cogens in prælia turmas
Prostrato referes victor ab hoste pedem:
Et castris adsueta tuis Victoria lauros
Ad te formosa deferet ipsa manu:
Tunc etiam, quando populorum frena tenebis,
Et tibi subjectis jura colenda dabis.
Sic vigil usque tuis adsit prudentia cœptis,
A te calcandæ duxque comesque viæ.
Sola tuos virtus regat impellatque labores.
Hæc fit meta tuis una petenda rotis.
Illa dies veniet (si non præsagia fallunt
Me mea, si superest vatibus ulla fides)
Qua proavis, Gulielme, tuis magnoque Parenti,
Felix fidereæ quos tenet ora plagæ,
Fas erit e coelo dignum spectare nepotem
Tentantem validâ prælia dura manu.
Illum cernere erit sua per vestigia ferri,
Cernere erit simili laudis amore rapi.
Tunc ego, qui tenues ad te nunc defero lusus,
Tentabo Heroïs altius ire modis.

Teque tuosque canam, si non mihi lævus Apollo
Ingenium nobis & tua facta dabunt.

Perge tenax modo propofiti. Tibi gloria victrix
Sola rogi meritis præmia digna parat.

I V.

IN REGIA SOLENNIA

diei festi XVIII mensis Januari cIo IcccIII.

Q U O

F R E D E R I C U S I.

AUGUSTISSIMUS BORUSSIÆ REX

*Non magis Inaugurationis suæ, qua sceptrum
adeptus est, quam magni Patris memoriam
renovabat.*

A Nnua festivæ redierunt tempora lucis,
Tempora festivo carmine digna cani.

Tempora lucis eunt, qua tota Borussia gaudet,

Quam celebrat, votis prosequiturque suis.

Scilicet hæc lux est, solio qua clarus in alto

Præluxit magnis Rex Fredericus Avis.

Exultant urbes, exultant persona rura,

Exultant mediis flumina læta vadis.

Auspiciis loca cuncta fremunt votisque precantum,

Augusta ut crescat tempus in omne Domus:

Ut virtute sua superato fortiter hoste

Multiplicet lauros accumuletque suas.

Hinc

Hinc displosa sonant aera, hinc diverberat auras,
Et dat lætitiæ publica signa fragor.

Hinc late lucent rutilæ per compita flammæ.

Dicuntur lætâ prospera verba die.

Proque sua patria cuncti patriæque Parente

Ducunt votivo pocula plena mero.

Nos etiam Batavi, nos causa tangimur illa,

Parfque fumus populi parva precantis idem.

At Rex hos inter plausus & vota suorum,

Et tam jucundâ gaudia nata die,

Se superat, magni & Genitoris imagine captus,

Quam celsa æthereæ jam tenet ora plagæ,

Æternum Heroi monumentum ponit in ære,

In quod mors poterit juris habere nihil.

Gulielmus redivivus adest, memorabile nomen,

Sublimique sedet conspiciendus equo:

Ille ingens famâ, & dudum pars maxima famæ,

Qui valido Odryfias robore fregit opes,

Qui signa extremas victricia vexit in oras,

Imposuitque suis laurea ferta comis,

Orbis amor, quamvis sævo metuendus ab hoste,

Et certa afflictis gentibus orta salus.

Gulielmus redivivus adest, & præmia spectat

Inclita, virtuti jure dicata suæ.

Rem magnam præstas: per te nova vita Parenti

Redditur, o regum gloria magna, tuo.

Hinc etiam, Frederice, tui extenduntur honores,

Et cumulat titulos Patria fama tibi.

Scilicet optatæ commendant sacra diei

Et majestatis & pietatis opus.

V.

In

Viri Nobilissimi atque Amplissimi
 M E N S O N I S A L T I N G,
 URBIS GRONINGANÆ CONSULIS,
 NOTITIAM GERMANIÆ,
Altera jam parte auctiorem.

E Miffa auspiciis Altingi fcripta fecundis
 Cœperunt Batavo nuper in orbe legi.
 Excepit longo victuras tempore chartas,
 Et pofuit merito Fama benigna loco.
 Hinc animi crevere viro: juvat ire per undas
 Altius, & pleno vela movere mari.
 Inclita fe quantis effert Germania rebus!
 Quantis conspicuum tollit in aftra caput!
 Noſtra etiam late partes deſcripta per omnes
 Belgica ſtat titulis ambitioſa ſuis.
 Et campi, & colles, & tot caſtella, tot urbes,
 Et nemora, & variis flumina ſciſſa viis,
 Et priſci totidem belli monumenta togæque,
 Omnia ſunt veris ſignificata locis.
 Temporibus diſtincta ſuis, ſignata tabellis,
 Perfecit doctus diſpoſuitque labor.
 Quæque per annales veterum patefacta fuere,
 Effulgent curis irradiata novis.
 Protinus errorum ſpiſſæ fugere tenebræ,
 Et rediit pulſa nube ſerena dies.

Salve.

Salve culte liber: volitare per ora virorum
Incipe doctorum: jam tibi plana via est.
Incipe: quod metuas non est: non dira cruentæ
Invidiæ poterunt tela nocere tibi.
Quod metuas non est sæcli fastidia, tutus
Ingenio domini tempus in omne tui.
At tibi quas tandem referet, clarissime consul,
O decus, o patriæ, quam regis, urbis amor;
Quas tibi tot meritis devincta Batavia grates?
Quî tibi virtutis præmia justa feret?
Te dulces uno celebrantes ore Camœnæ
Imponunt capiti laurea ferta tuo.
Te Vahalis, te Lecca, Amasique celebrat & Albis,
Te Mosa, te Rhenus, quo decet ore, sonat.
Unsingisque pater, tibi qui sua nomina debet,
Effert e mediis lætius ora vadis.
Te juga, te saltus, te devia rura loquuntur,
Te rivi, motis te nemus omne comis.
Sensere Heroum veterum tua munera manes,
Gavisi ad laudes post sua fata novas.
Ante alios merito Civilis jure triumphat.
Gestit in Elysiis nobilis umbra choris.
O felix studii, patriam qui sedulus urbem
Dum curas, dignum Consule condis opus!
Sic olim rexit Romanam Tullius Urbem,
Sic sua postgenitis scripta legenda dedit.
Te quoque posteritas longum transmittet in ævum,
Inscribet fastis & tua facta suis.
Vive, precor, felix, Vir magne, interque clientes
Me sine, si mereor, nomen habere tuos.

V I.

In

Obitum Viri Summi.

JOANNIS GEORGII GRÆVII.

GRÆVIUS, immenso nomen memorabile mundo,
 Grævius, Aonidum maxima cura, jacet,
 Doctrinæ princeps unus, cui Graja vetustas,
 Cui Latia excelsum nomen habere dedit:
 Cui pridem Tyros & Babylon sua sacra reclusit,
 Et terra Inachiâ nobilitata Dea,
 Et Stagira sagax, & porticus alta Cleanthis,
 Et Stoa nominibus facta superba suis.
 Ah jacet, ah jacet Ausoniæ facundia linguæ,
 Cœlestique madens nectare lingua tacet.
 Dextra riget, quæ victuras in sæcula chartas
 Ingeniique alti tot monumenta dedit.
 O lux infesta, o atro signanda lapillo!
 O nimium tristi squalida nube dies!
 Ductorem luget fidum studiosa juvenus,
 Nescia quod fugiat quodve sequatur iter.
 Hanc totum tristis mortem fert fama per orbem,
 Scilicet ad cunctos pertinet ille dolor.
 Rhene pater, tantæ quem proximitate ruinæ
 Infandi luctus maxima damna tenent,
 Rhene pater, potes hoc casu compescere questus,
 Nomine defuncti nomen adepte tuum?
 Non potes, at fundis lacrimarum flumina tota,
 Et tuus hinc auctis labitur amnis aquis.

Flet

Flet tecum Phœbus, flet tecum casta Minerva,
Et cum blandiloquo Suada diferta Deo.
Tullius ipse brevi totus revocandus ab umbris
Plorat, & infidam spem videt esse suam.
Invidit nobis istos mors dira labores,
Et sacrum fœdo crimine rupit opus.
Nil tamen effecit. Surgens de funere major
Grævius assidua laude superstes erit.
Grævius æterno Famæ ccelebrandus ab ore
Vivet, Lethæis non rapiendus aquis.
At vos, qui doctum rixis convellitis orbem,
Phœbeo ardentes nomen habere choro,
Dum fletis casus hominum fortemque caducam,
Dum fletis clari tristitia fata viri,
Quem candor, quem commendat sine crimine virtus,
Et nullo læsus tempore pacis amor,
Discite ab exemplo, quo non præstantius ullum
Vidistis, numquam moribus esse feris.
Discite, & ossa Viri violis hедераque virente
Spargite, & ad tumulum debita ferta date.

VII.

In

RARISSIMAM RERUM NATURALIUM

S U P E L L E C T I L E M

A

L A E V I N O V I N C E N T I O

C O L L E C T A M.

Quam juvat arcanas Naturæ discere leges,
 Scrutarique vagas, quas habet illa, vices!
 Seu modo producit variis animalia formis,
 Quæ polus, aut tellus, aut maris æquor alit;
 Seu folia atque herbas vario sub sole calentes,
 Æternas venæ luxuriantis opes.
 Quo mentem intendas animi, quo lumina flectas,
 Mirandi quid non illa decoris habet?
 Et creat, & pingit, centumque coloribus usa
 Innumeris ludit ingeniosa modis.
 Quid tamen hæc prodest miracula noscere rerum,
 Et posita ante oculos omnia habere suos?
 Quid prodest etiam Naturæ noscere cursus,
 Si non Naturæ cognitus auctor erit?
 Ille his in foliis, ille his se prodit in herbis:
 Auctorem referunt singula visa suum.

Hunc

Hunc tibi proponit tabulis Vincentius istis:

Hunc animo infixum tu quoque semper habe.

Sic dum cœlestes avidus mirabere dotes,

Vincentî laudes, quo decet, ore, canes.

Ille tuos hunc thesaurum collegit in usus:

Ille patere tibi tot monumenta facit.

Nec tamen hæc cuncta exsequitur sine compare cara:

Æquiparat justis laudibus illa virum.

Illa virum incendit stimolata cupidine pulcri,

Quaque potest illi dote placere placet.

Omnia discernit, discretaque in ordine ponit:

Omnia, præscriptis constituitque locis.

Non aliter dulci distendit nectare cellas,

Et mella in querno cortice condit apīs.

Vivat, & extentos cum conjuge protrahat annos,

Nomen & a rara sedulitate ferat.

VIII.

N U P T I I S

*Amplissimi ac Nobilissimi Viri*BERNARDI GULIELMI
PLOSII

AB AMSTEL,

Urbis Trajectinae Consulis ac Senatoris,

Et Nobilissimæ Virginis

BRIGITTÆ LESTEVENON.

ITe Dionæi fratres, Cythereia Juventus,
Festaque odoratis nectite ferta comis.

Hæc est vestra dies, hæc est gratissima vobis,
Hæc est festivo carmine digna cani.

Plofius est magno Brigittæ incensus amore
Sacra parat vobis, vestraque templa petit.

Templa petit voti reus, & sua commoda, Divi,
De vestra agnoscit se retulisse manu.

Auspiciis tandem vestris pulcerrima virgo,
Illa puellaris lucida gemma chori,

Auspiciis vestris placidam se præbet amanti,
Admittens blandas aure favente preces.

Atque expugnari mentem sibi passa pudicam
Succumbit, flammis præda futura novis.

Ipsa Venus curas & edentis pectora nubes
Tristitiæ celeri jussit abire fuga.

Nunc

Nunc lacrimæ finem, nunc vulnera mentis habebunt,
Quæque vehit secum tædia durus Amor.
Nulla mora est: læti veniunt ad foedus amantes,
Et subeunt casti jura marita tori.
Gaudia se produnt, venturorumque nepotum
Spem sumit titulis utraque fulta domus:
Clara domus, priscae quam nobilitatis origo
Extulit, & magnum nomen habere dedit:
Propria quam virtus, virtus commendat avita,
Sæcula quam numquam passa fuere mori.
Illustres animæ, cœli super arce receptæ,
Amstelii quondam nomina magna soli;
Sedibus e superis vestro adspirate Nepoti,
O animæ, & testes foederis este novi.
Adspirant placido vultu, lætique triumphant.
O fausta, ô omni parte beata dies!
Exultant cives: dicunt bona verba faventes,
Et cuncti votis publica vota juvant.
Trajectina suas urbs turres altius effert.
Hanc lucem fastis inserit illa suis.
Jamque oculos optat dilecti pascere vultu
Consulis, & Sponsæ, quos modo junxit Hymen,
Ipse parat reditum: coïere in foedera dextræ,
Debitaque optato sacra peracta die.
Augurium felix! adstans Concordia sacris
Sternuit, & Sponsis omnia læta dedit.

IX.

D. M.

R E G N E R I S T A P E L I I

S.

Virtutis altæ fama, quam non pravitas
 Corruptit ævi, & aureus
 Candor, fidesque, qualem inornatam suâ
 Tulere quondam sæcula,
 Dotesque raræ, quâs eras carus tuis,
 Stapeli, & Artium choro,
 Tibi monumentum construunt perennius,
 Quam conderet marmor gravi
 Pretio superbum. Turba te clientium
 Suspirat ereptum sibi,
 Reique tristes, quosque re præfens soles
 Juvare vel solatio.
 Salvete manes. Nulla vos turbet dies;
 Sed pacis æternæ quies
 Curis solutos omnibus demulceat.
 Paterna sic virtus eat
 In filium Parentis effigiem sui,
 Quem fata sospitent diu.

X.

D E E O D E M.

STApelius fessus rerum, litesque perosus
 Rixantum, & duri jurgia rauca fori,
 Ah fatis est, inquit, Patrium repetamus Olympum;
 Pax animo præstet otia grata meo,
 Pax semper fida, & nullo turbanda tumultu,
 Aligerum qualem turba beata colit.
 Audiit, atque virum cœlesti sede recepit
 Æternæ pacis conditor ipse Deus.
 Sola super fama est: hac nostra vivit in urbe,
 Amstelii columen grande decusque fori.

XI.

D E M O R T E

SERENISSIMÆ AC POTENTISSIMÆ

S O P H I Æ C A R O L Æ

B O R U S S O R U M R E G I N Æ

A D A U G U S T I S S I M U M R E G E M

F R E D E R I C U M

E L E G I A.

FAma tuæ dextræ illustres cantare labores
 Adsueta, & palmas, Rex Frederice, tuas:

Nunc

Nunc tibi diffimilis, subitoque incensa dolore

Ah Sophiæ narrat tristia fata tuæ.

Occidit illa tibi quondam carissima conjux,

Illa animi requies deliciæque tui:

Nunc eheu dolor & luctus, nunc longa querela!

Quæ bona, quot dotes mors inopina rapit!

Quantaque majestas isto, quæ gratia formæ;

Quam nivei mores desperiere die?

Quam come ingenium, jucundaque copia fandi;

Et lepor & candor, nec dubitata fides!

Aula decus tantum tibi lamentatur ademtum:

Urbs quoque se queritur dote carere sua.

Luget & extinctam Germania: luget & omnis,

Quæ regitur sceptris, qua patet, ora tuis. (na,

Nos quoque, quos tangunt tua, Regum maxime, dam-

Defunctæ lacrimas, munera justa, damus.

Illa tamen cœli celsa super arce recepta

Jam fluxas vani despicit orbis opes.

Cunctaque fallacis spernens ludibria terræ

In solo ponit gaudia spemque Deo.

Cumque Deo ætherea regnans spatatur in aula,

Quo sua jam virtus fecerat ante viam.

Hæc illi multo sapientia creverat usu:

Hæc faustum Sophiæ nomen & omen erat.

Mira loquor. Quicquid quondam docuere Lycæa;

Et quicquid Samii dogmata sancta Senis,

Scriptaque Aristotelis, divini & scripta Platonis,

Nôrat, pectoribus condideratque suis.

Naturæ & norat leges, & femina rerum;
Et solis cursus fidereasque vias.
Inde per historias animo graffata virili
Discebat regum facta vagasque vices,
Et varios hominum casus, bellicque pericla;
Alteriusque malo posse cavere suum.
O quoties oris patuit facundia culti!
O vox, o dulci nectare lingua fluens!
Quid raras referam dotes, artesque Minervæ,
Quæque Semiramias dextera vincat acus?
Pro me dulcifoni cantus modulamina, pro me
Hæc loquitur variis purpura picta modis:
Innocuusque animo concessus in otia lusus
Temporibus curas pellere nata suis.
Hæc quoque laude sua non destituenda fuerunt,
Quoque animum rursus pasceret illa dabant.
Quodcunque attigerat, stimolata cupidine pulcri,
Complexa ingenio protinus omne suo est.
Cumque aliis longo experientia tempore crescat,
Hæc illi virtus contigit ante diem.
Materies fuit hæc, rerum qua grata Parenti
Duceret ætatis tempora læta suæ.
Sic cunctis ejus fulsit prudentia rebus.
Sic pia, sic felix tempus in omne fuit.
Exemploque tuo longos firmata per annos
Quo præcedebas instituebat iter.
Ergo memor generis regali ab origine ducti
Heroas numquam degeneravit avos.
Et laudata pari servans vestigia gressu
Extulit antiquæ stemmata magna domus;
Scilicet a teneris Matris formata per artes,
Qua sua nil umquam sanctius aula tulit.

Præstabat dignam tali Genetrice puellam
Filia, mox tali digna futura Viro.
Utque piæ Matri promittunt fata coronam,
Sic illi cœlum sceptrâ ferenda dedit:
Sceptrâ (vide casus) animo obversata tenello
Jampridem, & certis significata notis.
Talibus auspiciis magno bene juncta marito
Totius regni vixit & orbis amor.
Nunc mercede sua felix in sæcula vivet,
Mixtaque cœlitibus, gaudia semper aget.
Vivet & in terris, quamvis erepta sit illis,
Pectoribus populi non abitura sui.
Atque illic certe monumentum majus habebit,
Nobile quam marmor, quod teget ossa, dabit.
Nec fatis hæc tibi sunt monumenta perennia: majus
Nobiliusque moves, quod stupet orbis, opus.
Urbs nova, quam condis, caput alta ad fidera tollet,
Nomine Reginae jure superba suæ.
Sic illam noscent post sæcula longa nepotes,
Et multum referent de pietate tua.
Sic Mausolæi cedet tibi fama sepulcri.
Tutus ab ætatis dente erit ille labor.
Hæc tibi submoveat conceptos causa dolores:
Hæc pellat fletus tristitiamque tuam.
Sic precor ut Nato incolumi, regnoque quieto,
Fila tibi Parcæ prosperiora legant.

XII.

In

F R E D E R I C I I.
B O R U S S I Æ R E G I S

E F F I G I E M.

EN nitet artifice magnus Fredericus in ære,
 Coëlicolas inter non leve nomen' avos.
 Quanti animi roburque viro, quem tollit ad astra
 Gloria, & invictæ dura per arma manus!
 Illas Threicii senferunt regna Tyranni,
 Senferunt passî vincula dura Getæ.
 Quanto nunc virtus animosius ista feretur,
 Cui Deus ex merito sceptrâ tenere dedit!

XIII.

IN SOLENNIA
 SÆCULARIS JUBILÆI
 ACADEMIÆ FRANCOFURTENSIS AD VIADRUM,
 AUSPICE
 F R E D E R I C O I.
 B O R U S S I Æ R E G E
 EXERCITUUM ET MUSARUM PARENTE,
 AC
 RECTORE MAGNIFICENTISSIMO
 F R E D E R I C O G U L I E L M O
 P R I N C I P E J U V E N T U T I S,
Celebrata a. d. XXVII. Aprilis, Anno c. 13 1300 VI.

AUspiciis tandem rediit felicibus ingens,
 Quam tibi gratamur, Rex Frederice, dies.
 Illa dies rediit duo post jam sæcula, Pallas
 Quam sibi sacrauit, Thespiadumque chorus:
 Cum domus ingenuis tradendis artibus apta
 Surgeret ad ripas, Odera clare, tuas;
 Surgeret, & largo proventu nomina magna
 Ederet, ingenio conspicienda suo.
 Hinc tua diffusa est per cunctas gloria gentes,
 Crevere hinc tituli, Teutoni terra, tui.

Cum-

Cumque tuo exemplo sacraria plura paterent,
Barbaries cunctis est procul acta locis.
Hinc sua constat adhuc Joachimo fama celebri
Nestorei quondam dotibus eloquii.
Is profugas primus Musas excepit, & illis
A se fundata fecit in æde locum.
Quot juvenes, ingens quos egerat ardor honesti,
Ad nova festinum sacra tulere pedem!
Inde seges nata est doctorum laeta virorum,
Quorum posteritas jam monumenta legit.
Nec potuit certe, quamvis ferus omnia perdat,
Inceptum Mavors attenuare decus.
Ad partes Heliconiadum quoque cura Sabinus
Venit, & auxilium protinus ipse tulit.
Ille labor vivet per saecula cuncta, Georgi,
Aoniæ donec sunt in honore Deæ.
Felices, quibus hæc licuit cognoscere coram,
Atque animos varia pascere posse dape.
Non altæ tantum turres, non ardua tecta,
Non urbis facies hospitis ora trahit,
Non vicina urbi multo juga confita Baccho,
Quique suas fontes ejaculantur aquas,
Piscosque lacus, & stagna virentia musco,
Et mons de vaturno nomine nomen habens;
Quantum raptabant aures monumenta Quiritum,
Quantum quas Hellas prisca reliquit opes.
Nunc hanc lætitiâ renovat gratissima fama,
Nec statuit justis plaufibus illa modum.

Agnoscent voces lætata Lycæa faventes:
Et pariter festo dant bona verba die.
Exultat longo divisa Britannia ponto,
Gaudiaque hæc censet trans mare digna peti.
Nos quoque, si quid id est, nos causa tangimur illa.
Nos juvat & plausus continuare novos.
Nos juvat & votis felicibus addere vota,
Et non fucata fundere mente preces,
Gloria ut accrescat doctarum prisca Dearum,
Et pateat castis artibus ista domus,
Pieridum formosa domus, domus inclita, vatum
Festivo semper carmine digna cani;
Fortunata domus, cujus, dum vescitur aura,
Et decus & columnen Rex Fredericus erit:
Qui laudes patrias, qui laudes auxit avitas,
Intulit inque suam regia sceptrum domum.
Scilicet id prædicebas, Joachime, futurum,
Ut de postgenitis ille vel ille tuis
Purpureo tectus velamine sceptrum teneret
Regia, prælustres & superaret avos.
Evenere: tuum cœlesti ex arce Nepotem
Regia pro meritis sceptrum tenere vides.
Illius æternus rerum pater augeat annos,
Ut maneat studiis non periturus honor.
Sic videat Natum sua per vestigia ferri,
Et Patris dotes æquiparare sui.
Sic illum Musæ, sic illum cantet Apollo,
Claraque sublimi tollat in astra via.

XIV.

F R E D E R I C O I.

AUGUSTISSIMO BORUSSIÆ REGI

Pro muneribus ad se missis.

G R A T I A R U M A C T I O.

UNica curarum requies jucunda mearum
 Erige nunc animum Calliopea tuum.

Te quoque respexit magni clementia Regis,
 Addidit & facili regia dona manu.

Gratia magna tibi, gentis lux clara Borussæ,
 O decus, o Divo nil Genitore minor!

Tu strepitus inter Martis durosque labores
 Et regni curas Musica sacra colis.

Aoniisque viris & de te digna locutis
 Felici tanquam numine dexter ades.

Hinc etiam crescit terras tibi fama per omnes.
 Sunt loca virtutis conscia cuncta tuæ.

Quaque viam carpis, diffundunt omnia vultum,
 Lætitiæque sonus fertur ad astra novæ.

Quis nuper fuit ille dies, urbs Amstelæ quando
 Mœnibus excepit te, Frederice, suis?

Edebant voces Proceres cum plebe faventes.
 Plaudebat mediis Ya sonorus aquis.

Atque inter calices & dulcis dona Lyæi
 Multus erat votis auspiciisque locus.

Pars referunt a te partas longo ordine pâlmas,
 Et multa hostili fixa tropæa solo,
 Et quercus spoliis late fulgentibus aptas,
 Mavortisque tui fortia facta canunt.

Rursum alii, quo consilio muniveris urbes,
 Et tecta ornâris quotque quibusque modis:
 Struxeris ut vastas moles, fossisque novatis
 Undas diversis feceris ire viis:

Ut sint, quæ fuerant modo lignea, faxea facta,
 Et facie pateant conspicienda novâ.

Qualiter exornans Romanam Octavius urbem
 Pro lapide inculto marmora clara dedit.

Singula quid narrent? omnes uno ore fatentur
 Ingenium domini cuncta referre fui.

Grande decus Regum, Superi tua cœpta secudent,
 Teque velint fero ferre sub astra gradum.

XV.

A D

Illustrissimum Comitem

W A R T E M B E R G I U M.

Sublimis Heros, cujus est severitas
 Humanitate temperata affabili,
 Virtutis altæ exemplar & prudentiæ,
 Thalia nostra accedit ad lares tuos
 Pudente vultu, nec tamen fiducia
 Experte prorsus, cum subit lætus favor,

Quo

Quo nuper illam prosequi dignatus es,
Accedit illa, & gratias agit tibi
Pro liberalitate, quam Rex maximus
Sibi præstitit, compulsus hortatu tuo.
Per te verendi Regis aureum jubar
Fulget sacrata plurimum ex imagine.
Illum sonabo pleniore spiritu,
Majore posthac concitus Phœbo, & canam
Hostes ab illo subjugatos fortiter,
Hinc infidelem Celtam, & hinc dirum Getam.
Dicam ferocem gentium discordiam
Nodis revinctam, & pacis almæ commoda
Beantis urbes munere invicti Ducis.
Addam favorem præstitum doctis viris,
Et dona tot profusa regali manu.
Nec tu profecto abibis indictus mihi,
Vir magne, sæcli lucidum fidus tui.
Quem mente tota voveo fervet ut Deus
In Regis usum & faustitatem publicam,
Seroque solvat corpore & reddat polo.

XIV.

E P I C E D I U M

Illustris Viri

JOANNIS HALLING,

*Summis in Urbe Dordrechtana honoribus
functi.*

L Udibria infani linquens Hallingius orbis
 Coelicolûm ferus lucida templa petit.
 Clara Viri dotes agnosce Batavia mater,
 Et tua funerea tempora fronde tege.
 Indue & atratas humeris mœstissima vestes,
 Utque decet, nigro pulvere sparge comam.
 Scilicet ille jacet, quo dicta es sospite felix
 Sæpius, & votis esse potita tuis.
 Ille jacet, cui sola fuit pulcerrima merces
 Virtus, non falsis conspicienda bonis.
 Ille jacet, qui solo animum defixus honesto
 Fortunæ nôrat fulmina posse pati:
 Propositive tenax perstabat, mobile vulgus
 Cum fureret, rigidas incuteretque minas.
 Hæc ut vera fuere, ita sunt tibi cognita, mater,
 Nec potes hunc certe dissimulare diem.
 Nec, puto, dissimulas: & quæ modo visa coire
 Vulnera, mors iterum rumpit amara tibi.
 Jure tuis igitur lacrimis fers humida ferta,
 Extinctoque paras munera justa viro.

Tu quoque Libertas, cunctarum prima dearum,
 Una salus populis præsidiumque tuis,
 Tu quoque Libertas, quæ nostras respicis oras
 Jam tua, jam vinclis libera colla gerens,
 Tu quoque, Diva, senem tibi lamentaris ademtum
 Et mystæ solvis debita dona tuo.
 Illi tu tumulum plus quam de marmore ponis,
 In quem Parca nihil livida juris habet.
 Sic animi invicti robur, sic inclita virtus,
 Sic duro numquam tempore læsa fides,
 Sic & amor patriæ nullo non tempore vivet,
 Ardua postgenitis & documenta dabit.
 Sic laudata premens Natus vestigia Patris
 Præsidium maneat civibus usque suis.

XVII.

IN EXSEQUIAS

P E T R I V A N D A M

JCTI,

*Societatis Indiæ Orientalis Patroni
 facundissimi.*

EN iterum tristi cithara est aptanda dolori,
 Aptaque funesto verba loquenda die.
 Scilicet occubuit vita defessus & ævo,
 Dammius, eloquio nobilis ille suo.
 Agnoscunt Patres, qui res moderantur Eoas,
 Agnoscunt damnum grande, quod inde ferunt.

Nota

Nota fides, & cunctarum prudentia rerum
Infolita, invidiâ, Mors, jacet ecce tua.

Ecce jacet raræ facundia maxima Suadæ.

Quæ toties patriæ profuit, ecce jacet:

Quique labor chartis tot jam labentibus annis

Indæ signavit quælibet acta rei.

Quid Batavûm virtus extremis gesserit oris,

Quid domus Auroræ gesserit, inde patet:

Inde patet certe, dias in luminis oras,

Ut decet & fas est, si labor ille venit.

Sic rursus vitam ducet post fata suprema,

Sic rursus patriæ commoda nota feret.

Interea melior pars cœlum evasit in altum,

Quo nisa est, etiam corpore cincta suo.

Nunc inter procures vivit celebrataque quondam

Nomina, de quorum stirpe creatus erat,

Ad quorum exemplum semper vestigia rexit

Integer, unius captus amore Dei.

Hæc præclara dedit vitam documenta per omnem

Impiger, & Recti regula vita fuit.

Nunc fruitur longi æterna mercede laboris,

Quemque habuit vivus semper in ore Deo.

Nunc leti victor nil busta aut funera curat,

Inque choro aligerûm gaudia tutus agit.

XVIII.

IN FUNERE

Illustris atque Amplissimi Viri

FRANCISCI DE VROEDE,

CONSULARIS.

INtende chordas Musa lugubres: tuo

Nam quis dolori ponere

Audebit atque fletibus modum tuis?

Intende chordas: occidit

Vroedæus eheu patriæ decus suæ,

Amor suorum civium:

Vroedæus, ipsa cui dedit Prudentia

Felice nomen alite:

Vroedæus æqui semper & recti tenax,

Honore non fulgens magis

Titulisque celsis, quam suis virtutibus:

Quem cura publicæ rei

Late celebrem reddidit, quem pervigil

Tutela nostræ Palladis

Auxit merentem laudibus semper novis,

Novaque semper gloria:

Quem vindicarant sacra Musarum sibi,

Amorque Musæi chori

Mortalitati exemerat; quem comitas,

Ævique candor aurei,

Fidesque

Fidesque commendabat, & morum decor;
 Pectusque labis integrum.
 Invidit atra Parca, & intentum suo
 Aggressa muneri virum
 Oppressit ipsa in curia. o fatum grave!
 O digna luctibus dies!
 Sed irriti fuere conatus tui;
 Cruenta Mors: in pectore
 Victurus usque civium nescit mori;
 A spiculis tutus tuis.
 Munitus alta mente fas rumpit Stygis;
 Sortemque Lethæam fugit.

XIX.

A D

Virum Amplissimum

SAMUELEM EVERWINIUM,

Urbis Dordrechtanæ Senatorem.

Sic tibi contingant tranquillæ dulcia vitæ
 Otia, & ingenio tempora digna tuo,
 Ut tibi sunt cordi venerandæ Palladis artes,
 Ut pascunt animum Musica sacra tuum.
 Scilicet id Genitoris habes, quo vindice quondam
 Palladio dignus carmine crevit honor.
 Nec minus exemplis clarorum impulsus Avorum
 Avia Pieridum per loca carpis iter.

Felicem

Felicem studii, viles contemnere curas

Cui datur, & mentis posse quiete frui!

Felices etiam, castissima Numina, Musas,

Quas non fucata religione colis!

Nos quoque felices (quamvis, ut tempora nunc sunt.

Vatum hederæ fordent, & sine honore jacent)

Nos quoque felices, tibi qui componimur illis,

Quos suus ex merito vexit ad astra labor.

Crede mihi, res grata mihi est, tibi posse probari.

Judicio cupio nomen habere tuo.

Nec tamen agnosco, quo me dignaris, honorem;

Debetur capiti laurea nulla meo.

Broukhufii solos ornent hæc præmia crines,

Broukhufiii circum tempora laurus eat.

Broukhufium vatem priscis adjunge poëtis,

Quos clara ingeniis maxima Roma tulit.

Broukhufii gressus per Thespia rura secutus

Non decepturo tramite carpe viam.

Sic bene, sic facili deduces carmina vena;

Quæ probet applausu postera turba suo.

Clara novis titulis sic Everwinia quondam

Gens erit, ingenio nobilitata tuo.

XX.

A D

Virum Nobilissimum

J O A N N E M D E W I T T,

Urbi Amstelædamensi a Secretis.

Quid me querelis enecas, Wittî, tuis?
 Inertiæ quid arguis
 Fessum labore tædioque tetrico,
 Curaque confectum gravi?
 Ah parce, Wittî, urgere parce me, precor,
 Veterique ludo includere.
 Sic sic revinctus, nec mei juris, sequar
 Antiqua rursus otia?
 Animo fereno provenire carmina
 Deus ipse statuit Delphicus.
 At dura vexant me diu fastidia,
 Mentemque nubilant mihi.
 Hinc ille torpor oritur, hinc lentus stupor
 Imas medullas occupat.
 Nil unda me Permessia, aut sacri specus,
 Vertexque Parnasi juvat,
 Umbræque gratæ, quas amat Phœbi chorus,
 Laurique odoratum nemus.
 Quid me fatigas? quidve nolentem trahis,
 Frustraque inutiles sequi

Cogis

Cogis labores? Damnat illos sæculi,
Quod vivimus, vecordia.
Gens tristis eheu, gens Camœnis aspera
Infurgit in vates sacros,
Ridetque, si quis exit, ut dignissimus
Sit murice & gemmis liber.
Et quantum ab isto, Jane, distamus gradu
Fulti pusillis viribus!
Et quis volentes ire per viridaria
Novem Sororum muniet
Novo favore? Quisve Mæcenas mihi
Amore tactus carminis,
Quod omnibus jam spernitur, animos dabit,
Verbisque me incendet suis?
Fuere, sacra quos movebant Musica,
Fuere, qui cantum lyræ
Avidis bibebant auribus. Pater tuus,
Tutela nostræ Palladis,
Pater tuus, tutela publicæ rei,
Jacet peremptus. Sixius
Ille ipse vates, Sixius fastigio
Pari locatus, & jacet.
Sed tu refurgis fideris ritu novi,
Plenusque Phœbo nobile
Audes ciere carmen, & tuos dies
Sacras Camœnarum choro.
O te beatum terque felicem, cui
Sors læta fecit otia,

Qui succum honesti vitæ ab ipso limine
Imis bibisti sensibus!
Hinc optimarum venit ardor artium,
Qui pectus incendit tuum.
Ergo aut revolvīs scripta, quæ veterum labor
Priscis polivit sæculis:
Aut ad strepentes lene procumbens aquas,
Suffultus herbarum toro,
Sonante plectro fuscitas dulcem chelyn
Impulsus œstro Apollinis,
Harlemique nemoris illecebras canis,
Et allicis nemoris aves,
Quas blanda aëdon dum præit cantu suo,
Modisque respondet tuis,
Auræ susurrant lene, & arborum comas,
Quacunque fert sonus, movent.
Beate Wittī, laudo conatus tuos,
Altæque mentis impetum.
Laudo, atque ab ore pendeo lubens tuo,
Quando æmulari non licet.
Sic me coërcent tetricæ afflictum Deæ,
Tenentque vinctum compede.
Nec amor tamen defecit in mediis malis,
Quo sacra nota prosequor.
Placent, ut olim, scripta doctorum mihi,
Cantus poëtarum placent.
Juvat Maronem audire cantantem Virum
Et Arma. Nasonis juvat

Audire

Audire questus flebiles patrio solo
Ira remoti Cæsaris:
Et versa mire corpora in formas novas,
Quo clarius potens opus
Haud Roma vidit. Docta nunc Flacci lyra
Animum serenat, nubibus
Longe fugatis, quîs premebatur nimis,
Mihique se blande ingerit.
Nunc Musa teneri me tenet Propertii,
Catulliani nunc modi,
Elegique vatis, quos præiuit illi Amor,
Lucente divitis foco.
Et quicquid ætas aurea illa protulit
Auro micante purius.
Scrutor subinde seriora tempora,
Vatesque me alliciunt novi,
Quos nostra tellus protulit, quos Itala
Produxit in lucem plaga,
Aliæque gentes, in quibus quondam novem
Fixere sedem Numina.
Sim rusticus, ni nomina hæc colam, quibus
Favente Apolline additus
Aures vicissim cantibus mulces meas.
Hoc hoc mihi, Wittî, est satis.
Hæc est voluptas sola, qua cupio frui,
Donec mihi benignior
Spirabit aura. Tunc ego reddar mihi,
Cantus & experiar novos.

XXI.

A D

Virum Amplissimum

GERARDUM VAN DER DUSSEN,

Rei maritimæ, quæ Rotterædami curatur,
Fisco præfectum;*Cum ejusdem Urbis Senator esset creatus.*

Sit tibi honor felix, Duffeni, vera parentum
 Effigies, patriæ gloria vera tuæ,
 Sit tibi honor felix, modo quem tibi Rottera præbet,
 Virtuti meritis præmia justa tuis.
 Nimirum hoc dotes meruerunt pectoris alti,
 Nimirum mores hoc meruere tui,
 Et spectata fides, & candor, & ardor honesti,
 Quæque sedet labris mellea suada tuis.
 Ecce tibi plaudit magnus cum plebe Senatus,
 Ecce tibi festo fert bona verba die.
 Ipsaque diva Themis vitam tibi culta per omnem
 Descendit cœlo, & gaudia tanta fovet.
 Hæc etiam tibi majores promittit honores,
 Hæc majora tibi munera sponte parat.
 Hæc te tutatur, patriæque inspirat amorem,
 Duffeni, & gressus dirigit usque tuos.
 Hac duce per proavûm vestigia clara tuorum
 Tendis, & ex illis nobile nomen habes.
 Hac duce, qua Batavum Nereus circumfluit orbem,
 Sacrata in medio jura tuere mari.

Cœp-

Cœptam carpe viam: longa celebrabere fama,
Nec te destituet publicus Urbis amor.

XXII.

N A T A L I S

P. VIRGILII MARONIS

CELEBRATUS ROTTERÆDAMI

In ædibus Viri Nobilissimi

G U L I E L M I C L O T I I

J C T I.

ADvenio tandem voti reus: accipe, vatum
Maxime, quæ facio carmina sacra tibi.
Accipe, & Elysiis in vallibus exspatianti,
Quas habitas, gratus fit tibi noster amor.
Accipe, dumque illic magno comitatus Homero
Non turbanda malis gaudia lætus agis,
Me quoque, si mereor, non aspernare canentem,
Teque juvet nostros combibere aure modos.
Ecce choro junctus vatum tua sacra celebros,
Dum tibi natalis tempora lucis eunt.
Tempora lucis eunt nobis celebranda quotannis,
Cingenti molli tempora nostra rosa.
Nunc madeant dulcis Lenæi pocula rore,
Nunc fas fumosis addere tura focis.
Rugæ abeant frontis: curas mentisque tumultus
Sit pudor in festo non posuisse tuo.
Mene, facer vates, oblivia tanta subirent,
Nominis ut possem non memor esse tui?

Non id amicorum patiatur turba meorum,
Libantum genio, magne poëta, tuo.
Illa facit de te præconia, quanta mereris,
Illa est in titulos ingeniosa tuos.
Illa tuas effert ad cœli fidera dotes,
Illa tuas laudes, quo decet ore, canit.
Ante alios omnes Hesselius ora diferta
Solvit, Hyantæa pectora plenus aqua:
Et docet, ingenti quanto sis major Homero,
Simichides ultro cedat ut ipse tibi,
Ennius ut cedat, cedat mens alta Lucretii,
Qui non delendum tempore nomen habet;
Cedat & Ascræus, cedant longo ordine vates,
Tempora quos variis progenuere locis.
Dum Clotii his cupidas demulsit cantibus aures,
Parnasum Clotii est visa referre domus.
Mosa pater gaudet, medioque e flumine plaudit,
Et cursu in pelagus liberiore fluit.
Tu quoque gaude anima, &, si quid post funera sentis,
Detineat pectus culta camœna tuum.
Ipse ego Battavicæ non degener incola terræ
Servabo hunc morem, dum superesse datur.
Sincerique legam post tot jam sæcula gressus,
Quo nihil immensus cultius orbis habet:
Kinschotique legam, & cantato carmine dicam:
Natalis veniat sic mihi sæpe tuus.

XXIII.

I N N A T A L E M
 M I H I C U M
 E G B E R T O W I L D I O
 C O M M U N E M.

Sillete venti. Quid diem mihi festum
 Meoque festum Wildio, sono ingrato
 Turbatis, atque grandini & nivi missi
 Nimbisque, gentem territatis humanam?
 Cessat voluntas? nil moramur insanos
 Iræ furentis impetus, quibus terras
 Quatitis & undas, atque montibus celsis
 Quercus trementes frangitis. Dies nostra
 Illuxit alto Diis faventibus cœlo.
 Valuere, Wildi, vota. Jam novos plausus
 Tui parentes, ecce, amice, sustollunt,
 Nobisque fundunt vota fervida ambobus,
 Quis grata jungit turba sese amicorum,
 Tuæ & sorores, turba gratior cunctis.
 Wildi, sequamur, & Deo patri rerum
 Agamus una gratias. Dein fas est
 Laxare frena gaudio, & graves curas
 Ventis ferendas tradere in mare undosum.
 Hoc Liber, hoc Apollo, & hoc volunt Musæ,
 Tibi favere quæ precor velint semper,
 Tibique cœptos promovere conatus,
 Ut patris instar ambules, choro gratus

Semper Minervæ, dum tribunal Aſtracæ
 Tuos labores largo honore penſabit.
 Videtur atra jam filere tempeſtas,
 Dilecte Wildi? haud fallor. arripe hoc omen,

XXIV.

I N E F F I G I E M

JOANNIS GULIELMI FRISONIS,

PRINCIPIS NASSAVII.

HAnc faciem gerit, hunc formosæ frontis honorem
 Gulielmus, Friſii ſpes recidiva ſoli.
 Tales ſeſe oculis, tales ſeſe ore ferebant
 Liber & Alcides: talis Iulus erat.
 Non minus hic claros virtute anteire Parentes,
 Non minus hic magnos vincere certat Avos.
 Quoque magis poſſit quæſitam tangere metam,
 Firmat eum auxilio Turba novena ſuo.

XXV.

N U P T I I S

JOANNIS HOUBAKKERI,

E T

DINÆ VANDER SMISSE.

HOubakkere, vigil dum sacra volumina custos
 Affidua versas nocte dieque manu;
 Dum tua jam crescit magno tibi gloria passu,
 Clarus & eloquii cuncta domantis honor;
 Te quoque turbat amor: te lumen frontis honestæ,
 Te rapiunt mores, ingenuusque pudor;
 Et veneres castæ, & regina modestia morum,
 Et certans formæ dotibus ingenium.
 His tua Dina tibi sese virtutibus ornat:
 Hæ mentem capiunt alliciuntque tuam.
 Hæc placet: hanc laudas magno defixus amore,
 Jamque venit votis non inimica tuis.
 Hæc tibi proveniunt de celso munera cœlo:
 Hanc vitæ fociam dat tibi habere Deus.
 Pluraque, ne dubites, addet; longaue nepotum
 Florebit serie perpetuanda domus.

XXVI.

I N O B I T U M
V I R I N O B I L I S S I M I
J A N I B R O U K H U S I I,
P O Æ T A R U M P R I N C I P I S,
Amicorum desideratissimi.

Hoc quoque restabat : laurique hederæque valete,
 Quæ tegitis crines ferta caduca meos.
 Hoc quoque restabat : rapuere immitia fata
 Omne decus rebus præsidiumque meis.
 Tene, sacer vates, potuerunt perdere Parcæ
 Intentum studiis Numina dira tuis?
 Cum subit illa dies (quando non illa subibit?)
 Qua me tangebās deficiente manu,
 Qua me spectabas, mediaque in morte vocabas
 Ægidenque tuum, Pirithoumque tuum;
 Qua mandata dabas suprema, orbemque perofus
 Æthereæ ardebas tecta subire domus;
 Quid superest nisi flere mihi? mea gaudia tecum
 Aufers. ah superest nil nisi flere mihi.
 Heu ubi nunc doctique sales, dulcesque lepores?
 Heu ubi nunc venæ flumina larga tuæ,
 Quis pectus, quis ora mihi sine fine rigabas,
 Ingenii promens luxuriantis opes?
 Te duce Pierios licuit penetrare recessus,
 Atque aliquem vates inter habere locum.

Te

Te duce Romanos licuit tractare magistros,
Et non lassata volvere sæpe manu.
Per te depulsis nova lux est orta tenebris:
Sensere auxilium sacra Latina tuum.
Hinc quid non teneri debet tibi Musa Propertii,
Æternum cujus Cynthia nomen habet?
Hinc quid non culti debet tibi Musa Tibulli,
Quem finxisse manu creditur ipsa Venus?
Quid non Sinceri, quem Parthenopæa canentem
Mirata est Latiis carmina docta modis?
His mihi deliciis animum mentemque levabas:
Pellebas curas his mihi sæpe meas.
O quoties sensi hinc vires in carmina! lecto
O quoties brevis est carmine visa dies!
Ante focum quoties hilares consedimus ambo!
Excepit quoties nos Nucis umbra tuæ,
Umbra Nucis, nostræ gratissima scena Thaliæ,
Inter thyrsigeri munera læta Dei!
Innocui calices, vos testor, sæpe dedistis
Materiam argutis, at sine felle, jocis.
Nec tamen est positos egressa modestia fines,
Seria nec tempus non habuere suum.
Sæpe mihi casus doctorum & fata solebas,
Fata etiam & casus sæpe referre tuos.
Mnemosyne ipsa tibi veteris recluserat acta
Temporis, ætatis fida magistra tuæ.
Illa tibi ut primis semper comes hæserat annis,
Hærebat senio sic comes usque tuo.
Omnia jam densis sunt tecum oppressa tenebris.
Omnia sub tumuli marmore condit humus.
Hei mihi, spes omnes, & quod mea vota ferebant,
Hei mihi, spes omnes abstulit una dies.

Non

Non ego jam posthac pendebo loquentis ab ore,
Pendentisque mihi ad Musica sacra viam:
Sed mœrens loca cuncta meis implebo querelis,
Quæque canam posthac carmina, mœsta canam:
Mœsta quidem, sed quæ nostrum testentur amorem;
Meque fuisse tuum postera turba leget.
Te mihi certa fides, nullis pavefacta procellis,
Te mihi non uno nomine junxit amor.
Audiat hoc sævus, qui deterit omnia, livor,
Audiat hoc famæ turba maligna tuæ.
Audiat: atra tibi frustra vecordia laudem
Detrahit, & vires conficit ipsa suas.
Te vehet invidiæ victrix super æthera Fama,
Te priscis dicet vatibus esse parem.
Dumque vigent vates, & vatum præmia lauri,
Ingeniū vivent tot monumenta tui.
Accipe nunc, si grata tibi, dulcissime rerum,
Accipe nunc animi dona suprema mei,
Accipe quas spargo violas, hederæque virentis
Munera, quæ frontem cinxerat ante tuam,
Carminibus vatum interea dicere piorum.
Hi quoque virtutes & tua facta canent.
Hi quoque rite tibi feralia dona parabunt,
Hi quoque de lacrimis humida ferta ferent,
Burmannusque tuus, docta plaudente corona,
Ingenii dotes tollet in astra tui.
Forfitan inde tui capient solatia manes:
Forfitan agnoscent hoc pietatis opus.
Broukhufi dilecte vale, & si quis tibi sensus
Est super, hoc a me carmen amantis habe.

XXVII.

M E M O R I Æ

VIRI REVERENDI

J O A N N I S B R A N T I I.

DUm modo Broukhufium in æsti deflemus ademtum,
 Et caro cineri debita ferta damus,
 Tu quoque fortuna, Branti, jactatus iniqua
 Deficis, & fessum sopiit alta quies.
 Quo fletum & lacrimas? liber curisque solutus
 Omnibus æternæ munera pacis habes.
 Nec tamen est extincta tibi post funera fama.
 Eloquio vivit gloria parta tuo.
 Illa tuæ felix vivit facundia Suadæ,
 Pectoribus populi numquam abitura tui.
 Hac duce doctus eras duras inflectere mentes,
 Æthereus quateret dum tua labra calor.
 Nec pravos hominum mores & fœda notanti
 Crimina conceptus non dedit arma dolor.
 Quid? quod te gremio fovit divina Poësis,
 Imposuitque tuis Delia ferta comis.
 Scilicet illud Avi & Fratrum & Genitoris habebas,
 Belgica quos inter nomina magna colit.
 Ingenium nomenque tuum dotesque probatæ
 In memori nobis pectore semper erunt.

XXVIII.

I N E F F I G I E M.

H E N R I C I M A G N I,

Regis Galliarum, quæ est apud V. N.

GERARDUM VAN PAPENBROEK,

J U D I C E M.

Hoc vultu sese spectandum præbuit olim
Henricus, magnis gloria major Avis.

Talis erat: sed celsum animum dextramque potentem

Exprimere, humanæ non erat artis opus.

Talis, cum premeret dejectos sedibus hostes:

Talis, cum forti fringeret arma manu.

Talis erat, cum post immania monstra subacta

Figeret in capto iusta tropæa solo.

Quo vivente suas agnovit strenua vires

Gallia, & est illo visa obeunte mori.

XXIX.

I N E F F I G I E M

GABRIELIDIS ESTRÆÆ,

DUCIS BEAUFORTIÆ;

Quæ ibidem.

Divinam hanc faciem teneri finxere Lepores,
 Et Venus, & Veneri maxima cura Charis.
 Sic quondam invicto duxit de Rege triumphum:
 Sic illum in leges jussit abire suas.
 O dulces oculi, o frons marmore purior omni,
 Cui Regina Paphi cedere sponte velit!
 Quis flammæ, Henrice, tui quis carpat amoris?
 Hæc forma in magnos jus habet una Deos.

XXX.

M A N I B U S

JOANNIS VOLLENHOVII.

AMor Dearum ter trium, Pindi decus
 Et cura Vollenhovius
 Ævi labore fessus, extremum diem
 Explevit. eheu desit
 Lucere terris lumen illud fulgidum,
 Et ingenî sacrum jubar.
 Lugete Musæ: mysta vester occidit,
 Vester sacerdos heu jacet.

Nec

Nec jam medullam dictionis aureæ
Ab ore fundit amplius.
O triste fatum, quod poetarum choro
Turbæque doctorum creat
Justum dolorem! sentiet damnum grave
Batava tellus, sentiet,
Dum literatis debitum stabit decus,
Dum Belgicæ poëseos
Honor erit ullus, cujus ille gloriam
Ausus tueri est integram
Et labe puram, fons poetis unicus,
Chorique præses Musici,
At acer hostis barbaro semper gregi,
Tumidis superbo cantibus.
Talem probavit ipse Vondelius pater,
Miratus ingenium viri.
Talem probavit sæculi fidus fui
Vatumque flos Broukhufius.
Talem probarunt Francius, Moneñius,
Devota Musis pectora.
Nunc illa muta est lingua, & æternum filet
Tam docta, tam fandi potens,
Quam stupuit Haga millies, mirans sacras
Vatis loquelas mellei,
Oracla ab imo proferentis pectore,
Veramque virtutis viam
Monstrantis & salutis, & verax bonum.
O Haga, funde lacrimas,

O Haga, plora: Nestor excessit tuus;
 Plorare si tamen decet
 Cœlo receptum patrio, & periculis
 Fallacis ævi liberum.

XXXI.

A D

Virum Nobilissimum

FRANCISCUM BOCKHOVIUM.

Ergone adhuc supero post tot, Francisce, labores,
 Post mala, post vitæ tædia tanta meæ?
 Ergone adhuc supero, nec me fors aspera passa est
 Morte semel curis imposuisse modum?
 Nimirum ut cœli nunc & convexa tuerer
 Fecerunt vitæ ferrea fila meæ.
 Fallor? an est lacrimis luctus saturatus amaris,
 Et sese tandem finiit ipse dolor?
 Fallor? an ipsa mei dilecta sodalis imago,
 Et species oculis carior illa meis,
 Ingratas ficcet lacrimas, arcetque dolores,
 Et curas animo vult abiisse meo? (guor,
 Quicquid id est, animum oppressit cum corpore lan-
 Et stupeo ad luctus heu miser ipse meos.
 Broukhufi jucunde, animum mihi redde ferenum,
 Quam lætus, quando te frueremur, erat.
 Sic ad sacra mihi liceat consueta reverti
 Rursus, & e Clario fonte levare sitim:

Y

Docto-

Doctorumque choro jungi, velut ante, virorum,
Et mihi dilectas visere amicitias.

Quis sese adfocians culti Bockhovius oris
Carmines me recreet detineatque suo.

Auspice quod Phœbo scriptum laudare voluptas,
Sit mihi, & assidua volvere sæpe manu.

Quando erit illa dies, qua me, velut ante solebas,
Excipies gremio, Merva jocose, tuo?

Quando ego delicias veteris, quam præfluis, urbis
Ufurpabo oculis & tua dona meis?

Quando ego Rhenani laticis, tua munera, honorem,
Merva pater, læto, quo prius, ore bibam?

Carminibusque meis quando tua rura sonabunt,
Trita meo quondam rura beata pede?

O quoties illic teneros modulatus amores
Inveni faciles in mea vota deos!

O quoties illic nigræ sub tegmine fagi
Aerumnas potuit canna levare meas!

Hic ingrata mihi sunt omnia: foeda doloris
Signa animo subeunt nocte dieque meo.

Sed quocunque trahunt immitia fata, sequamur.
Omne malum levius, si bene fertur, erit.

XXXII.

E F F I G I E S

JOANNIS GEORGII GRÆVII.

GRævius hic ille est, per quem Romana vetustas
 Sortita est vitam post sua fata novam:
 Cui debent lucem Latii monumenta potentis,
 Ruderaque & priscis marmora cæsa notis;
 Quem Charites lugent raptum, quem luget Apollo,
 Et vehit ingentis nomen ad astra viri.

XXXIII.

I N E F F I G I E M

HUGONIS GROTII,

Reginæ Regnique Sueciæ ad Regem
 Galliarum Legati,

Quæ est apud Virum Nobil.

GERARDUM VAN PAPENBROEK,

J U D I C E M.

GRotius Aoniis verissima gloria Delphis
 Hoc vultu, his oculis conspiciendus erat.
 Rottera barbariæ domitorem jactet Erasmus,
 Nil illo majus terra Batava tulit.

XXXIV.

IN EFFIGIEM.

PETRI CORNELII HOOFDII

SATRAPÆ MUDENSIS,

Quæ est apud Eundem.

Sic oculos, sic ora tulit memorabile nomen
 Hoofdius, ille tuum, Belgica terra, decus.
 Quo gaudet merito, quo jure superbit alumno
 Amstela, & ingentem jactat ubique virum:
 Quem Phœbus, quem certatim excoluere Camœnæ,
 Et concors Charitum triga, decensque Venus.
 Hic ille in Batava primus princepsque poësi
 Hoofdius, & Batava primus in historia.

XXXV.

XXXV.

I N O B I T U M

J A C O B I B O C K H O V I I,

Filioli Viri Nobilissimi

FRANCISCI BOCKHOVII.

Heu miserande puer, quæ te nox atra tenebris
Involvit piceis? quæ tibi fata nocent?

Heu miserande puer, carorum cura parentum,
Ætatis primo tempore rapte tuæ!

Te patris Aonii tristes matrisque querelæ
Amissum frustra nocte dieque vocant.

Te patriæ spes pulcra tuæ deplorat ademtum,
O desiderium grande future tuis!

Te nunc in patrias formandum Cynthus artes
Imbuere optabat dotibus ipse suis.

Nunc donare tibi carmen, nunc carminis artem,
Nunc formosa suam Calliopea lyram.

Præcipiti ah nimium fato, Jacobe, recumbis!
Jacobè, ah tecum gaudia cuncta jacent.

Non aliter subitis tempestas horrida nimbis
Sævit, & in primo germina flore metit.

Non aliter, violas mordax cum frigus adedit,
Omnis collapsis pallet honos foliis.

Nunc ubi sunt teneri risus, primique lepores,
Blanditiæque leves, innocuique joci,

Malarumque rosæ, & formosi gratia vultus,
Et placidi mores, ingenuusque decor?

Omnia, quæ placuere, sibi mors vindicat una,
Omnia funesto disperiere die.

At tu fallacis ridens ludibria mundi
Securus campis ludis in Elysiis.

Nec tibi, quîs agimur, motus, tristesque tumultus,
Nec subeunt rixæ, nec grave Martis opus.

Nec te mordaces curæ, luctusque parentum,
Nec mala te patriæ damnaque nostra movent.

Quis neget? es felix hoc nomine: nos premit orbis,
Ingratæque vices, & sine fine labor.

XXXVI.

D. M.

CORNELIÆ HASIÆ
S.

Quam non maturo rapta est Cornelia fato,
Solamen cari deliciæque viri!

Ah jacet immiti Mortis confossa sagitta:

Pallor habet faciem, lumina pallor habet.

Sic aliquis lætis quondam spatatus in hortis

Vix bene surgentem subsecat ungue rosam.

Sic fera tempestas venientia in arbore poma,

Nec tamen apta legi, decutit ante diem.

O decor, o cantus, o dulcis gratia vocis,

Docta etiam immanes arte movere feras,

Docta movere etiam vicini fluminis undas,

Ludentesque suo flumine Naiadas,

Solertesque manus citharam percurrere eburnam,

Nabliaque ad numeros sollicitata suos,

Et morum candor, tenues abiistis in auras

Omnia. Me miserum, quam leve vita bonum est!

XXXVII.

XXXVII.

FRANCISCO HALM Æ

Sacra sua poëmata edenti.

O Patriæ fidicen citharæ, qui plebe relicta
 Surgis, & ignavam despicias altus humum,
 Quid sacros ultra cantus proferre moraris?
 Quid premis ingenio carmina digna tuo?
 Qui plaufit nuper Rumor tibi dulce canenti
 Præmia nunc iterum, quanta merere, parat.
 Excepit Batavus donatum veste Batava
 Vatis Ieffæi nobile lector opus.
 Excepit læto vultu, lectumque probavit,
 Ornaruntque tuam laurea ferta chelyn.
 Hoc pede perge viam, castis dilecte Camœnis,
 Carpere, & a sacro carmine nomen habe.

XXXVIII.

M E M O R I Æ

Viri Illustris

D I D E R I C I B A S,

Urbis Amstelædamensis

C O N S U L I S.

Virtus severis legibus culta, & Fides
 Concussa numquam, & patriæ constans Amor,
 Themidique juncta Pallas & Pœbus suæ,
 Non dimovendum a lege proposita virum,

Rectum secundo tempore atque nubilo,
 Fraudisque avaræ omnisque probri vindicem,
 Annique lugent Consulem non unius.
 Sed Parca frustra est: vivet usque Bassius,
 Imago Patris, quem probavit Amstela
 Virtute clarum, laudis exemplar grave
 Prudentiæque, publicæ fulcrum rei;
 Nec livida umquam carpet illum oblivio,
 Majorque fato vincet humanas vices.

XXXIX.

D. M.

JOANNIS THEODORI
 SCHALBRUCHII,

filioli unici

VIRI CLARISSIMI

JOANNIS THEODORI
 SCHALBRUCHII,

*Historiarum in Athenæo Amstelædamensi
 Professoris, ac Gymnasii publici
 Rectoris.*

TE quoque fata trahunt immitia? te quoque Clotho
 Abstulit in vitæ flore repente tuæ?

Tene etiam æternis involvit dira tenebris?

Heu puer, heu tecum gaudia quanta jacent!

Heu miserande puer, puer heu spes vana parentum;

Spes modo, nunc mœstæ longa querela domus?

Oris

Oris honos ubi nunc? placidorum ubi gratia morum,
Et teneri risus, innocuique joci?
Ecce jaces, frustra magna & præclara minate.
In patrias artes erudiende jaces.
Ecce jaces: rapuit duri vis ferrea fati
Quos dederas fructus, quosque daturus eras.
Blanditiæ periere tuæ, periere lepores,
Et primi, qui jam te decuere, sales.
Et nunc victura constans te Gloria laude
Exceptum cultis adderet ingeniis.
Et doctum ingenuas duce Pallade gnaviter artes
Ferret in auratis candida Fama rotis.
Nec minus ipse Patris vestigia clara prementi
Redderet ex merito præmia pulcher Honos.
Quam breve vita bonum est! species nos vana moratur,
Et fallit dederat quam levis aura fidem.
Sic, vento & nimbis cum tristis inhorruit æther,
Lilia mœrenti procubuere solo.
Sic fera tempestas crescentes verberat herbas:
Sic furit, & fruges & fata læta metit.
Ferte novas pueri, venturi veris honorem,
Mox ubi tempus erit, ad nova busta rofas.
Quoque pii cineres & molliter ossa quiescant,
Addite jactatis prospera verba rosis.
At lacrimis (quid enim prodest lacrimare?) parentes
Parcite: nil lacrimæ fata movere queunt.
Nil prodest raptum miseris urgere querelis:
Tristia nil toto plangere fata die.
Ereptus mundi tenebris, novus incola cœli
Vivit, & e puro lumine ferta gerit.

XL.

I N A N N U L U M

confectum ex crinibus

C O R N E L I Æ H A S I Æ

N U P E R D E F U N C T Æ,

auroque inclusum.

E X P E R S O N A

J O A N N I S H A S I I

E J U S M A R I T I.

Dulces exuviæ, fidei monumenta jugalis,
 Versantis curas nocte dieque meas,
 Vos ego, vos fulvo semper complexus in auro,
 Vos memori semper religione colam.
 Vos mihi jucundum fuerit tractare frequenter,
 Jucundum in digito ferre referre meo.
 Dulces exuviæ, caput exornastis amatae
 Conjugis. o carum plus mihi luce caput!
 Ingentem formæ vos adjecistis honorem,
 Vibrastisque feras in mea corda faces.
 Hinc mihi primus amor: accessit gratia morum,
 Et decor, & cantus, ingenuusque pudor.
 Nunc quoque quantarum me rerum pascit imago,
 Cum subeunt nostri gaudia casta tori!

Nulla

Nulla dies umquam veniet quæ deleat illam :
 Pectoribus vivet numquam abitura meis.
 Tu quoque, quæ celso nunc otia ducis olympo,
 Semper amor, semper cura futura mihi es.

X L I.

J U V E N I N O B I L I S S I M O
 CORNELIO LUDOVICO POMPE,

Cum Jurisconsultorum familiæ infereretur.

Cura tuæ Themidis, Corneli, cura Minervæ,
 Veteris propago sanguinis,
 Nobilitatis honor non inficiande Batavæ,
 O quanta te merces manet,
 Debita continuo merces pretiosa labori!
 Decursa jam meta est tibi.
 Cinge caput lauro. lauri de fronde coronam
 Tibi Themis ipsa porrigit.
 Ipsa ambit te Fama, suis te Fama quadrigis
 Vectura post tempus breve.
 Eia age victor eris: decorant responsa cathedram,
 Tibique plaudunt pulpita.
 Sic reducem excipiat læto urbs te patria vultu,
 Tuasque laudes provehat.
 Sic Patrius te tangat honor, sic gloria Avorum
 Ad pulcra quævis excitet.

XLII.

IN COMMENTARIOS
DE VITA, OBITU, & MORIBUS
SOPHIÆ CAROLÆ,
AUGUSTISSIMÆ BORUSSORUM REGINÆ

Latina Lingua conscriptos

A

Viro Nobilissimo & Amplissimo

JOANNE FREDERICO CRAMERO,

*Historico Regio Primario, & Consiliario Regiminis
Ducatus Magdeburgici.*

R Aptata fatis Carola ferreis
Terras reliquit flebilis omnibus,
Mundique jam fessa ad beatas
Cœlicolûm remeavit oras,
Ivitque quo non aut metus aut labor
Fecere gressus, & miserabiles
Rerum caducarum querelæ, &
Quis premimur miseri, dolores.
Sed tu receptam fidereo polo
Orbi redonas. Muneribus tuis

Lætata dilectos revifit
 Auspice te melius penates.
 Magnum revifit Carola Comparem
 A te libellis, ut decet, aureis
 Laudata, & ad tubam sonoræ
 Pro meritis celebrata Famæ.
 Sic ore vires eloquii tui
 Pandis diferto: fic pariter mihi
 Plaudis laboranti beatos
 Carminibus decorare manes.
 Sic Parca frustra sæviit invida,
 Sic Mortis atræ nil valuit manus.
 Mortalitati exemta vivent
 Quæ ftatuis monumenta laudis.

XLIII.

NATALIS

JANI BROUKHUSII

post mortem ejus apud

VIRUM NOBILISSIMUM
 JOANNEM WITTIIUM

Celebratus.

AD sua fe tandem natalis tempora fiftit,
 Turba poëtarum quem celebrare folet:

Nata-

Natalis, qui Broukhusium produxit in oras
Luminis ad ripas, Amstela clare, tuas.
O quoties illi meritos lætatus honores,
O quoties illi debita vota tuli;
Concepique preces, & verba faventia dixi,
Et vinum flammis & pia tura dedi!
Nimirum ut felix fortunatusque rediret,
Hoc fuit in votis, hæc mea cura fuit.
Nam dederat mores erecto pectore dignos
Et raras dotes ingeniumque viro.
Jure igitur laudes licuit cantare diei,
Qua magis illuxit candida nulla mihi.
At nunc quam densis oritur male grata tenebris!
Quam male conveniens dissimilisque fui!
Ah male grata dies, quo lux tua læta recessit?
Gaudia ubi tua sunt, ah male grata dies?
Exoreris sine Broukhusio, quem ferrea fata
Jusserunt, te non impediante, mori.
Debueras illum solito servasse favore,
Nec tibi sacratum destituisse caput.
Debueras certe vires fregisse cruentæ
Mortis, & immiti spicula missa manu.
Nunc periit, dulces pariter periere lepores,
Quæque prius dederas commoda cuncta, jacent.
Et mihi quid restat, nisi quæ monumenta reliquit?
His fruor, hæc de illo gaudia sola fero.
Quid tibi nobiscum est? soliti quid moris honorem
Exspectas? abiit non rediturus honor.
Sed tamen, inviti quamvis, tibi sacra feremus,
Notaque eris populo versibus usque meis.
Nempe hoc Wittiadæ, Phœbi qui numine tactus
Te sine muneribus noluit ire suis,

Nempe hoc Wittiadæ dabimus, quem prospera fata
 Posse velint longos perpetuare dies.

XLIV.

O D E

ejusdem argumenti.

A D

E U N D E M.

DEprome, Witt, Cæcubum ad festas dapes,
 Hoc lucis exortu bonæ,
 Qua doctus olim venerat Broukhufius
 Dias in oras luminis:
 Qui nunc beato cœlitum mixtus choro
 Æterna ducit otia,
 Citharaque cantat aurea rerum patrem,
 Solutus omni pondere
 Curarum, & alta mente tutus despicit
 Mortalium quicquid labor
 In orbe vanus ambit, aut stultus timet.
 O ter beatum & amplius!
 Jamque illud ipsum, vita dum mansit viro,
 Præfagus exitus fui,
 Agitavit omni mente, cogitans Deum,
 Et patrii sedem poli.
 Sententiæ tu testis es, Witt, meæ,
 Qui sacra vatis carmina
 Gemitusque fracti cordis & suspiria
 Siticulosis auribus
 Mecum bibisti. o lactis atque nectaris,
 O pura mellis flumina!

Qualia

Qualia scatebræ proferunt Permessiæ,
Pindique sacрати specus.
O quantus olim, quantus accendit calor
Pectus canentis entheum,
Cum pax ferena & mentis immotæ quies
Illum negotiis procul
Deleniebant: cum Camœnarum pater,
Et hospitales Gratiæ,
Cum delicati, sed tamen casti Joci,
Nec inverecundi Sales
Carmen præibant incalescenti, dies
Quos postulabat, ignibus.
Sic vexit illum Fama per mundi plagas
Semper virente laurea
Cinctum capillos. sic ei clausit latus
Pulcerrimus deorum Honor.
Eheu ademtum flere quid desistimus,
Nec gravia sentimus fatis
Quæ damna nobis intulit leto suo?
Sed tu querelas fundere
Fletusque prohibens nomini carissimo
Festum sacravisti diem.
Et nunc amici manibus vatis litas
Capacioribus scyphis.
Quid nos? sequamur, quando sic, Wittii, jubes,
Curaeque amaras & metus
Portare ventis demus in vastum mare.
Huc vina fer, puer, mihi.
Huc ferta fer, quîs tempora incingam mea.
Præeunte dulce est Wittio
Furere hunc furorem, dulcius Broukhufii
Non vivere immemorem mei.

XLVI.

A D

J A C O B A M W A L L I A M,

Musicæ artis peritissimam.

R Em fragilem dicunt cantum proverbialia nostra,
 Et duraturæ fortis habere nihil.
 At non Jacobam tangunt hæc dicta popelli.
 Cantet & ancipiti læta timore vacet.
 Nam si destituat vox olim blanda canentem,
 Ut longinqua dies cuncta perire facit,
 Hæc eadem allicient nostram oblectamina mentem
 Tinniet in nostris auribus ille sonus;
 Musica dum cæli templis delapsa supremi,
 Musica, magnorum munus opusque Deum,
 Jucundis fertur numeris, inflectere vocem
 Docta, vel ad certos fila movere modos.
 Scilicet humanæ sunt hæc solatia mentis,
 Hæc sunt humani certa medela mali.
 Non cantu mulcet sic æra tristis ædon,
 Non sic in silvis dulce queruntur aves.
 Quis, rogo, quis docuit Orpheus te surgere in altum?
 Quis tua sic humili verba tenore premit?
 Quis testudineæ voci conjungere cantus,
 Quis docuit docilis ducere pleetra lyræ?
 Fallor? an Orpheæ non sunt hæc munera dextræ?
 Ipse Deus citharam movit Apollo tuam:
 Te voluit doctas cantu superare sorores,
 Te voluit dotes ipse docere tuas.

Z

At

At quid agis tandem, quid agis, pulcerrima virgo?

Fallacem, virgo, disce cavere Deum.

Non tibi Daphneæ subit inclementia fortis?

Qui tibi sunt structi disce cavere dolos.

Quod si non redamare velis, pulcerrima, amantem,

Auferet ut prædam forsitan ille tibi.

Teque Sacerdotem faciet (luctabere frustra)

Cantorum sacro præficietque choro.

Sic capiet de te, virgo, sua gaudia, teque

Gestiet ante oculos semper habere suos.

Sic Helicone novus sol exoriere sacrato,

Dum tenebræ, dum nos umbra profunda premet.

Tunc non in terris te circumvestiet alma

Gloria. Cogemur luce carere tua.

Quod si fata velint ut fiant hæc tamen olim,

Sero velis celsi tecta subire poli.

Est aliquid fero nos indulgere dolori,

Et fero optatis abstinuisse bonis.

Sic liceat, Phœbus donec sua gaudia differt,

Suspensa cantus combibere aure tuos.

* *Ex Joannis Hasii vernaculo adumbratum.*

XLVII.

A D

J O A N N E M H A S I U M.

Paternis carminibus quædam ex suis jungentem.

DUm Patriæ profers, Hasi facunde, Camœnæ
Carmina: Phœbeo munera grata choro,
Jure facit merito de te præconia Fama,
Et celebrat laudes officiosa tuas.

Jamque tuis titulis pietatis nomina jungit,
Qua patrum nomen morte carere facis.

Nec fatis id visum: auspiciis nova munera Phœbi
Adjicis, o Clariis adnumerande viris:

Sume novos animos: cingant tua tempora lauri:
Pierides lauros jam meruere tuæ.

Sume novos animos: puro fermone fluentem
Audiat eloqui qui modo flumen amat.

Audiat & miserum in triviis disperdere carmen
Quæ solet, iratis edita turba Deis.

Audiat &, si quem Vulpini oblectat imago,
Et tumida infulso Calliopea sono.

Tu melius fundis argutas ore loquelas,
Quodque diu nostra tinnit in aure melos.

Iste sonus manes, si quis jam sensus in illis,
Si fit in Elysio jam quoque cura tui,

Iste sonus manes poterit mulcere paternos:
Lætitia exiliet umbra paterna nova.

E. ¹ ² ³ ⁴ ⁵ ⁶ ⁷ ⁸ ⁹ ¹⁰ ¹¹ ¹² ¹³ ¹⁴ ¹⁵ ¹⁶ ¹⁷ ¹⁸ ¹⁹ ²⁰ ²¹ ²² ²³ ²⁴ ²⁵ ²⁶ ²⁷ ²⁸ ²⁹ ³⁰ ³¹ ³² ³³ ³⁴ ³⁵ ³⁶ ³⁷ ³⁸ ³⁹ ⁴⁰ ⁴¹ ⁴² ⁴³ ⁴⁴ ⁴⁵ ⁴⁶ ⁴⁷ ⁴⁸ ⁴⁹ ⁵⁰ ⁵¹ ⁵² ⁵³ ⁵⁴ ⁵⁵ ⁵⁶ ⁵⁷ ⁵⁸ ⁵⁹ ⁶⁰ ⁶¹ ⁶² ⁶³ ⁶⁴ ⁶⁵ ⁶⁶ ⁶⁷ ⁶⁸ ⁶⁹ ⁷⁰ ⁷¹ ⁷² ⁷³ ⁷⁴ ⁷⁵ ⁷⁶ ⁷⁷ ⁷⁸ ⁷⁹ ⁸⁰ ⁸¹ ⁸² ⁸³ ⁸⁴ ⁸⁵ ⁸⁶ ⁸⁷ ⁸⁸ ⁸⁹ ⁹⁰ ⁹¹ ⁹² ⁹³ ⁹⁴ ⁹⁵ ⁹⁶ ⁹⁷ ⁹⁸ ⁹⁹ ¹⁰⁰ ¹⁰¹ ¹⁰² ¹⁰³ ¹⁰⁴ ¹⁰⁵ ¹⁰⁶ ¹⁰⁷ ¹⁰⁸ ¹⁰⁹ ¹¹⁰ ¹¹¹ ¹¹² ¹¹³ ¹¹⁴ ¹¹⁵ ¹¹⁶ ¹¹⁷ ¹¹⁸ ¹¹⁹ ¹²⁰ ¹²¹ ¹²² ¹²³ ¹²⁴ ¹²⁵ ¹²⁶ ¹²⁷ ¹²⁸ ¹²⁹ ¹³⁰ ¹³¹ ¹³² ¹³³ ¹³⁴ ¹³⁵ ¹³⁶ ¹³⁷ ¹³⁸ ¹³⁹ ¹⁴⁰ ¹⁴¹ ¹⁴² ¹⁴³ ¹⁴⁴ ¹⁴⁵ ¹⁴⁶ ¹⁴⁷ ¹⁴⁸ ¹⁴⁹ ¹⁵⁰ ¹⁵¹ ¹⁵² ¹⁵³ ¹⁵⁴ ¹⁵⁵ ¹⁵⁶ ¹⁵⁷ ¹⁵⁸ ¹⁵⁹ ¹⁶⁰ ¹⁶¹ ¹⁶² ¹⁶³ ¹⁶⁴ ¹⁶⁵ ¹⁶⁶ ¹⁶⁷ ¹⁶⁸ ¹⁶⁹ ¹⁷⁰ ¹⁷¹ ¹⁷² ¹⁷³ ¹⁷⁴ ¹⁷⁵ ¹⁷⁶ ¹⁷⁷ ¹⁷⁸ ¹⁷⁹ ¹⁸⁰ ¹⁸¹ ¹⁸² ¹⁸³ ¹⁸⁴ ¹⁸⁵ ¹⁸⁶ ¹⁸⁷ ¹⁸⁸ ¹⁸⁹ ¹⁹⁰ ¹⁹¹ ¹⁹² ¹⁹³ ¹⁹⁴ ¹⁹⁵ ¹⁹⁶ ¹⁹⁷ ¹⁹⁸ ¹⁹⁹ ²⁰⁰ ²⁰¹ ²⁰² ²⁰³ ²⁰⁴ ²⁰⁵ ²⁰⁶ ²⁰⁷ ²⁰⁸ ²⁰⁹ ²¹⁰ ²¹¹ ²¹² ²¹³ ²¹⁴ ²¹⁵ ²¹⁶ ²¹⁷ ²¹⁸ ²¹⁹ ²²⁰ ²²¹ ²²² ²²³ ²²⁴ ²²⁵ ²²⁶ ²²⁷ ²²⁸ ²²⁹ ²³⁰ ²³¹ ²³² ²³³ ²³⁴ ²³⁵ ²³⁶ ²³⁷ ²³⁸ ²³⁹ ²⁴⁰ ²⁴¹ ²⁴² ²⁴³ ²⁴⁴ ²⁴⁵ ²⁴⁶ ²⁴⁷ ²⁴⁸ ²⁴⁹ ²⁵⁰ ²⁵¹ ²⁵² ²⁵³ ²⁵⁴ ²⁵⁵ ²⁵⁶ ²⁵⁷ ²⁵⁸ ²⁵⁹ ²⁶⁰ ²⁶¹ ²⁶² ²⁶³ ²⁶⁴ ²⁶⁵ ²⁶⁶ ²⁶⁷ ²⁶⁸ ²⁶⁹ ²⁷⁰ ²⁷¹ ²⁷² ²⁷³ ²⁷⁴ ²⁷⁵ ²⁷⁶ ²⁷⁷ ²⁷⁸ ²⁷⁹ ²⁸⁰ ²⁸¹ ²⁸² ²⁸³ ²⁸⁴ ²⁸⁵ ²⁸⁶ ²⁸⁷ ²⁸⁸ ²⁸⁹ ²⁹⁰ ²⁹¹ ²⁹² ²⁹³ ²⁹⁴ ²⁹⁵ ²⁹⁶ ²⁹⁷ ²⁹⁸ ²⁹⁹ ³⁰⁰ ³⁰¹ ³⁰² ³⁰³ ³⁰⁴ ³⁰⁵ ³⁰⁶ ³⁰⁷ ³⁰⁸ ³⁰⁹ ³¹⁰ ³¹¹ ³¹² ³¹³ ³¹⁴ ³¹⁵ ³¹⁶ ³¹⁷ ³¹⁸ ³¹⁹ ³²⁰ ³²¹ ³²² ³²³ ³²⁴ ³²⁵ ³²⁶ ³²⁷ ³²⁸ ³²⁹ ³³⁰ ³³¹ ³³² ³³³ ³³⁴ ³³⁵ ³³⁶ ³³⁷ ³³⁸ ³³⁹ ³⁴⁰ ³⁴¹ ³⁴² ³⁴³ ³⁴⁴ ³⁴⁵ ³⁴⁶ ³⁴⁷ ³⁴⁸ ³⁴⁹ ³⁵⁰ ³⁵¹ ³⁵² ³⁵³ ³⁵⁴ ³⁵⁵ ³⁵⁶ ³⁵⁷ ³⁵⁸ ³⁵⁹ ³⁶⁰ ³⁶¹ ³⁶² ³⁶³ ³⁶⁴ ³⁶⁵ ³⁶⁶ ³⁶⁷ ³⁶⁸ ³⁶⁹ ³⁷⁰ ³⁷¹ ³⁷² ³⁷³ ³⁷⁴ ³⁷⁵ ³⁷⁶ ³⁷⁷ ³⁷⁸ ³⁷⁹ ³⁸⁰ ³⁸¹ ³⁸² ³⁸³ ³⁸⁴ ³⁸⁵ ³⁸⁶ ³⁸⁷ ³⁸⁸ ³⁸⁹ ³⁹⁰ ³⁹¹ ³⁹² ³⁹³ ³⁹⁴ ³⁹⁵ ³⁹⁶ ³⁹⁷ ³⁹⁸ ³⁹⁹ ⁴⁰⁰ ⁴⁰¹ ⁴⁰² ⁴⁰³ ⁴⁰⁴ ⁴⁰⁵ ⁴⁰⁶ ⁴⁰⁷ ⁴⁰⁸ ⁴⁰⁹ ⁴¹⁰ ⁴¹¹ ⁴¹² ⁴¹³ ⁴¹⁴ ⁴¹⁵ ⁴¹⁶ ⁴¹⁷ ⁴¹⁸ ⁴¹⁹ ⁴²⁰ ⁴²¹ ⁴²² ⁴²³ ⁴²⁴ ⁴²⁵ ⁴²⁶ ⁴²⁷ ⁴²⁸ ⁴²⁹ ⁴³⁰ ⁴³¹ ⁴³² ⁴³³ ⁴³⁴ ⁴³⁵ ⁴³⁶ ⁴³⁷ ⁴³⁸ ⁴³⁹ ⁴⁴⁰ ⁴⁴¹ ⁴⁴² ⁴⁴³ ⁴⁴⁴ ⁴⁴⁵ ⁴⁴⁶ ⁴⁴⁷ ⁴⁴⁸ ⁴⁴⁹ ⁴⁵⁰ ⁴⁵¹ ⁴⁵² ⁴⁵³ ⁴⁵⁴ ⁴⁵⁵ ⁴⁵⁶ ⁴⁵⁷ ⁴⁵⁸ ⁴⁵⁹ ⁴⁶⁰ ⁴⁶¹ ⁴⁶² ⁴⁶³ ⁴⁶⁴ ⁴⁶⁵ ⁴⁶⁶ ⁴⁶⁷ ⁴⁶⁸ ⁴⁶⁹ ⁴⁷⁰ ⁴⁷¹ ⁴⁷² ⁴⁷³ ⁴⁷⁴ ⁴⁷⁵ ⁴⁷⁶ ⁴⁷⁷ ⁴⁷⁸ ⁴⁷⁹ ⁴⁸⁰ ⁴⁸¹ ⁴⁸² ⁴⁸³ ⁴⁸⁴ ⁴⁸⁵ ⁴⁸⁶ ⁴⁸⁷ ⁴⁸⁸ ⁴⁸⁹ ⁴⁹⁰ ⁴⁹¹ ⁴⁹² ⁴⁹³ ⁴⁹⁴ ⁴⁹⁵ ⁴⁹⁶ ⁴⁹⁷ ⁴⁹⁸ ⁴⁹⁹ ⁵⁰⁰ ⁵⁰¹ ⁵⁰² ⁵⁰³ ⁵⁰⁴ ⁵⁰⁵ ⁵⁰⁶ ⁵⁰⁷ ⁵⁰⁸ ⁵⁰⁹ ⁵¹⁰ ⁵¹¹ ⁵¹² ⁵¹³ ⁵¹⁴ ⁵¹⁵ ⁵¹⁶ ⁵¹⁷ ⁵¹⁸ ⁵¹⁹ ⁵²⁰ ⁵²¹ ⁵²² ⁵²³ ⁵²⁴ ⁵²⁵ ⁵²⁶ ⁵²⁷ ⁵²⁸ ⁵²⁹ ⁵³⁰ ⁵³¹ ⁵³² ⁵³³ ⁵³⁴ ⁵³⁵ ⁵³⁶ ⁵³⁷ ⁵³⁸ ⁵³⁹ ⁵⁴⁰ ⁵⁴¹ ⁵⁴² ⁵⁴³ ⁵⁴⁴ ⁵⁴⁵ ⁵⁴⁶ ⁵⁴⁷ ⁵⁴⁸ ⁵⁴⁹ ⁵⁵⁰ ⁵⁵¹ ⁵⁵² ⁵⁵³ ⁵⁵⁴ ⁵⁵⁵ ⁵⁵⁶ ⁵⁵⁷ ⁵⁵⁸ ⁵⁵⁹ ⁵⁶⁰ ⁵⁶¹ ⁵⁶² ⁵⁶³ ⁵⁶⁴ ⁵⁶⁵ ⁵⁶⁶ ⁵⁶⁷ ⁵⁶⁸ ⁵⁶⁹ ⁵⁷⁰ ⁵⁷¹ ⁵⁷² ⁵⁷³ ⁵⁷⁴ ⁵⁷⁵ ⁵⁷⁶ ⁵⁷⁷ ⁵⁷⁸ ⁵⁷⁹ ⁵⁸⁰ ⁵⁸¹ ⁵⁸² ⁵⁸³ ⁵⁸⁴ ⁵⁸⁵ ⁵⁸⁶ ⁵⁸⁷ ⁵⁸⁸ ⁵⁸⁹ ⁵⁹⁰ ⁵⁹¹ ⁵⁹² ⁵⁹³ ⁵⁹⁴ ⁵⁹⁵ ⁵⁹⁶ ⁵⁹⁷ ⁵⁹⁸ ⁵⁹⁹ ⁶⁰⁰ ⁶⁰¹ ⁶⁰² ⁶⁰³ ⁶⁰⁴ ⁶⁰⁵ ⁶⁰⁶ ⁶⁰⁷ ⁶⁰⁸ ⁶⁰⁹ ⁶¹⁰ ⁶¹¹ ⁶¹² ⁶¹³ ⁶¹⁴ ⁶¹⁵ ⁶¹⁶ ⁶¹⁷ ⁶¹⁸ ⁶¹⁹ ⁶²⁰ ⁶²¹ ⁶²² ⁶²³ ⁶²⁴ ⁶²⁵ ⁶²⁶ ⁶²⁷ ⁶²⁸ ⁶²⁹ ⁶³⁰ ⁶³¹ ⁶³² ⁶³³ ⁶³⁴ ⁶³⁵ ⁶³⁶ ⁶³⁷ ⁶³⁸ ⁶³⁹ ⁶⁴⁰ ⁶⁴¹ ⁶⁴² ⁶⁴³ ⁶⁴⁴ ⁶⁴⁵ ⁶⁴⁶ ⁶⁴⁷ ⁶⁴⁸ ⁶⁴⁹ ⁶⁵⁰ ⁶⁵¹ ⁶⁵² ⁶⁵³ ⁶⁵⁴ ⁶⁵⁵ ⁶⁵⁶ ⁶⁵⁷ ⁶⁵⁸ ⁶⁵⁹ ⁶⁶⁰ ⁶⁶¹ ⁶⁶² ⁶⁶³ ⁶⁶⁴ ⁶⁶⁵ ⁶⁶⁶ ⁶⁶⁷ ⁶⁶⁸ ⁶⁶⁹ ⁶⁷⁰ ⁶⁷¹ ⁶⁷² ⁶⁷³ ⁶⁷⁴ ⁶⁷⁵ ⁶⁷⁶ ⁶⁷⁷ ⁶⁷⁸ ⁶⁷⁹ ⁶⁸⁰ ⁶⁸¹ ⁶⁸² ⁶⁸³ ⁶⁸⁴ ⁶⁸⁵ ⁶⁸⁶ ⁶⁸⁷ ⁶⁸⁸ ⁶⁸⁹ ⁶⁹⁰ ⁶⁹¹ ⁶⁹² ⁶⁹³ ⁶⁹⁴ ⁶⁹⁵ ⁶⁹⁶ ⁶⁹⁷ ⁶⁹⁸ ⁶⁹⁹ ⁷⁰⁰ ⁷⁰¹ ⁷⁰² ⁷⁰³ ⁷⁰⁴ ⁷⁰⁵ ⁷⁰⁶ ⁷⁰⁷ ⁷⁰⁸ ⁷⁰⁹ ⁷¹⁰ ⁷¹¹ ⁷¹² ⁷¹³ ⁷¹⁴ ⁷¹⁵ ⁷¹⁶ ⁷¹⁷ ⁷¹⁸ ⁷¹⁹ ⁷²⁰ ⁷²¹ ⁷²² ⁷²³ ⁷²⁴ ⁷²⁵ ⁷²⁶ ⁷²⁷ ⁷²⁸ ⁷²⁹ ⁷³⁰ ⁷³¹ ⁷³² ⁷³³ ⁷³⁴ ⁷³⁵ ⁷³⁶ ⁷³⁷ ⁷³⁸ ⁷³⁹ ⁷⁴⁰ ⁷⁴¹ ⁷⁴² ⁷⁴³ ⁷⁴⁴ ⁷⁴⁵ ⁷⁴⁶ ⁷⁴⁷ ⁷⁴⁸ ⁷⁴⁹ ⁷⁵⁰ ⁷⁵¹ ⁷⁵² ⁷⁵³ ⁷⁵⁴ ⁷⁵⁵ ⁷⁵⁶ ⁷⁵⁷ ⁷⁵⁸ ⁷⁵⁹ ⁷⁶⁰ ⁷⁶¹ ⁷⁶² ⁷⁶³ ⁷⁶⁴ ⁷⁶⁵ ⁷⁶⁶ ⁷⁶⁷ ⁷⁶⁸ ⁷⁶⁹ ⁷⁷⁰ ⁷⁷¹ ⁷⁷² ⁷⁷³ ⁷⁷⁴ ⁷⁷⁵ ⁷⁷⁶ ⁷⁷⁷ ⁷⁷⁸ ⁷⁷⁹ ⁷⁸⁰ ⁷⁸¹ ⁷⁸² ⁷⁸³ ⁷⁸⁴ ⁷⁸⁵ ⁷⁸⁶ ⁷⁸⁷ ⁷⁸⁸ ⁷⁸⁹ ⁷⁹⁰ ⁷⁹¹ ⁷⁹² ⁷⁹³ ⁷⁹⁴ ⁷⁹⁵ ⁷⁹⁶ ⁷⁹⁷ ⁷⁹⁸ ⁷⁹⁹ ⁸⁰⁰ ⁸⁰¹ ⁸⁰² ⁸⁰³ ⁸⁰⁴ ⁸⁰⁵ ⁸⁰⁶ ⁸⁰⁷ ⁸⁰⁸ ⁸⁰⁹ ⁸¹⁰ ⁸¹¹ ⁸¹² ⁸¹³ ⁸¹⁴ ⁸¹⁵ ⁸¹⁶ ⁸¹⁷ ⁸¹⁸ ⁸¹⁹ ⁸²⁰ ⁸²¹ ⁸²² ⁸²³ ⁸²⁴ ⁸²⁵ ⁸²⁶ ⁸²⁷ ⁸²⁸ ⁸²⁹ ⁸³⁰ ⁸³¹ ⁸³² ⁸³³ ⁸³⁴ ⁸³⁵ ⁸³⁶ ⁸³⁷ ⁸³⁸ ⁸³⁹ ⁸⁴⁰ ⁸⁴¹ ⁸⁴² ⁸⁴³ ⁸⁴⁴ ⁸⁴⁵ ⁸⁴⁶ ⁸⁴⁷ ⁸⁴⁸ ⁸⁴⁹ ⁸⁵⁰ ⁸⁵¹ ⁸⁵² ⁸⁵³ ⁸⁵⁴ ⁸⁵⁵ ⁸⁵⁶ ⁸⁵⁷ ⁸⁵⁸ ⁸⁵⁹ ⁸⁶⁰ ⁸⁶¹ ⁸⁶² ⁸⁶³ ⁸⁶⁴ ⁸⁶⁵ ⁸⁶⁶ ⁸⁶⁷ ⁸⁶⁸ ⁸⁶⁹ ⁸⁷⁰ ⁸⁷¹ ⁸⁷² ⁸⁷³ ⁸⁷⁴ ⁸⁷⁵ ⁸⁷⁶ ⁸⁷⁷ ⁸⁷⁸ ⁸⁷⁹ ⁸⁸⁰ ⁸⁸¹ ⁸⁸² ⁸⁸³ ⁸⁸⁴ ⁸⁸⁵ ⁸⁸⁶ ⁸⁸⁷ ⁸⁸⁸ ⁸⁸⁹ ⁸⁹⁰ ⁸⁹¹ ⁸⁹² ⁸⁹³ ⁸⁹⁴ ⁸⁹⁵ ⁸⁹⁶ ⁸⁹⁷ ⁸⁹⁸ ⁸⁹⁹ ⁹⁰⁰ ⁹⁰¹ ⁹⁰² ⁹⁰³ ⁹⁰⁴ ⁹⁰⁵ ⁹⁰⁶ ⁹⁰⁷ ⁹⁰⁸ ⁹⁰⁹ ⁹¹⁰ ⁹¹¹ ⁹¹² ⁹¹³ ⁹¹⁴ ⁹¹⁵ ⁹¹⁶ ⁹¹⁷ ⁹¹⁸ ⁹¹⁹ ⁹²⁰ ⁹²¹ ⁹²² ⁹²³ ⁹²⁴ ⁹²⁵ ⁹²⁶ ⁹²⁷ ⁹²⁸ ⁹²⁹ ⁹³⁰ ⁹³¹ ⁹³² ⁹³³ ⁹³⁴ ⁹³⁵ ⁹³⁶ ⁹³⁷ ⁹³⁸ ⁹³⁹ ⁹⁴⁰ ⁹⁴¹ ⁹⁴² ⁹⁴³ ⁹⁴⁴ ⁹⁴⁵ ⁹⁴⁶ ⁹⁴⁷ ⁹⁴⁸ ⁹⁴⁹ ⁹⁵⁰ ⁹⁵¹ ⁹⁵² ⁹⁵³ ⁹⁵⁴ ⁹⁵⁵ ⁹⁵⁶ ⁹⁵⁷ ⁹⁵⁸ ⁹⁵⁹ ⁹⁶⁰ ⁹⁶¹ ⁹⁶² ⁹⁶³ ⁹⁶⁴ ⁹⁶⁵ ⁹⁶⁶ ⁹⁶⁷ ⁹⁶⁸ ⁹⁶⁹ ⁹⁷⁰ ⁹⁷¹ ⁹⁷² ⁹⁷³ ⁹⁷⁴ ⁹⁷⁵ ⁹⁷⁶ ⁹⁷⁷ ⁹⁷⁸ ⁹⁷⁹ ⁹⁸⁰ ⁹⁸¹ ⁹⁸² ⁹⁸³ ⁹⁸⁴ ⁹⁸⁵ ⁹⁸⁶ ⁹⁸⁷ ⁹⁸⁸ ⁹⁸⁹ ⁹⁹⁰ ⁹⁹¹ ⁹⁹² ⁹⁹³ ⁹⁹⁴ ⁹⁹⁵ ⁹⁹⁶ ⁹⁹⁷ ⁹⁹⁸ ⁹⁹⁹ ¹⁰⁰⁰ ¹⁰⁰¹ ¹⁰⁰² ¹⁰⁰³ ¹⁰⁰⁴ ¹⁰⁰⁵ ¹⁰⁰⁶ ¹⁰⁰⁷ ¹⁰⁰⁸ ¹⁰⁰⁹ ¹⁰¹⁰ ¹⁰¹¹ ¹⁰¹² ¹⁰¹³ ¹⁰¹⁴ ¹⁰¹⁵ ¹⁰¹⁶ ¹⁰¹⁷ ¹⁰¹⁸ ¹⁰¹⁹ ¹⁰²⁰ ¹⁰²¹ ¹⁰²² ¹⁰²³ ¹⁰²⁴ ¹⁰²⁵ ¹⁰²⁶ ¹⁰²⁷ ¹⁰²⁸ ¹⁰²⁹ ¹⁰³⁰ ¹⁰³¹ ¹⁰³² ¹⁰³³ ¹⁰³⁴ ¹⁰³⁵ ¹⁰³⁶ ¹⁰³⁷ ¹⁰³⁸ ¹⁰³⁹ ¹⁰⁴⁰ ¹⁰⁴¹ ¹⁰⁴² ¹⁰⁴³ ¹⁰⁴⁴ ¹⁰⁴⁵ ¹⁰⁴⁶ ¹⁰⁴⁷ ¹⁰⁴⁸ ¹⁰⁴⁹ ¹⁰⁵⁰ ¹⁰⁵¹ ¹⁰⁵² ¹⁰⁵³ ¹⁰⁵⁴ ¹⁰⁵⁵ ¹⁰⁵⁶ ¹⁰⁵⁷ ¹⁰⁵⁸ ¹⁰⁵⁹ ¹⁰⁶⁰ ¹⁰⁶¹ ¹⁰⁶² ¹⁰⁶³ ¹⁰⁶⁴ ¹⁰⁶⁵ ¹⁰⁶⁶ ¹⁰⁶⁷ ¹⁰⁶⁸ ¹⁰⁶⁹ ¹⁰⁷⁰ ¹⁰⁷¹ ¹⁰⁷² ¹⁰⁷³ ¹⁰⁷⁴ ¹⁰⁷⁵ ¹⁰⁷⁶ ¹⁰⁷⁷ ¹⁰⁷⁸ ¹⁰⁷⁹ ¹⁰⁸⁰ ¹⁰⁸¹ ¹⁰⁸² ¹⁰⁸³ ¹⁰⁸⁴ ¹⁰⁸⁵ ¹⁰⁸⁶ ¹⁰⁸⁷ ¹⁰⁸⁸ ¹⁰⁸⁹ ¹⁰⁹⁰ ¹⁰⁹¹ ¹⁰⁹² ¹⁰⁹³ ¹⁰⁹⁴ ¹⁰⁹⁵ ¹⁰⁹⁶ ¹⁰⁹⁷ ¹⁰⁹⁸ ¹⁰⁹⁹ ¹¹⁰⁰ ¹¹⁰¹ ¹¹⁰² ¹¹⁰³ ¹¹⁰⁴ ¹¹⁰⁵ ¹¹⁰⁶ ¹¹⁰⁷ ¹¹⁰⁸ ¹¹⁰⁹ ¹¹¹⁰ ¹¹¹¹ ¹¹¹² ¹¹¹³ ¹¹¹⁴ ¹¹¹⁵ ¹¹¹⁶ ¹¹¹⁷ ¹¹¹⁸ ¹¹¹⁹ ¹¹²⁰ ¹¹²¹ ¹¹²² ¹¹²³ ¹¹²⁴ ¹¹²⁵ ¹¹²⁶ ¹¹²⁷ ¹¹²⁸ ¹¹²⁹ ¹¹³⁰ ¹¹³¹ ¹¹³² ¹¹³³ ¹¹³⁴ ¹¹³⁵ ¹¹³⁶ ¹¹³⁷ ¹¹³⁸ ¹¹³⁹ ¹¹⁴⁰ ¹¹⁴¹ ¹¹⁴² ¹¹⁴³ ¹¹⁴⁴ ¹¹⁴⁵ ¹¹⁴⁶ ¹¹⁴⁷ ¹¹⁴⁸ ¹¹⁴⁹ ¹¹⁵⁰ ¹¹⁵¹ ¹¹⁵² ¹¹⁵³ ¹¹⁵⁴ ¹¹⁵⁵ ¹¹⁵⁶ ¹¹⁵⁷ ¹¹⁵⁸ ¹¹⁵⁹ ¹¹⁶⁰ ¹¹⁶¹ ¹¹⁶² ¹¹⁶³ ¹¹⁶⁴ ¹¹⁶⁵ ¹¹⁶⁶ ¹¹⁶⁷ ¹¹⁶⁸ ¹¹⁶⁹ ¹¹⁷⁰ ¹¹⁷¹ ¹¹⁷² ¹¹⁷³ ¹¹⁷⁴ ¹¹⁷⁵ ¹¹⁷⁶ ¹¹⁷⁷ ¹¹⁷⁸ ¹¹⁷⁹ ¹¹⁸⁰ ¹¹⁸¹ ¹¹⁸² ¹¹⁸³ ¹¹⁸⁴ ¹¹⁸⁵ ¹¹⁸⁶ ¹¹⁸⁷ ¹¹⁸⁸ ¹¹⁸⁹ ¹¹⁹⁰ ¹¹⁹¹ ¹¹⁹² ¹¹⁹³ ¹¹⁹⁴ ¹¹⁹⁵ ¹¹⁹⁶ ¹¹⁹⁷ ¹¹⁹⁸ ¹¹⁹⁹ ¹²⁰⁰ ¹²⁰¹ ¹²⁰² ¹²⁰³ ¹²⁰⁴ ¹²⁰⁵ ¹²⁰⁶ ¹²⁰⁷ ¹²⁰⁸ ¹²⁰⁹ ¹²¹⁰ ¹²¹¹ ¹²¹² ¹²¹³ ¹²¹⁴ ¹²¹⁵ ¹²¹⁶ ¹²¹⁷ ¹²¹⁸ ¹²¹⁹ ¹²²⁰ ¹²²¹ ¹²²² ¹²²³ ¹²²⁴ ¹²²⁵ ¹²²⁶ ¹²²⁷ ¹²²⁸ ¹²²⁹ ¹²³⁰ ¹²³¹ ¹²³² ¹²³³ ¹²³⁴ ¹²³⁵ ¹²³⁶ ¹²³⁷ ¹²³⁸ ¹²³⁹ ¹²⁴⁰ ¹²⁴¹ ¹²⁴² ¹²⁴³ ¹²⁴⁴ ¹²⁴⁵ ¹²⁴⁶ ¹²⁴⁷ ¹²⁴⁸ ¹²⁴⁹ ¹²⁵⁰ ¹²⁵¹ ¹²⁵² ¹²⁵³ ¹²⁵⁴ ¹²⁵⁵ ^{1256</}

Quum rapidi procumbentes in margine Mofæ
Pegafides toties detinuere Deæ.

Primorum vatū nobis tunc scripta placebant
Sola, nec in numero Mævius ullus erat.

Primorum vatū pulcros æquare labores

Unica spes nobis, unica cura fuit.

Tu quoque tu certe non inferiora secutus

Postgenitis culto carmine notus eris.

XLVIII.

Viro Nobilissimo & Amplissimo

P E T R O A N T O N I O
D E H U B E R T,

Toparchæ in Kruiningen, Rillant, &c.

*Quum Satrapa Mudensis & Goilandiae Balli-
vus esset creatus.*

MUDA fave: tua vota cano & folatia læta,
Quæ tibi sunt tandem reddita: Muda fave.

Ecce novus veniet tutor tibi, cui tua jura

Et requies, studium curaque semper erunt.

Hoc tibi, quo fatus est, promittit nobile stemma,

Promittunt dotes ingeniumque viri.

Alite felici sua rite insignia sumens

Heroum veterum nobile signat iter.

Fortunata dies merito sibi gaudia poscit

Et plausus hilares & bona verba dari.

Fallimur? an suaves cantus, clangorque tubarum,

Lætitiæque sonus fertur ad astra novæ?

Falli-

Fallimur? an quacunque venit comitatur euntem
Spes bona, præsidium grande futura tibi,
Et Pax & Paci concordia semper adhærens,
Et sincera Fides, nec violanda Quies;
Jucundusque Favor, & quæ tibi Copia pleno
Munera de cornu lætitiæque feret?
Hic tibi vicinas urbes frenabit & arva,
Hic reget imperio rura beata suo.
Quin & ibi hospitium invenient gratamque quietem
Umbroso dulces ex Helicone Deæ.
Qualiter ingenti Divas excepit amore
Hoofdius, Amstelii gloria rara soli,
Ille Poëtarum Princeps, quos Belgica jactat,
Belgarum pariter primus in historia.
Illi sub patulæ recubanti tegmine fagi
Barbita tensa sua sæpe dedere manu.
Et modo regali tetigit gravitate cothurnum,
Et modo materiam foccus habere dedit.
Mudanas quoties oras petiere poëtæ,
Tempore quos illo patria nostra tulit!
O quoties illic ducebant suaviter horas
Miscentes lætis seria multa jocis!
Ipsi tunc horti, tunc ipsa arbuſta sonare
Sunt viſa, atque ultro promere dulce melos.
Mirati montes, mirata arx alta canentem,
Mirata est dominum villa superba suum.
Sæpe etiam illectus placidi dulcedine cantus
Suspendis Nereus lenior ivit aquis.
Sæpe sonos fundo pater Ya agnovit ab imo:
Naiades antris exfiliere suis.
Et nova nunc magno celebrarunt gaudia plausu,
Et nunc festivos instituere choros.

Hunc quoque, qui cives urbemque fovebit amore,
Muda, tuam, & fidei credita rura suæ,
Hunc quoque Castaliæ gremio excepere sorores,
Hunc sacro pavit nectare trina charis.
Jamque vicem reddet bene grata mente deabus,
Constantique fide musica sacra colet.
Accurrent etiam sacri longo ordine vates,
Quos fert hæc ætas; nomina fama tenet.
Accipies etiam veteres, Huberte, sodales,
Quorum pars etiam parva futurus ero.
I felix: gaude, quo te dignatur, honore,
Patria, virtutis qui tibi calcar erit.
I felix inter plausus & vota tuorum,
I felix, quo te prospera fata vocant.
Sic placido semper videat te lumine Phœbus:
Plurima sic circum tempora laurus eat.
Sic tua te semper vulgo secernat inerti
Calliope, & numeros temperet usque tuos.
Sic maneas felix, ipsoque à funere vivas,
Sic læti pacis tempora semper agas.

XLIX.

E P I T H A L A M I U M

Viri Nobilissimi

GODEFRIDI SLINGELANDII,

J C T I,

*Et Nobilissimæ Lectissimæque Virginis*ERNESTINÆ GERTRUDIS
DE BEVERE,

DOMINÆ IN DE LINDT.

E Ja age, Slinglandi, duros compesce dolores,
 Jam compos voti, Sponse beate, tui.

Jam tibi mitis adest pulcra Ernestina dolenti,

Et desideriiis annuit æqua tuis.

Lætatur festivus Hymen, lætantur amores,

Lætantur Charites, grataque turba, Joci;

Castaliæque Deæ, quarum inflammatus amore

Ipse es, & ex æquo captus uterque Pater.

Hinc Latia vobis cura est sine fine Minervæ,

Hinc vos Argivo nectare Suada lavit.

Quid memorem effusos in publica gaudia cives,

Dicentes læto prospera verba die?

Nimirum auspiciū felix dat sanguis utrimque

Nobilis: auspiciū non leve sanguis habet.

Sanguis agit stimulo sitientia pectora laudis.

Inde suos motus mens generosa capit.

Quid juvat annales evolvere gentis avitæ,
 Per quos posteritas ire, redire velit?
 Non tanti mihi sufficiunt in carmina vires,
 Ut Beveræ gentis splendida facta canam, (bores.
 Ut referam exhaustos † TERRAQUE MARIQUE la-
 Materia est numeris non fatis æqua meis,
 Virtutes populo notas, & conscia regna,
 Quis, rogo, quis vatum, quo decet, ore canat?
 Hæc est illa domus, toties in fœdera Reges
 Quæ potuit suadæ flectere jure suæ.
 Hæc est illa domus, rediit qua vindice nobis
 Et pax, & lætæ pacis amica quies.
 Hinc, venere viri, quîs olim Musica fasces
 Res dedit, & clypeo quæ Dea tuta suo est.
 Nec minus in titulos domus inclita Slinglandorum
 Ivit, ab antiqua nobilitate potens.
 Hos quoque mirata est sua patria: splendida Regum
 Atria facundos & stupuere sonos.
 Horum consilio firmatos sæpe labantes
 Fama refert patres, & posuisse metum,
 Sic Urbi & Patriæ vigiles succurrere, laudem
 Esse putaverunt & decus omne suum.
 Sic stetit & crevit longis labentibus annis
 Fertilis, & titulis utraque clara domus.
 Jam quoque postgeniti, post tot jam sæcula, factis
 Exornant patriæ remque decusque suæ.

Jam

† PER MARE, PER TERRAS, symbolum domus Beverorum.

Jam quoque virtutes veneratur Curia notas,
Inque animo servat tempora prisca suo.
Prospera lux salve niveo signanda lapillo.
Te favor & plausus & bona verba juvant.
Prospera lux salve, quam ne gravis obruat ætas,
Inscribit fastis terra Batava suis.
Vos quoque felices animæ, pia pectora amantum,
Salvete, & casti fœdus inite tori.
Sic quoque majorum coïere in fœdera dextræ:
Confusa est uno stirps geminata toro.
Ire per exemplum geminorum discite Avorum,
Nobile par, niveus quos sociavit amor.
Tu quoque, cui totos adflavit gratia census,
Sponsa, puellaris lucida gemma chori,
ut desideriiis juvenum votisque petita,
Ernestina tui temporis una decus,
In cujus roseis sedem fixere labellis
Et Lepor innocuus, Blanditiæque leves:
In cujus niveis sedem tenuere papillis
Ipse Amor, ipsa Jocis Cypria cincta suis;
Tu quoque ne cupias tædas odisse jugales,
Tu quoque ne casti jura timere tori.
Te meminisse decet quæ plurima passus amator
Ipse aluit cordis vulnera dura sui.
At tu, quem blandis innexum colla lacertis
Ernestina suis detinet illecebris,
Et cujus gestit jam lumine tota probari,
Et sit culta licet, plus tamen usque coli;
Hanc sortem reverenter habe. Tibi plena parantur
Gaudia, quis frustra livor obesse velit.
Hinc sibi jucundos expectat Patria fructus,
Qui spem perpetuæ posteritatis alant.

L.

I N E X C E S S U M

Industriæ Matronæ

J O A N N Æ C U R T E N I Æ.

Sic abiit mundi tenebris erepta Joanna,
 Sic abiit carum destituitque virum.
 Sic abiit, sic cognatos, sic liquit amicos,
 De quorum numero pars quoque parva sumus;
 Jam riget illa manus, quæ tot monumenta reliquit,
 Omnigenas formas fingere docta manus.
 Vidimus è secta surgentia signa papyro,
 Qualia Mentorea sculpta fuere manu.
 Cernere clarorum meritis erat ora virorum,
 Cernere erat filvas velivolæque rates:
 Et quæ præterea producit Dædala tellus,
 Dum ludit variis ingeniosa modis.
 Solertis memores colimus miracula dextræ,
 Miramur dotes quas dedit ipsa sibi.
 At quanto sunt hæc pura virtute minora!
 Alliciunt homines illa, sed ista Deum.
 O rebus mundi vanis exemta, beato
 Juncta choro, magno nunc quoque juncta Deo,
 O quæ jam cæli formosa palatia tangis,
 Et pedibus calcas fidera clara tuis,
 Lætæ pacis amor, & mens sibi conscia recti
 Præbebant animo gaudia grata tuo;
 Castaque simplicitas, virtus contermina cælo,
 Ornabat vitam tempus in omne tuam.

Non

Non auri desiderium, non dira cupido
 Obstabant coëptis speve metuve tuis.
 Non ablata tibi rerum mendacibus umbris
 Mens, aut fallaci læsa vapore fuit,
 Non te impellebant casus humana moventes.
 Ipsa tui victrix strenua semper eras.
 Prima Deum spectabat, & altera cura maritum
 Sic placido fluxit vita tenore tibi.
 Nunc violas tua busta novas meruere rofasque,
 Veris odorati nunc meruere decus.
 Jamque vale. Nostro vives in pectore semper,
 Et memori vivet nomen in ore tuum.

L I.

 I N O B I T U M
 H A D R I A N I R E L A N D I,

Antiquitatum sacrarum & Linguarum Orien-
 talium in Academia Trajectina
 Professoris.

Qualis fata paris lugens crudelia turtur
 Amissi in ramo carmina mœsta canit,
 Et replet loca sola suis sine fine querelis,
 Nec veniente die, nec fugiente filet:
 Indulget tali Trajectum infausta dolori,
 Ereptumque sibi flet sine fine Virum.
 Et merito: quis enim reparet miserabile damnum?
 Inveniet quando mœsta vel unde parem?
 Ah merito plorat: Charitum Relandus amores,
 Gloria Palladii numinis ille jacet.

Cujus

Cujus ab ingenio monumenta perennia chartis
Tradita non poterit tollere longa dies,
Ex illo Libyam, vicinaque Syrtibus arva
Novimus, & Nili quæ sit origo vagi.
Ex illo Meroën, qua circumfunditur undis:
Ex illo Mithrae sacra peracta Deo.
Et quæ prisca Pharos, & quæ cerealis Eleufis
Mystica jactavit, quæque colenda dedit,
Inde Palæstinæ referans miracula terræ
Implevit meritis tempora nostra suis,
Victor Idumæa meruit de fronde coronam,
Solut Idumeas quando recludit opes.
Inde & Erythraei census patuere profundi:
Inde solum patuit quod pede calcat Arabs:
Et loca, quæ quondam primi tenuere parentes
Fons ubi perpetuis arva rigavit aquis.
Quid Muhammedicæ referam mysteria gentis?
Quid referam ex imis æra petita vadis?
Quid priscos lapides, veterum monumenta virorum,
Et quod Roma vetus vel vetus Hellas habet?
Quid memorem artificis ductos in imagine vultus,
Et signa inscriptis conspicienda notis?
Nec tibi non dulces etiam fecere Camœnæ
Nomen, & Aoniis inferuere viris.
Calliope ante omnes fertur tibi, culte Relande,
Barbita formosa sæpe dedisse manu.
Hinc aures olim nostras Galatea tenebat,
Ingenio causam quæ dabat una tuo;

Quum te per sacrum lauri nemus ire juvabat,
Per sacras rupes & loca plena Deo,
Per Phœbi delubra, per Aoniam Hippocrenen,
Musarum læto te comitante choro.
Tunc tenues lusus, tunc læti pectoris ignes
Præbebant animo gaudia grata tuo.
Per te sublimis petiit Lucretius astra,
Per te non fractum tempore nomen habet.
Nec minus eloquio quid possis sensimus omnes,
Quum visa est labris suada federe tuis.
Quum sic pacis amans ageres sine crimine vitam,
Debueras vitæ tempora longa frui.
Quo fugis, ah miserande? mane: te plurima poscunt
Doctrinæ nomen grande datura tuæ.
Plurima (pigra tibi nam numquam nota fuerunt
Otia) restabant evigilanda tibi.
Funere de domini quæ si modo raptâ fuissent,
Parte aliqua fieret lenior inde dolor.
Vana queror: spes nos infida moratur: eundem est,
Quo dux supremus, quo Deus ipse vocat.
Vita quid est? quid quod merito laudetur in illa est?
Credite mortales, pulveris instar habet.
Hæc subito raptus nobis documenta dedisti,
Hæc etiam domui das documenta tuæ.
Hæc capit, hæc sentit dudum mœstissima conjux,
Hæc etiam lecti pignora cara tui.
At te, dum Batavas respergis fletibus oras,
Dum fati unanimes tristia jura gemunt,
Dum

Dum nos luctus habet, dum nos premit anxia cura,
 Immunem curæ mulcet amœna quies.
 Jam mundi ereptus tenebris loca læta pererras,
 Et placidas fedes lucidaque arva colis.
 Illic occurrit species tibi candida Grævii,
 Illic Franciaden Broukhufiumque vides.
 Illic occurrunt læti te prole parentes,
 Illic integri conspiciuntur avi.
 Illis permixtum fraterna oblectat imago,
 Atque hæret lateri non dirimenda tuo.
 Interea lacrimas, nostri leve pignus amoris,
 Si quid id est, tumulo, care Relande, damus.
 Care vale Relande, vale, dum, qua patet, orbis
 Te canit & dotes prædicat usque tuas.

LII.

N U P T I I S
 P A U L I S N E L L I I

Med. Doctoris,

Et

M A R G A R E T H Æ G E R -
 T R U D Æ B E C I Æ.

LÆta tuos gestit, Snelli, celebrare triumphos,
 Et pars lætitiæ Pieris esse tuæ.
 Tu modo ne cari præfagia sperne poetæ
 Cantantis thalami mollia fata tui.

Ergo

Ergo dies venit, qua se tibi tradet habendam
Becia, virginei lucida gemma chori,
Quam Venus Ambrosio totam perfudit odore,
Formavit docta quam Charis ipsa manu.
Ergo dies venit, qua curis, Paule, relictis
Ibis in amplexus lene tuentis heræ:
Quæ nihilo leviores calens præcordia flamma
Ardet in amplexus ipsa venire tuos!
Quot tibi nunc tristes pensabunt commoda curas!
Pensabunt querulos gaudia quanta dies!
Quæ rursus querulas pensabunt gaudia noctes,
Et pellent vacui tædia longa tori!
Formosam sobolem, dulces & tæda nepotes
Hæc dabit, ardoris præmia iusta tui.
Et sancti fœdus pacis raramque querelam,
Et fortunatos & sine nube dies;
Dum vitæ saturos tandem vos hora vocabit
Suprema ad celsi regna beata poli,
Et nati mœsta component voce parentes,
Donaque summa dabant pro pietate sua.
Fallor? an ipse mihi Pæan hæc vota ministrat,
Cura cui, Snelli, diceris esse vetus?
Nempe Dei dos est, pariter curare Medentes,
Ægrorum pariter triste levare malum.
Annue, si fas est, Pæan pater, annue votis,
Et firma auspiciis jura sacrata tuis.

LIII.

In miserandum & immaturum excessum
Nobilissimi Adolescentis

D I D E R I C I H O E U F T I I

Filii Viri Illustris

J A C O B I H O E U F T I I
C O N S U L A R I S.

Spes bona, quæ blande mortalia pectora mulces,
Spes bona, sed quamvis sis bona, falsa tamen,
Quid nisi deludis miserorum verba vovendum,
Dum venti rapiunt irrita vota leves?
Ah nihil hic certi est. Mundi fallacis imago
Nos tenet, & frustra credula turba fumus.
Credula turba fumus, nec nos exempla morantur,
Multiplici quamvis cognita sæpe modo.
Innumerabilibus Libitina superba tropaeis
Sævit, & immiti corpora falce metit.
Hoeuftius infelix rapidis sic mergitur undis,
Quarum se refici posse putarat ope.
Æstus erat: frigusque sibi dum captat & auram,
Formoso corpus proluit amne suum.
Quid facis infelix? non tuta est fluminis unda:
Te rapient fluctus: triste cadaver eris.
Pergis, amatarum fraudem nec cernis aquarum,
Et cadis, ad patrios non rediture lares,
Non rediture miser, nisi nudum corpus & umbra,
Nec sperata tuæ fama future domus.

Sic

Sic dotes periere tuæ, sic ardor honesti,
Et cultum pulcris artibus ingenium.
Te Pater & Mater lugent, te mœsta sororum
Pectora: te fratres nocte dieque gemunt.
Adgemit Urbs etiam, cujus, modo serior ætas
Venisset, fuerant frena tenenda tibi;
Ut magni effigies non inficianda Parentis
Servares Patriæ remque decusque tuæ,
Majorumque premens æquo vestigia passu
Inter honoratos conspicerere viros.
Jam tibi præclaros non degenerare propinquos
Stabat, & immensum gloria calcar erat.
Omnia præcepit diræ manus impia Parcæ.
De te conceptam spem levis aura tulit.
Te plorant Charites: plorat tibi notus Apollo,
Quæque tibi Musæ dulce levamen erant.
Hæ tui erant memores: harum tu pectore vives.
Sic magna nobis parte superstes eris,

LIV.

V I R O N O B I L I S S I M O
J O A N N I C O R V E R O,

Quum Lectissimam Virginem
SARAM MARIAM TRIPPIAM

Domum duceret.

LÆta dies cælo tandem processit ab alto,
 Illa dies votis sæpe petita tuis,
 Qua mœstum & viduo pertæsum vivere lecto
 Curarum tristi mole levavit Amor:
 Qua tibi sollicitæ sanavit vulnera mentis,
 Solamenque mali consiliumque tulit.
 Ducitur ecce tibi vitam focianda per omnem,
 Adscenditque tuum Trippia pulcra torum.
 Hanc tibi commendat speciosæ gratia formæ:
 Hanc tibi commendat pulcer in ore pudor.
 Hanc animi niveus candor, moresque venusti,
 Et genus, & virtus, & sine labe decor,
 Antiquæque domus splendor fascesque verendi,
 Imperii toties & repetitus honos.
 Tu quoque, Corvere, in titulos qui surgis avitos,
 Cui patriæ quondam frena tenenda tuæ,
 Quem parilis decorat virtus atque ardor honesti,
 Et pro te partes conciliantis agit,
 Tu quoque, tu sponsæ non una dote favorem,
 Conaris voti dum reus esse tui,

Consequeris, plaususque tuo jam jure mereris,
Quos sponsæ Genitor, quos tuus edit Avus,
Magnus Avus, cujus ducis de nomine nomen,
Magnus Avus, nostræ, quam regit, Urbis amor,
Ille decus nostræ quondam columenque Minervæ,
Quæ se crediderat & sua sacra viro:
Pancratiusque Pater, rerum tutela tuarum,
Et consanguinei, nomina cara, tui;
Quos edunt pariter cives, quos edimus ipsi,
Lætitia tacti, Sponse beate, tua.
Tempora noctis eunt, nec jam tua gaudia differt
Cynthia, veloci sed venit ecce rota.
Pensatura venit querulorum longa dierum
Tædia, præcipiti mox rapienda noto.
Accedit festivus Hymen, lectoque jugali
Obtendit sacras præviis ipse faces.
Eia age, te curæ, te tædia nulla morentur:
Detineat mentem Cypria sola tuam,
Osculaque alternis credenda hinc inde labellis,
Et quos delicias lectus & umbra ferunt.
Dii tibi dent longam cum Conjuge ducere vitam,
Et placidæ pacis munere posse frui,
Et foveant castas amborum in pectore flammæ,
Vestraque constanti fœdere corda ligent.
Sic olim dulces dent hæc connubia natos,
Et spem venturæ prosteritatis alant;
Quæ patriæ profit, clarum quæ nomen avorum
Augeat, illustres perpetuetque domos.

LV.

Serenissimi ac Celsissimi Principis

JOANNIS GULIELMI
FRISONIS,

Principis Araufionensis ac Nassavii,
Frisiæ Gubernatoris,

E P I C E D I O N.

SIT lacrimis locus: exoritur nova causa doloris:
Et lacrimis questus convenienter eant.

Occidit infans eheu Gulielmus in undis,

Gulielmus Patriæ spes recidiva domus.

Ah spes infida, & mundi fallacis imago!

Ah quantum humanis rebus imago subest!

Quot dotes nimium crudelis perdidit unda!

Quot bona, quot patriæ vota precesque tulit!

Heu miser, ætatem non expleturæ virilem,

Heu miser, in vitæ limine rapte jaces.

Jam rediturus eras superato victor ab hoste,

Jam cinctura tibi tempora laurus erat.

Quo nunc te vultu excepit mœstissima conjux?

Conjuge pro caro triste cadaver habet.

Non solitos vultus, solito non ore nitentem

Adspicit, at cassum lumine mœsta virum.

Halcyonisque modo amissum Ceyca dolentis

Ingeminat questus nocte dieque suos.

Hoc illi prædicebant insomnia nuper.

Quis putet? hinc fati præscia facta tui est.

Illa dies ubi nunc, qua te Leovarda recepit

Fœdere conjugii facta beata tui?

Omnia tum late fremitu plausuque sonabant.

Hei mihi, plausus ubi est, Urbs Leovarda, tuus?

Quam nihil est longum vano quod durat in orbe!

Nulla manent nobis gaudia firma diu.

Pro plausu Frisias vadunt lamenta per urbes:

Adgemit ipsa tuis Belgica tota malis.

Te Frisonum luget, Princeps, pia turba tuorum,

Illis tu custos, tu pater unus eras.

Te plebs, te procures lugent, notæque cohortes,

Te duce consuetæ bellica signa sequi. (ceps,

Quid tamen hoc prodest? num te minus, optime Prin-

Merfit Avernali livida Parca lacu?

Quid superest nisi quod gravida gestatur in alvo

Ut referat Patrem nomine & ore suum;

Et proavum famam virtutibus augeat olim,

Ornet & antiquam Marte favente domum!

Sic non venturi reticebere temporis annis:

Sic non Lethæis præda fereris aquis.

Sic non vita brevis fuerit tibi: luce frueris

Longa virtutis per monumenta tuæ.

Hoc faciant superi, quæ sunt mortalia curæ,

Et Patriæ rebus semper adesse velint.

N U P T I I S

Viri Amplissimi

HENRICI BICKERI H. F.

Reip. Amstelædamensis Jud.

Et Lectissimæ Virginis

G E R T R U D Æ E Y G E L S.

Illuſtres animæ, quîs Belgica jure ſuperbit,
 Quas canit æterna Fama benigna tuba,
 Inſignes virtute viri, quos mente tenaces
 Frangere Fortunæ non potuere minæ;
 Quos bene certantes pro libertate Batava
 Afferuit virtus inviolata polo;
 Gaudete, & vobis digno adſpirate Nepoti:
 Gaudete, & teſtes fœderis eſte novi;
 Auspiciis veſtris feſtivi ut ſacra diei
 Procedant, nullis contemerata malis.
 Hoc velit Uraniæ proles, hoc pronuba Juno,
 Hoc Venus, & lauro tempora vinctus Amor,
 Quo duce vicifti quod tota, Henrice, petebas
 Mente, dedit victas quum tibi Sponſa manus.
 Gaudent damnati votis hac luce parentes
 Gaudia nec poſſunt diſſimulare, tui!

Tu quoque deponitis, fortunatissime, curis
Indulges votis lætior ipse tuis.
Indulges merito, nec te jam curia tangit
Trita tuo generi, sæpe terenda tibi.
Nec subeunt animo gravium molimina rerum,
Et sibi se totum vindicat almus Amor.
Et modo miraris quos totos Gratia census
Gertrudæ adflavit, Sponse beate, tuæ:
Et modo dilectæ felicia basia jungis
Felix, & flammæ concipis inde novas.
Dii faciant nullo extinguantur tempore, sed vos
Unanimes semper copula firma liget:
Quæque modo ornabat venerandum purpura Patrem,
Ex humeris etiam pendeat illa tuis.
Sic stet avita domus titulis & honoribus aucta,
Et pergat longa posteritate frui:
Quaque patet, toto longum celebrentur in orbe
Bickeri, Amstelio nomina clara solo.
Dum loquor, Hesperias contendit Phœbus ad undas:
Succedit fratri Cynthia pura suo.
Ite pares: lectus jam vos vocat ecce jugalis,
Et venit aurata cum face mitis Hymen.
Illius lateri parvi adglomerantur Amores,
Purpureasque jacet candida turba rosas.
Ite pares: casto faveat Lucina labori,
Et faciat nostras pondus habere preces.

LVII.

A D

*Nobilissimos & Amplissimos**Reip. Amstelædamensis*

C O N S U L E S

Pro otio factò gratiarum actio.

E Ia agite, Aoniæ mecum gaudete sorores:

Adflavit votis mollior aura meis.

Otia, sed doctas non degenerantia curas,

Qualia iudicio semper amata meo,

Qualia quem solum sapientem dixit Apollo,

Attalici opibus præposuisse ferunt,

Otia fecerunt Proceres mihi, cura regendæ

Quis Patriæ est urbis perpetuusque labor.

Gratia sit vobis, Patriæ clarissima terræ

Lumina, quæ nullo sit moritura die.

Vos illas, quis devovi mea tempora vitæ,

Fecistis vestras tempus in omne Deas.

Hunc agnoscentes bene grata mente favorem

Virtutes vestras & benefacta canent.

Quid Maro, quid Flaccus, notissima nomina Pindo,

Quid melius votis obtinere suis?

Dum regit imperio Romanam Octavius Urbem,

Insignes coluit carminis arte viros.

Hos habuit comites, hos est amplexus amicos.

His, ubi res ferret, commoda multa dedit.

Illo dante Maro, quo Mantua jure superbit,
Annosis lusit multa sub ilicibus.

Illo dante, sui dulcissima ruris habebat
Otia, pascentes dum fedet inter oves.

Audiit e viridi ramo philomela canentem:

Audiit, & dulci carmine victa fuit.

Audiit & Latium dicentem tristia bella,

Andiit herois arma virumque modis.

Sic Venusinus olor parili quoque sorte beatus

Ingenii meruit præmia ferre sui.

Et modo securæ laudavit tempora vitæ

Aurea, quæ priscis vota fuere viris.

Et modo ridentem Lalagen & dulce loquentem

Materiam fidibus maluit esse suis.

Aut urbem Sale defricuit, moresque reduxit,

Altaque virtuti fecit ad astra viam.

Sic tristes illi curas vitæque labores

Solvebat Tuscis regibus ortus eques,

Clarus eques magni vestigia clara secutus

Principis, Aufoniis maxima fama viris,

O jucunda quies! o simplicis otia vitæ,

Quæ non ambitio, non malus urget amor!

Hæc quoque captabat scribendi tempora nactus

Cæsar: ab his ipsis nobile nomen habet.

Hæc quoque divinum pectus Ciceronis amabat:

Secessus petiit hos quoque sæpe sibi.

Sæpe fatigato curis patriæque suisque

Præbebat vacuos Tuscula villa dies.

Sæpe ubi cessabant civilia munera, mentem

Lenibant multis feria mixta jocis.

Amisos illic non deploravit honores:

Pensavit studiis hæc quoque damna suis.

E studiis solis solatia nota petebat.

Illecebræ in studiis, quâs caperetur, erant.

Nec tamen utilitas ventura nepotibus olim

Defuit, & fructus protulit illa quies.

Vera loquor: cultis sapientia crevit in hortis,

Est quoties vigili sumta tabella manu.

Hoc magni monumenta viri, hoc æterna loquuntur

Scripta, quibus totas Suada reclusit opes.

Otia Scipiadae captanti in montibus umbras

Currere fecerunt non sine laude dies.

Dum vacuus legit in deserto litore conchas,

Ingenio vires concipit inde novas.

Nec, cui dat nomen Sapientia, Lælius inde

Imminuit Patriæ remque decusque suæ.

Me quoque, quem dulci vultis recreare quiete,

Ingenuæ tangunt otia pigritiæ.

Ergo militiæ fessus, statione soluta,

Phocidis in lucos & juga sacra feror:

Dum longos vobis potuisse probare labores

Unica lætitiæ causa caputque mihi est.

Nunc animum chartis juvat oblectare vetustis,

Nunc responsuram sollicitare lyram.

Nunc libet annales varios evolvere resque

Temporis antiqui composuisse novis,

Illic dum populos cerno fera bella gerentes,

Fortiaque audaci mœnia capta manu,

Quæ non occurrunt animo discrimina rerum,

Et mala quæ toties Patria nostra tulit!

Quæ non occurrunt pretiosæ prodiga vitæ

Pectora, pro Patriæ prompta salute mori;

Certantesque duces pro libertate Batava,

Nomine quo nullum Patria majus habet,

Et

Et priscæ proavorum umbræ, quas fama celebrat,
Quorum quid posset dextera sensit Iber:
Dextera non uno fortissima nomine, Belgas
Quæ vetuit duro subdere colla iugo;
Quorum ope Libertas niveis invec̃ta quadrigis
In nostro fulget conspicienda solo.
Jam repeto pacis mores & munera læta,
Et nova concordii fœdera juncta manu.
Dumque vias rerum Batavarum mente revolve,
Amstelidum subeunt tunc quoque fata mihi,
Et varii casus Urbis, longeque novati
In melius fines, eximiumque decus,
Quod queat invidiam populis nostro orbe remotis,
Quod queat invidiam, Roma, movere tibi,
Roma vetus, quamvis Mavorte favente triumphis
Sis non casurum nomen adepta tuis.
Quid referam census, dives quos India mittit,
Quasque vehunt merces ultimo ab orbe rates?
Quid memorem cives gaudentes legibus æquis,
Et jura audaci non violanda manu?
Nec me tam rapiunt urbis miracula magnæ,
Curiaque & turres, tectaue sacra Deo
(Quamvis & rapiunt urbis miracula magnæ,
Curiaque & turres, tectaue sacra Deo)
Quam quod me gremio venientem læta recepit:
Jamque mihi patriæ sustinet esse loco:
Nec Musis inimica meis mihi commodat aurem,
Seu pacem celebros, seu grave Martis opus.
Jure igitur, Proceres, laudes extollere vestras
Conveniet numeris tempus in omne meis.
Vestraque dum gratus mecum benefacta recordor,
Materies eritis carminis una mei.

Hinc

Hinc veniat mihi fama, & quæ sunt præmia vatum,
Hinc veniant capiti laurea ferta meo.
Parva quidem, fateor, nec convenientia vobis
Munera fert timida nostra Thalia manu:
Sed magnis etiam, quod comprobat alta vetustas,
Cælitibus quamvis vilia dona placent.
Si quis ture caret, veterique ad sacra Lyæo,
Placatur falsa Jupiter ipse mola.
Scilicet & vires norunt animumque ferentis.
Ex illis pretium munera dantis habent.
Vos quoque vos animum vestri spectate clientis,
Obsequii dantis pignora parva fui,
Pignora de vestro, Patres, prognata favore,
Dum facitis curis otia grata meis.
Post exantlatos intenta mente labores
Innocuis finitis lusibus esse locum:
Dum mihi non animum crambe repetita fatigat,
Quique vehit secum tædia mille labor.
Nec tamen ut segnis vel degener incola fiam
Concessos patiar fruge carere dies.
Se fistent comites mihi, gens facunda, poëtæ,
Quos olim Latium terrave nostra tulit.
Jamque sonos gratos cantantum audire juvabit,
Jam trahere Aonias in mea sacra Deas.
Sic mihi carmen eat, quod nec fastidia doctis
Excitet, & culto possit ab ore legi.
Amstela sic dives, si quid pietate merebor,
Imponat Musæ Delia ferta meæ.
Dividias mentis vicinia tollet amœna:
Lenibit curas proxima silva meas.
Sic urbis si pœniteat, mihi rura patebunt;
Ipsa, ut me teneat, urbs mihi rura dabit.

Rura dabit spatiosa, suis quæ mœnibus ambit
Hunc quoque splendorem præstitit illa sibi.
Illic inveniam Zephyris gratissima Tempe,
Et gelidos saltus umbriferumque nemus,
Et matutino viridaria lucida rore,
Quaque meam pellat Pieris unda fitim,
Sic meus & liber mihi nec potiora parare
Ipse velim, fortis tactus amore meæ.
Quam nullæ turbent lites, mentisve tumultus,
Cui neque vefanus livor obesse queat.
Dii modo dent bellis ne patria cara prematur,
Quaque fruor lætus pax sit adempta mihi.
Sic mihi fit nullos strepitus audire tubarum,
Et mala quæ secum Mars homicida vehit.
Dum mihi turbarum fugiens sic ducitur ævum,
Hærebunt animo nomina vestra meo.
Vester ero, Patres: eritis mihi semper in ore.
Dum superant vitæ tempora, vester ero.
Vester ero, supplexque Deum venerabor, ut alto
De cælo vobis adsit opemque ferat.
Sic vobis claros illustrans purpura fasces
Perpetuo vestras ornet honore domos.

Ad Amplissimos Reip. Amstelædamensis

C O N S U L E S,

Quum

HADRIANUS VERWERUS

Rotterædamensis iis librum suum de Jure
Maritimo dedicasset.

Magnanimi Proceres, terræ decora alta Batavæ,
Per quos legiferæ stant sua templa Deæ,
Magnanimi Proceres, navo adspirate labori,
Et doctos facili combibite aure fonos.
Ille meus civis, quem mecum Rottera fovit
Ducentem vitæ tempora prima suæ,
Ille meus civis, quem post Urbs Amstela mecum
Mœnibus excepit officiosa suis,
Nunc memor & gratus tutatur jura profundi,
Prospera qua vestras provehit aura rates.
Propria quæ vobis, quæ non sint propria vobis
Narrat, & hic nodis non finit esse locum.
Sic aperit tenebris quod condidit alta Vetustas,
Admissaque facit luce nitere diem.
Sic vester quoque civis adest: sic commoda vestra,
Sic vestras curæ res cupit esse suæ.
Nec sola agnoscit solertis munera dextræ
Belgica, sed fructus quælibet hora feret.
Proderit hic, qua se pontus protendit & æther,
Conscriptus vigili sedulitate liber.

Proderit: & pulsa tenebrarum nube patebunt

Plurima de terris eruta deque mari.

Te quoque ne pigeat versare, Batavia mater;

Hoc seu sit studii, seu pietatis opus.

Hic quoque tu regnas victuris credita chartis:

Hic tua jura vigent, hic tua lingua viget,

LIX.

A D

Virum Amplissimum

J O A N N E M D E W I T T,

Urbis Amstelædamensis Senatorem,

In Natali

J A N I B R O U K H U S I I.

QUID potius facias festivæ luce diei?

Deprome haud segni vina vetusta manu.

Deprome, ut cineri faciamus sacra beato.

Hæc est officii debita cura tui.

Hoc & amicitiae poscunt pia jura: sequamur

Quo nos fama Viri, quo vocat ipsa Charis,

Et Venus & Veneris dulcissima cura Cupido,

Et crebro dictus carmine mitis Hymen,

Et modo nascenti primus qui risit Apollo,

Et lauri cunas sparfit odore suæ.

Witti, noster amor, melius relevabimus inde

Qui nostra ex æquo pectora luctus habet,

Ex

382
Ex quo Broukhufum non mitia fata tulere.
Et gratum nobis eripuerit decus.
Tuque adeo, qui jam plenas effunderet laudes
Niteris, & medio vela movere mari.
Effice carminibus divinis, effice Wittii,
Ne possit studio livor obesse tuo.

S I L V Æ.

A D E U N D E M
Carminum scribendorum hortatorem inde-
fessum.

Quid toties quæris veteri me includere ludo?
Ah, Wittii, quid me, quid toties ad mea sacra vocas?
Ah, Wittii, musis ah, quid acceptissime nova cura Deo, profundis?
Non sum quod fueram, nec sunt inania verba pleetra sonum.
Muta lyra est, nullum quid nova curam dant in mea verba
Nec veniunt numeri, nec sunt inania verba pleetra sonum.
Et mea consuetudo curisque calore carmina vires,
Dum luctu affiduo premor undique locus mole laborum,
Ah ingratorum, deliciis quis agitur amoris
Mens mea, jussus vivere mea damna recordor,
Et subeunt animo quoties gaudia rapta meo.
Abrupto certe, mordax cura levamen querelas,
Flere libet certe, lacrimis mixta meo.
Scilicet hoc superest, quem non cupidis amplexa lacertis
Hoc unum, quem non cupidis amplexa lacertis
Ille ego sum, quem non cupidis amplexa lacertis
In gremio foveat uxor amica tenacia, cujus
Ille ego sum, vexant quem fata tenacia, cujus
Jungere se thalamo nulla puella velit.

Jam-

jamque novi frustra menti obversantur amores,
 Quæque parat sponfis munera mitis Hymen;
 Sanctus Hymen, cujus toties decanto triumphos,
 Hei mihi, quam cantus nil in amore valet!
 Nil profunt hederæ, nil prodest laurea vati.
 Carminibus pretium nulla puella facit.
 Moeonides sic ipse foras exire jubetur:
 Nullus Castaliis fontibus extat honor.
 Quamvis ipse venit Clario grege cinctus Apollo,
 Ipse jacet Clario cinctus Apollo grege.
 Parce precor: Sortemque gravem fine fine dolenti
 Sis bonus, & vctis annue, quæso, meis.

LXI.

LAUS ARTIS MUSICÆ.

Quis fatis in laudes sua solverit ora Tonantis,
 Qui mare, qui celsi condidit astra poli?
 Qui quo duxit amor curam dextramque potentem
 Non simplex homini munus habere dedit.
 Quid non corpus habet? quod terra, quod educat aër,
 Flumina quas præbent, quas maris æquor opes.
 Nec mens ipsa caret clementis munere cæli:
 Deliciis etiam pascitur illa suis.
 Artibus incumbit: rerum cognoscere causas
 Est labor, & vulgo non bene nota sequi.
 Mox quoque curarum fessæ dant otia pacem,
 Quæ reparant vires lassæque membra levant.

Tunc oculos pascit: tunc quod Natura decoris
Ostentat, multa sedulitate notat.
Nec minus auditus grata oblectamina captat,
Nec minus auditus quo capiatur habet.
Ecce avium in filvis cantus dulcesque querelæ
Indocilesque modi pectora nostra movent.
Quis putet? ars etiam voces imitata canoras
Mox quoque sustinuit promere dulce melos.
Musica de cæli templis delapsa supremi,
Musica magnorum munus opusque Deum,
Quam gratis fertur numeris, inflectere vocem
Docta, vel ad certos fila movere modos!
Hæc sunt humanæ solatia dulcia mentis,
Hæc sunt humani certa medela mali.
Et quis adhuc dubitet vires agnoscere tantas,
Et dulces cupida combibere aure modos?
Si quis is est, certæ diis est prognatus iniquis,
Si quis is est, mentem non habet ille bonam.
Ille ego sim, cujus delectet musica mentem,
Ille ego, quem citharæ, quem moveantque lyræ.
Ipse ego Threiciam, faveat modo cantor Apollo,
Exoptem digitis increpuisse lyram.
Ipse ego, me mulcente nova dulcedine rerum,
Artifici dulces voce ciere sonos.
Hæc mihi vita foret. O dii, sic tollar in altum.
Nil mihi cum vulgo deside. terra vale.

LXII.

Ad Virum Perillustrem

JOANNEM VAN DE POLL

CONSULEM.

Vota in novi anni initio.

Quamvis verba dari cupiat sibi nemo libenter,
 Verba tamen, Consul, sed bona verba damus;
 Quæ tibi perpetua dicant cum pace salutem,
 Quæ domui dicant prospera cuncta tuæ.
 Sic tibi felici decurrat tramite vita,
 Alite felici sic novus annus eat.
 Quid potius faciam? porto quodcunque pusilli
 Paupere de rivo pectoris ire potest.
 Hæc quoque dum meditor, gratus benefacta recordor,
 Quæ subeunt animo nocte dieque meo.
 Quod mihi Pieriæ præeunt blandissima Divæ
 Carmina cantanti, muneris omne tui est.
 Tu faciles vitæ cursus, tu mollia præbes
 Otia, pacatos tu facis ire dies.
 Nec sibi delato mens tantum munere læta est
 Quantum id de manibus gaudet habere tuis!

His effert sese titulis: hæc causa triumphî;

Hæc est lætitiæ fons & origo meæ.

Det Deus ut valeant pro te mea vota tuisque

Ut procul à laribus sint mala cuncta tuis:

Nec tibi contristent hilarem nova funera vultum,

Heu etiam domui funera nota meæ:

Sed caræ possis patriæ longum utilis esse,

Cujus jam verus diceris esse Pater.

Sic tua, quem meruit, virtus decoretur honore,

Quamvis fit merces pulcrior ipsa sibi.

Sic decus imperii, sic se tibi purpura rursus

Offerat, atque humeros ornet, ut ante, tuos.

Sic calcent nati vestigia clara Parentis,

Ut decet, & tanto nomine digna gerant.

Sic mihi fit reduces Jani celebrare Kalendas

Consule te, cives te moderante tuos.

LXVIII.

I N N U P T I A S

Nobilissimi Viri

J A C O B I T R I P P I I

Et

Lectissimæ ac Nobilissimæ Virginis

M A R I Æ S I X I Æ.

SIXIA devicta est. Gaudet ducitque Triumphum
Trippiades, votis perfruiturque suis.

Uraniae foboles cupidos committit amantes,

Inque suas leges pectora bina trahit.

Et firmo junctis nexu nova bella paranti

Frater Amor fratri subvenit ipse suo.

Scilicet ex istis oritur concordia rixis:

Ex istis lætæ pacis origo venit.

Quid tardos culpas soles? Latonia noctem

Ecce tibi properat, Sponse beate, tuam.

Quæ decimo redeat felix tibi mense precamur,

Et sponsæ auxilium rite vocata ferat;

Ut grata illustris nascantur pignora gentis,

Et, quæ nunc sponsa est, postmodo mater eat.

Sepone ex animo quas adfert curia leges

Sponse: alias leges jam tibi Sponsa feret,

Sic veniant longi vestra de stirpe nepotes,

Et patriæ lumen præsidiumque ferant.

Hinc gemini referunt sibi gaudia nata Parentes;
 Et paribus votis fœdera sancta juvant.
 Quin & avus sacris subscribat Sixius istis,
 Si nostro, ut quondam, ducat in orbe dies.
 Consul avus Phœbo gratus doctisque Camœnis,
 Et laus & patriæ gloria certa suæ.
 Vivite concordēs, irrupta vivite pace,
 Dent vobis longas & pia vota moras.

LXIV.

AD

PETRUM VLAMINGIUM

Natali ejus Die.

Quid potius faciam festivæ luce diei?
 Prome, puer, celeri vina vetusta manu.
 Prome, puer, caro ut faciam pia sacra sodali.
 Hæc est officio debita cura meo.
 Hoc & amicitiae poscunt sanctissima jura,
 Hoc Musæ poscunt, huc vocat ipsa Charis;
 Huc modo nascenti primus qui risit Apollo,
 Et lauri cunas sparsit odore tuas.
 Tu quoque, Vlamingi, cape gaudia temporis hujus;
 Prolue thyrsigero pectora tota Deo.
 Sic ducens annos doctas per Apollinis artes
 Mercurio Musas jungere perge tuo.

LXV.

IN DESCRIPTIONEM

INDIARUM

A VENERANDO ET DOCTISSIMO
VIRO

FRANCISCO VALENTINO

AMBOINENSIS ECCLESIAE NUPER PASTORE

ADORNATAM.

Uas olim terras alioque calentia sole
 Arva VALENTINUS presserat ipse pede,
 Quum varios mores populorum vidit & urbes,
 Et quod conspicuum diffitus orbis habet,
 Cuncta hæc victuris credit miracula chartis,
 Quæ nunc lecturis inspicienda patent.
 Cernitur his tabulis exacta Orientis imago,
 Seu veterem cupias noscere five novum.
 Quid fœdas referam cædes fraudesque dolosque,
 Gestaque barbarica prælia dira manu?
 Quid memorem cultus falsorum & sacra deorum,
 Pectoraque a vero sæva remota Deo?
 Hic quoque sudavit vir strenuus: hic quoque lætas
 Reddidit, & tutas vivere jussit oves.

Hic populis tenebris & nocte sedentibus atra
Sideream lucem noscere posse dedit.

Audierunt illum arrecti magno ore tonantem;
Suffecit vires Religio ipsa Viro.

Turba rudis legum tabulis incidere leges
Coepit, & in sancto dicere jura foro.

Eminet hæc inter majestas clara Batavi
Nominis, & celsum tollit ad astra caput.

Illam perpetuo Reges venerantur honore,
Regnaque divitiis conspicienda suis.

Sic mutantur opes opibus: sic æquora fervent,
Et lucri studium non leve calcar habet.

Barbara quas fruges quas tellus educat herbas,
Carpit inoffensa Belgica nostra manu.

Vive diu felix operis: tua patria curas
Cum tota agnoscat posteritate tuas.

Sic quæ constituis monumenta perennia vivent,
Et pretium chartis fama benigna dabit.

I quo te plausus animant & vota tuorum:
Mnemosyne coeptis en favet ipsa tuis.

Hæc duraturis condet tua nomina fastis,
Ne possit scriptis livor obesse tuis.

JUVENILIA.

THE
JOURNAL OF THE
AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION
PUBLISHED WEEKLY
CHICAGO, ILL.
1910

JUVE-MILLIA

THE
JOURNAL OF THE
AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION
PUBLISHED WEEKLY
CHICAGO, ILL.
1910

O D A

de

MOTIBUS EUROPÆIS

&

EXPEDITIONE BRITANNICA

Celsissimi Arausionensium Principis,

nunc

Magnæ Britanniae Regis

ad

Virum Clarissimum

JACOBUM GRONOVIIUM

Historiarum & Græcæ linguae Professore.

P

Rospexit æther Battavicæ rei,
Minasque clemens contudit hostium,

Quos pectoris pravi cupido
Impulit in patriæ ruinam.

Prospexit æther, qui valida manu

Fregit potentum consilia impia,

Dolosque fallaces petitos

Ex piceis Erebi tenebris:

Queis pressa sæve Religio gemit;

Virtusque puris orba coloribus,

Et læsa Libertas inique

Per scelera & genus omne probri.

Vesana

Vesana quo non Ambitio ruit!
Non illa cædes, non timet impetus,
 Bellique funesti labores
 Tristitiam variam trahentes.

Hinc mens stupendis acta furoribus
Nil ausa non est, innocuos premit,
 Cælumque contemnit, gravemque
 Numinis ætherei rigorem.

Sic Christiani nomine glorians,
Sed Christiani nominis immemor,
 Rex infidelis, Pastor atrox,
 Ipse greges proprios fatigat.

Iraque frendens (credite posteris)
Sævit cruenta in propria viscera,
 Grassator & late tyrannus,
 Qua Furiis agitur atris.

Insistit istis Anglia semitis,
Fucata primum, liberioribus
 Deinde se extollit procellis,
 Horribiles imitata flammæ,

Quas sæva miscet Gallia per mare
Terrasque, clarus Sequana qua fluit,
 Qua labitur Rhenus tricornis,
 Qua Tamesis spatatur ingens.

Famosa turbas audit Iberia
Stupetque tantas, prospicit & sibi,

Nec

Nec perfido fidit tyranno,
Sed propriæ fatagit salutis.

Nec cura vana est. Aggreditur ferox
Præsentientem, nomine futili,
Nec imperi proferre fines
Legitima ratione tentat.

Quid inter hæc Germania non tulit!
Quos illa rivos sanguinis evomit!
Quot spectat urbes corruentes
Straga fera & populante flamma!

Spectat frequenter prælia fervida,
Actasque prædas, stupraque Virginum,
Et omne quod patrat cruentus
Frugiferæ populator oræ.

Qui raptus ultra se scelere impio
Et cæde dira pascitur indies,
Gentique detestatus omni
Omne nefas animo volutat.

Durescit ipse in crimine perpete,
Ut pectore imo spicula sentiat,
Quæ dextera vibrat potenti
Ætheriæ Dominator aulæ,

Irasque tristes vindicis ætheris,
Morsusque acerbos pectoris intimi,
Curasque post illum sedentes,
Perpetuas comites furentis.

Confiste tandem, barbare. Quo ruis?
Non arma tantum fuscipis in genus
Mortale, sed laceſſis ipſos
Coelicolas rabido furore.

Tu, qui tremendo bella moves polo,
Faſtu ſuperbo te nimis efferens,
Volveris in præceps, cruenta,
Icario ruiture lapſu !

Quantus tuorum navibus imminet,
Quantuſque cunctis militibus labor!
Molitur orbis ultionem,
Impatiens ſclerum tuorum.

Sed te morari non finit hac via
Fœcunda nutrix perpetui mali
Gens nomine inſignita J E S U,
Hoc titulo nimium ſuperba.

Hæc apta fraudi nequitiam ſuam
Mundum per omnem ſpargere nititur,
Qua naſcitur Phœbus coruſcus,
Quaque facem rutilam recondit.

Hæc regna tota evertit, & omnia
Miſcet, doſoſas inſidias ſtruit,
Ruitve per ferrum, per ignes,
Sub nitida ſpecioſa pelle.

Aſperſa labe hac Anglia nobilis
Vidit gementes indigenas ſuos,

Et derepente subjugatos
Degeneris feritate Regis.

Qua Gallus atrox tentat iter via,
Et qua dolentes Christicolæ premit
Non infideles, non rebelles,
Tentat iter simile & Britannus.

Is ritu eodem persequitur suos,
Legesque fixas rite, refigere
Est ausus, hortatu malorum,
Prodigus ipse suæ salutis.

Indigna sic in vincula conjicit
Mystras fideles, non timidos mori,
Si causa Christi cogit illos,
Expedit aut patriæ saluti.

Majora sic & crimina perpetrat,
Celtam secutus jam parili pede,
Vestigiis pressis, tyranni
Quæ tenuere suo periculo.

Servansque nullum sævitæ modum
Novo furore impellitur indies,
Sibique non constans tremiscit,
A vitiis agitatus ipsis.

Horrescit ipse ad crimina propria,
Sibique tandem conscius omnium,
Percellitur pavore grandi,
Plena videns sua regna turbis.

Nunc

Nunc civis omnis murmurat, & suum
Abominatur Regem animo pari,
Optatque pristinum ut verenda
Religio accipiat vigorem.

Ipsique manes exululant feri
Ante ora Regis: queis violentia
Lethi suam negat quietem,
Sed jubet assiduos vagari.

Hi nunc timescentem exagitant face,
Et persequuntur, qua fugit, anxium,
Justamque poscunt ultionem,
Nec sibi sollicitum relinquunt.

Qui doctus artes jam bene Gallicas
Plus sævit ultra, & bella ferocia
Inferre conatur Batavis,
Obruere & socios fideles.

Sic sic coibant pectora perfida
Regum duorum. Sed Deus, omnia
Qui lumine intuetur acri
Propositum minuit superbum.

Is nos tuetur numine. Res ei
Batava cordi est. Auspiciis Dei
Floremus insignes tot annos,
Degenere invidia fremente.

Velut coruscis cernitur ignibus
Aurum, malorum exercita sic cruce

Dignoscitur virtus Batava,
In miseris animosa rebus.

Hoc sensit olim, sensit Iberia,
Idemque sensit Gallia perfida,
Hoc sensit & quondam Britannus.

Terra sonat, sonat id profundum,

Salus Batavæ & præsidium rei,
Munimen omni milite fortius,
Quod vindices tot bellicosi
Afferuere suo cruore,

Ruterus ingens, Trompius, Heinius,
Et Wassenarus, nominis incluti,
Quos nobiles suis triumphis
Perpetuo canit ore Fama;

Quos grata finxit marmore patria.
Munita nostra est his ducibus salus,
His pulsa Libertas redivit
Sanguineis repetita guttis.

Hac arte nitens Auriacus fatus
Magno Parente, & dignus Avis nepos,
Et Martio labore cultus
Excutere hæc juga concupivit.

Is militaris dum sapientiæ
Consultus omnes noscit at aleas,

Vicissitudinesque belli,
Conspicuus nitidis in armis,

Togaque clarus; dum vigilat rei
Acer Batavæ, & publica commoda
Non mente languida tuetur,
Sed patriæ sine fraude vindex;

Audit tumultus, læsa Britannia
Queis ingemiscit, juraque diruta,
Et liberam gentem illigatam
Compedibus validisque vinclis.

Non rem medela restituat sua
Oppressa tellus. auxilio indiget
Novoque inauditoque, totus
Quod videat stupeatque mundus.

En ipse poscit (quanta necessitas!)
Poscit fideles Auriaci manus,
Qui maxime periclitanti
Restituat solitum vigorem.

O fume tandem, o obruta casibus
Duris, acerbis! fume animos novos,
Teque erige, atque absterge tandem
Ora tuo madefacta fletu.

Adest Redemptor jam populi tui.
Legum tuarum Assertor adest tibi,

Ultor.

Ultorque disjectæ salutis,
 Confiliis animisque plenus.

Is qui faventi militat æthere,
 Suisque ventis æquor arat maris,
 Cum classe, cum manu valente,
 Strenuus appropere per undas:

Hic instar alti sideris emicat
 Herbertus, ævi splendida lux sui,
 Quem fortis atque ardore fervens
 Consequitur parili juvenus.

Frustra imprecatur Gallia Principi
 Diras se veras, & mare turbidum,
 Depræliantes atque ventos,
 Sævaque naufragii pericla.

Classes Batavas ipsa manus Dei
 Transmittit undis: nec Boreas ferus
 His obstat, aut Noti furores,
 Æquoris aut tumidi procellæ.

Litus Britannum lætitia fremens
 Herois invicti excipit agmina,
 Opemque præstantes catervas,
 Quas tituli trahit ardor ingens.

Habet. peractum est. Anglia se metu
 Dissolvit omnis. Libera civitas

Nunc omnis arma jungit armis
Battavicis, fideique certæ

Commiffa tanti Principis omnia
Secura credit, nec timet amplius,
Videtque fuffeffus fecundos,
Aufpicio fuperum favente.

Ut Angliæ nunc fceptra tenens tremit!
Ut horret omnem, quem videt, impetum,
Sibique non fidens relinquit
Regna fimul patriamque fedem.

Se deftitutum cernit ab omnibus,
Nullamque fpem jam concipit amplius,
Sentitque Regnum liberari,
Excutiens fua vincla collo.

Excepit omnis plaufibus inclutum
Heroa, clarum jam titulis novis.
Cœlumque nunc ipfum merenti
Impofuit diadema fronti.

Quid nunc vetuftas Miltiadem crepet
Armis valentem? Quidve Themiftoclem
Bello potentem? Quid Cononem
Sollicitum patriæ labantis?

Obscurat horum nomina fortior
princeps, avito fanguine nobilis,

Prudentia potens & armis,

Progenies generosa Martis.

Miraculosum vidimus exitum

Rei stupendæ, cui faveat Deus,

Qui duxit armatas catervas

In patriæ auxilium ruentis.

Quod tentat ultra provida Principis

Virtus sagacis cedat ei bene,

Hyberniæque pertinacis

Colla iugo valido premantur.

Quin jam præivit Schotia. Dat manus

Victas, nec ultra propositi tenax

Æquare conatur beatos,

Quos agit unus amor, Britannos.

Quam grata rebus jam facies redit,

Futura multo gratior omnibus,

Concordia ut potente vinclo

Unanimes populos ligavit!

Communis hostis sic cadat in plagas,

Quas ipse struxit multiplici dolo.

Sic pressa Libertas resurgat,

Culta comas nitidumque vultum.

Sed ista tandem quis tenui lyra

Decantet? oris carmina non mei

Res ista poscit. Illa solo
Mæonio referenda cantu.

Tuum est, GRONOVII, res memorabiles
Mandare chartis, eloquio potens!
Magni Parentis magne fli,
Dotibus egregiis polite!

Tibi camœnas offerimus leves,
Cui Musa curæ est, & patriæ salus,
Quæ læta te diu fruatur,
Battavici decus in Lycei.

O D A

de

EXPEDITIONE HYBERNICA
G U L I E L M I

Magnæ Britanniae Regis

ad

Virum Expertissimum

CORNELIUM JUNIUM,

Medicinae Doctorem atque

Schiedamenfis Civitatis Scabinum.

O quis camœnas exstimulat meas?

Quis ardor omnes occupat igneus
Venas, morasque me trahentem
In mea sacra redire cogit?

Agnosco vires Pierii chori,
Qui me canoro dicere barbitō
Res principis cupit potentis,
Quo Tamesis merito superbit.

Qui jam redemptus liberius fluit,
Et leniori murmure labitur,
Et nescius jugi solutas
In tumidum mare volvit undas.

O quam beatus supra alios, suos
Jam liberatos conspicit accolas,

Lufosque prudenter tyrannos,
Excidium patriæ minatos!

Rebus Britannis consuluit Deus,
Et G U L I E L M I præfidio sibi
Videre cuncta tuta gentes,
Deposito penitus timore;

Quater beatæ, noscere si queant
Suam salutem, o clara Batavia
Agnosce non minus, perenni
Huic populo sociata vinclo.

Agnosce mater tam celebris Ducis,
Et alma nutrix. vagiit in tuis
Ille ipse cunis. edidisti
Tam rutilum, generosa, fidus.

Agnosce certe. non minor est labor
Servare parta. Huic ille negotio
Incumbit ingens Liberator,
Fonsque tuæ assiduus salutis.

Sequensque clara exempla parentium,
Insigne calcar pectoris ignei,
Se laude majori celebrat,
Quam resonat vaga ubique fama.

Pacavit omnem strenuus Angliam,
Et liberavit nobile Belgium,
Et traxit in partes faventûm
Regum animos populosque claros.

En offerunt se Cæsareæ manus,
 Opemque præstat sedulam Iberia,
 Allobrogesque bellicosi,
 Quos agitat furor unus omnes.

Ut Brandeburgus magnanimus ruit,
 Valens catervis auxiliaribus,
 Timentibus nullum periculum,
 Nec rigidæ fera tela mortis!

Jurata sancte pectora fortia
 Communem in hostem, pergite, pergite:
 Dignamque vobis ultionem
 Concipite, o mala tanta passi!

Quid non tulistis? quid furor hostium
 Non excitavit continuus mali?
 Injuriarum mole pressi,
 Ah animum renovate vestrum!

Campi feraces exitium dolent
 Nudi Lyæi muneribus. dolent
 Et flumina illigata vinclis.
 Turrigeras edit ignis urbes.

Certat nefandus viribus & dolo
 Fallace Gallus. sustinet omnia,
 Ipsosque Thraces demereri,
 In sociosque ciere junctos.

Autore tanto Hybernia pertinax,
 Domanda tandem est strage rebellium.

Et subjugandæ civitates,
Quas animant gemini tyranni.

Hic GULIELMUS consilio valens
Firmat labantes consilio patres;
Armisque captis contumaces
Obruere instituit cohortes.

Nec bellicosam mittere sat manum
Ituram in hostes. Ipse præest suis
Confors periculi & laboris,
Segniter impatiens morari.

En comparata classe tegit mare,
Quam gestientes Nereïdes suâ
Manu propellunt atque venti
Dant rapidum subitumque cursum.

Manu faventi magnanimos Deus
Confirmat ausus, atque animos novos
Dat ipse turmis bellicosus.
Dumque Deum precibus fatigat

Regina, nomen cui Pietas dedit,
Appellit oris alite Rex bona
Hostilibus. Rumor vagatur,
Atque tuæ trepidant catervæ

Timore justo, jam capitis minor
Jacobe. Verum congredieris tamen,
Sed Marte non fausto, fugamque
Prætrepidus celerem capeffis.

Sic te reversum Gallia (proh pudor!)

Te Ludovicus sic tuus excipit.

Has Laureas tandem reportas,

Hæcque refers, miserande, palmas.

An credidisti, plene superbia,

Instare tandem tempora nubila?

* *Impune te nemo laceffat?*

O nimium nimiumque vane!

Quod fraude partum est, quod scelere horrido

Durabile haud est. Persequitur Sator

Coelique tellurisque pravos,

Et tenuat rigidus superbos.

En destitutos consiliis suis

Utrosque Reges, foederaque irrita!

Adversa lugent fata, & una

Spem penitus sibi dissolutam.

O GULIELME, o maxime principum,

Virtute cunctos exsuperans duces,

Quos protulit quondam vetustas,

Vel patriæ genuere terræ!

Quas opto vires in mea carmina,

Ut res decenter commemorem tuas,

Cla-

* Respicitur ad numisma, emissum eo tempore, quo Jacobus Rex, post mortem fratris Caroli, cæsis aliquot viris principibus, qui ei adversabantur, rerum potitus est. In cujus altera parte regia effigies conspicitur, in altera Leo gerens capite diadema regium, & unguibus tenens altero orbem, altero sceptrum, cum hac inscriptione: NEMO ME IMPUNE LACESSET.

Claramque virtutem duello,
Atque animum vacuum timore?

Tu mortem in ipsam proruis, ut tuam
A morte gentem strenuus eximas.

Hæc ipsa te timet periclo
In medio & trepide recedit.

Quæ si sagittis te raperet suis,
Quæ nascerentur gaudia Galliæ,
Instructa quæ technis dolofo
Tam miseram fovet ore famam.

Pascitque mentes somnio amabili
Umbræque nutrit lætitiæ novæ,
Quæ lapsa cum rumore vano
Aufugit & miseras relinquit.

Sed parce tandem, parce tibi & tuis,
Ne morte in una tota Britannia
Occumbat, adjuncta & Britannis
Res Batavûm moriatur una.

Monstris subactis te Tamesis vocat;
Te Mosa clarus, te Vahalis simul:
Te Rhenus & late celebris
Flexivagi Moderator Yæ.

Te læta tellus, te tua patria,
Te cuncta poscunt assidua prece:
Desiderataque ora dudum
Quisque cupit propius videre:

Audire

Audire, quot tu nobilis Hercules
 Necâris Hydras belligera manu,
 Pestesque pulsâris nefandas,
 Perniciem opprobriumque terræ.

O quos honores Anglia libera
 Tibi parabit? quas tibi laureas,
 Inviçte princeps, quasque palmas,
 Indicia egregii triumphi?

Ut quisque gaudet! Jam videor mihi
 Audire plausus tota per oppida,
 Ubique & effusam videre
 Lætitiâ populi & Senatus.

Quæ vota fundit quisque pius! tuum
 Ad nomen ingens omnia gestiunt,
 Et occupat tibi faventum
 Unus amor studiumque corda.

Regina forma splendida conjugem
 Perfusa justâ lætitiâ excipit.
 O gentium insignis Redemptor,
 Atque jugi rigidi repulsor!

Quem prima summis apposuit viris
 Juventa factis nota celebribus,
 Victricibus lauri coronis
 Et viridi redimita palma.

Quem tam paratum subsidio suo
 Tellus recepit tota Britannica,

Unaque

Unaque Libertas, tuoque
Religio auxilio redempta.

Cujus sagaci consilio favet
Armatus orbis foedere mutuo,
Paratus Europæ ruinam
Unanimi prohibere nisu.

Jam nemo laudes non celebrat tuas,
GULIELME fortis. Laudibus evehit
Jam nemo non tuas catervas
Pro patria cupidas perire.

Jam nemo vatum carmine non suo
Æquare cœlo laudibus inclutum
Conatur & cantare nomen,
Et decus & titulos adeptos.

Optant frequentes ut patriæ bono
Te fata servant æqua tibi diu,
Omnesque, quotquot vivis, annos
Perpetuis decores triumphis.

Honore nec te destituunt tuo,
Scomberge cauto consilio potens,
Fideque constanti probate,
Et decus eximium duelli.

Quem mortis atræ sæva necessitas
Terris removit, pulvere fordidum
Decoro, & hostili cruore &
Cæde virum varia madentem.

Post fata vivis tu tamen, inclute,
 Tam prole forti, tam simili patris,
 Exempla cui paterna quondam
 Egregios animos dedere.

Sic orbe toto nobilis Hannibal
 Miranda Martis progenies, fuit,
 Hamilcarem ingentem fecutus,
 Aufoniæ metuentis horror.

Hanc ille virtutem, hos animos dabat
 Ætate nato jam Genitor suo
 Tenella, & ignorare vinci,
 Affiduasque referre palmas.

Nec laudis expers tu moreris quoque
 Walkere prorsus. Tu celebris pedo,
 Tu strenuus lingua manuque
 Eximium specimen dedisti

Virtutis altæ, cedere nesciæ
 Summis periclis. Tu fidei tuæ
 Exempla rara præstitisti,
 Postgenitis celebranda feris.

Hæc damna acerba tristitia doles,
 O Rex, Britanni gloria nominis,
 Virtutis ingens ipse testis,
 Atque animi indocilis domari.

An ulla credet posteritas? fide
 Majora longe vidimus omnia,

Unum.

Unumque præstitisse Regem
Regibus innumeris stupenda.

Beatiores æquora turgida
Nos & viderent, consilio tuo
Si milites firmi nefandos
Unanimes ruerent in hostes:

Nemo faveret perfidus hostibus,
Nemoque focors exitio suo
Laxaret effusas habenas
Degener, & patriæ noceret.

Quicumque volvit tantum animo nefas
Vita fruatur non merita? Luat
Abominandus ille pœnas,
Atque aliis documenta præstet

Impune caræ commoda patriæ
Nulli rescindi, juraque negligi
Sacrata, queis fractis & urbes
Intereunt misera ruina.

Quis o quis ullo jure pepercerit
Queis grata fordet patria, queis Salus,
Multisque Libertas periculis
Nec levibus reparata curis?

Sic, o tropæis clare perennibus,
Sic cuncta lætis auspiciis tibi
Cedant, & invisos repellas
Ulterius metuendus hostes.

Tu cuncta gestis exsuperas tuis,
Tibique cedit gloria Cæsaris,
Qui venit & vidit suosque
Marte suo superavit hostes.

O pergito ultra. Tempora in omnia
Sic adfit armis Omnipotens tuis,
Qui dextera sua redemit
Tot populos misere gementes,

Mortisque te ipsum faucibus eruit
Scutoque texit. Sic vigeat tibi
Excelsa conjux. Sic per arma
Latius imperium propages.

Dum Celta tectis infidiis studens,
Manu subactus, maxime Rex, tua
Incurrat in poenas, rapaces
Atque manus inhibere discat.

Dum læta pacis gratia nos beët,
Et copioso munere Faustitas
Se præstet, & large secundet
Battavicæ pia vota terræ.

Exculte JUNI, carmina cui mea
Accepta semper, cognite ab usibus
Multis, inoffensi quæ amoris
Perpetuo mihi junctæ vinclo!

O si liceret Pindaricos modos
Æquare plectro, aut mollis Horatii,

Lynamve clari Sarbievi.

Aonio resonare cantu.

Qua sol Eoo se relevat mari,
Quaque ille fessis demit equis juga,
Vox nostra se ferret, timendum
Et caneret sine fine Regem.

Sic clarus ille in fidera surgeret
Pennis levatus non homini datis,
Et notum ubique Fama velox
In rapidis veheret quadrigis.

Nunc leniori ludere barbito
Est cura, JUNI; verum animo pio,
Qui fordui nullis deorum,
Si meruere fidem priores.

JOACHIMO TARGIER,

MÉDICO.

ET tu meorum prime sodalium,
Exculte pectus dotibus optimis,
Candoris exemplum probati,
Carmina me sine fine poscis.

Urgeſque noſtros affiduus modos,
Amore noſtri, gratus Apollini,
Magnuſque Muſarum ſacerdos,
Quas merito decoras honore.

Ah parce votis. Perpetuus labor
Et tetricæ nos præpediunt Deæ,
Gratoque secessu caremus,
Quo refici cupiunt Camœnæ.

Nec vile poscit clara Britannia,
Nunc à catenis libera, barbiton,
Nec vile Regis dextra poscit,
Qua miseros populos redemit.

O quis decenti commemoret sono
Nigrum decoro pulvere Principem
Orbi stupenda perpetrantem,
Auxilio superum favente?

Quid si relinquens arva Britannica
Sui salutet litora Belgii,
Brevique præsens ipse vultu
Exhilaret populum Batavum?

Non tunc tacebo, prime sodalium:
Nec tetricæ me præpedient Deæ,
Curasque mordaces valebunt
Aoniæ superare Divæ.

J A C O B I Z A N T E N I

O D A

ad

D A V I D E M V A N H O O G S T R A T E N .

*Ejus Poësin canendis GULIELMI III.
gestis non esse imparem.*

AT jure vestri frigora barbiti,
Præclare vates, acrius increpat
Targierus, & longum tacentes
Verba petit sine fine Mufas.

Stupenda mundo facta, Britannix
Ter fausta, solis invida Galliis,
Europa queis ferro soluta
Æthere liberiore gaudet,

Altos furores (Tu bone sufficis
Tantis serena mente furoribus)
Poscunt, & insuetos priori
Posse docent superare calles

Ævo. Ruentem per freta, classicis,
Quacunque vertis, dira fragoribus,
Syrtes per abruptas, & ipsi
Culmina proximiora cœlo,

Sequi Monarcham fit labor, hostium
Ubi priores excipit impetus

Victoriæ

Victoriæ securus, inter
Innumeras medius phalanges.

Qualis reverso gloria Principi
Viam parabit? Qualis adorea
Mavortis insignis per omnes
Mox aderit celebrandus horas?

Non tunc tacebis. Ne taceas, fuga
Invisa vestro Numina barbitō,
Liberque curarum doceto,
Carmine quid valeas, nepotes.

AD JACOBUM ZANTENUM

MEDICUM,

Cum ad scribendum hortaretur.

Q UID me fatigas perpetua prece,
Ut liberatæ fata Britanniaë,
Regisque magni nomen ingens
Carmine perpetuo celebrem;

Et Ludovici continuos dolos
Prudente lufos confilio, & gravem
Tyrannidis feræ ruinam,
Lætitiâ Batavæque terræ?

O ista poscunt ingenium tuum,
ZANTENE, Divæ cui faciles novem
Insigne jam nomen dederunt,
Et varias docuere dotes.

Tu quicquid ingens Virgilius canit,
Et Claudianus deliciæ tuæ,
Flaccusque mollis, imbibisti,
Et redigis proprios in usus.

Tu doctus artes Aonias diu
Me sæpe raptum carminibus tuis
Ad ista sacra concitasti
Assiduo celebrata plectro.

Nos sæpe Rhenus lene fluentibus
Audiuit undis, non sine gaudio.
Nos Leida conjunctos amice
Audiit in viridi juventa.

Quin jam moveri sentio me tua,
ZANTENE, charta. Concutitur mihi
Furore jam pectus recenti,
Inque novas rapior Camœnas.

Quin addit acres jam stimulos mihi
Fama ipsa, lætæ grata Bataviæ.
Venisse jam fertur triumphans
Auriacus, Patriæ Redemptor.

FELIX IN BATAVIAM ADVENTUS REGIUS.

AUDIVIT æther vota precantium,
Favitque clemens. Auriacus redit,
Cui laurus & læti triumphi
Egregias peperere laudes;

Quemque ipsa mortis sæva pericula
Miraculofi & magnâ manus Dei
Ad astra vexerunt suprema,
Magnificumque dedere nomen.

Redivit Heros, & rediit simul
Nostras in oras pressa Salus diu &
Regina Libertas, Batavæ
Grande decus columenque terræ,

Credemus? an nos ludit amabilis
Imago famæ? credite, credite
Præsentia tanti beata
Gens Batavûm generosa Regis.

Et vos Poëtæ, quæis patriæ Salus
Optata cordi est (Quæ mora vos tenet
Invisa?) jam chordas canoras
Tendite ab Hesperio cubili

Phœbi usque ad ortum. Carmina personent
Et gesta late Regia concinant,

Gentesque devictas rebelles,
Atque manu superata monstra,

Oblivioni hæc eripite, ô viri,
Queis sacra dictat carmina Piëris,
Deusque spectandus pharetra
Castalio lavit amne guttur.

Inviçte, salve, Te Batavi patres,
Et te tuorum gens popularium,
O Cura, GULIELME, cœli
Lætitia excipiunt serena.

Affurgit omnis jam populus tibi,
Cunctique campi jam resonabiles
Et cuncta terra & æquor omne
Ingeminant sine fine plausus.

Nam veris instar vultus ubi tuus
Affulsit, omnis gratior it dies,
Et sæva tempestas fatiscit,
Et melius nituere soles.

Præsente, Princeps, te, fugiunt dolor
Luctusque acerbus. Pectora libera
Timore mordaci novatam
Te capiunt veniente vitam.

Te, magne Ductor, Nereïdes vagæ
Duxere tuto lene fluentibus

Præ gaudio undis in Batavæ
Lætitiâ auxiliûmque terræ.

Defiderato quisque cupit tibi
Adeffe lætus. Turba hominum ruit
Premitque turbam. Sola cura est
Ora patris patriæ tueri.

Quem falsa nuper Gallia sparferat
Obîsse mortem, conspicitur tibi,
O Haga felix! ille alumnus
Te fruitur tuus, ô beata!

Tu nos beasti, maxime Principum,
Afferta vera est Religio tibi &
Optata Libertas, quietis
Assiduæ veneranda nutrix.

Tu dispulisti terribiles minas,
Cunctasque curas, atque pericula
Intenta nobis & duorum
Principum amicitias nefandas.

Dedere terga, ô maxime Rex, tua
Ad signa turmæ turpiter hosticæ,
Ingensque formido repente
Attonitas rapuit catervas.

Nunc fræna gentes lætitiæ sua
Laxate. Curas pellite nubilas.
Nunc fas & explicare frontem,
Atque diem celebrare festum.

Antehac nefas incumbere gaudio,
Cum Gallus atrox clam tacitis dolis,
Et fraude nobis immineret,
Quam Deus omnipotens retexit,

Et GULIELMI consilio & manu
Ufus potenti foedera pessima
Refregit, & modo stupendo
Horribilem minuit furorem.

Quæ digna merces jam dabitur tibi?
Quæ digna Laurus jam capiti tuo?
Quæ pompa jam digne valebit,
Clare, tuas celebrare laudes?

Referre grates invalidi sumus.
Sed mente, Princeps, te memori & pia
Grataque submissi colemus,
Quæ superis solita est placere.

Quin & supremum sollicitabimur,
GULIELME, Numen perpetua prece,
Te fervet ut diu Batavis
Et Batavum sociis Britannis.

Regina, nomen cui Pietas dedit
Miranda seris postgenitis, tibi
Conjuncta, sic tecum per annos
Æquiparet tua fata longos.

Sic firma dextra patria stet tua.
Tuoque prudens, maxime Principum,

Conetur

Conetur exemplo salutem
Posteritas patriæ tueri.

Jam restat unum hoc. Queis coëunt manus
Reges amici, fœdera fortiter
Firmate, & hostem abominandum
Unanimi exagitate cœstra.

Frustra stupemus fata Britanniaë,
Frustraque fortem magnanimi Ducis,
Si Gallus haud finat cruentus
Incolumem fluitare Rhenum:

Si perdat atrox Christigenum greges,
Qui Christiani nomine abutitur,
Unaque gentes infideles
Suscitat in patriæ ruinam;

Si non & ipsi belligera manu
Stringamus enses fœdere mutuo.
Ite, ite gentes, ite Reges
Et ruite in tumidum Tyrannum.

Donèc Batavos plus vice simplici
Qui textit orbis Rector & Arbiter,
Terraque servavit marique
Sollicitos relevet labores:

Ejusque tandem numine Faustitas
Stet firma nobis, seculaue aurea
Læte recurrant, atque fessos
Pace data reparent Batavos.

SERENISSIMÆ BRITANNIÆ
REGINÆ MARIÆ.

ILUSTRE fidus, maxima Principum,
Quibus Camœnis incipiam tuas
Narrare laudes, quove plectro
Magnificum celebrare nomen?

O quam decoram te Pietas tua
Regina reddit, quam Sapientia
Virtusque spectata in periclis,
Et celeri celebrata famæ.

Tu freta cœlo doctaque cœlitus
Et cara cœlo, concipis in Deo
Potente spem tuam, dolosi
Illecebras fugitasque mundi.

Deoque debens cuncta, Parentibus
Parum beatis non finis abripi
Castissimum pectus, tuique
Acta viri pariter tueris.

Qui non pavescens vel mare naufragum,
Bellive sævi dira pericula
Britanniæ pressæ, repente
Restituit solitam salutem.

Secuta votis, & prece, qua potes,
Heroa clarum per titulos novos

Experta

Experta es æterni favorem
Auxiliumque Dei stupendum:

Ergo periculis depositis Deus
Tibi benigna sceptrâ dedit manu,
Tuæque Conjugisque magni
Imposuit diadema fronti.

Sic sic revixit Religio & Salus
Calcata fœde multiplici dolo, &
Optata Libertas redivit,
Auriaci reparata curis.

Qua faustitate est terra Britannica,
Terræque juncta huic nostra Batavia,
Quæ passa non dignos dolores,
Æthere liberiore gaudet!

O vive felix tempora in omnia
Regina, nostri gloria seculi!
Salusque Libertasque tecum &
Religio inviolata vivat.

Sic adsit actis Omnipotens tuis,
Qui Regis armis præstet opem pii,
Gallosque non finat feroces
Per Batavos equitare campos.

A D N A V E M,

Qua Rex in Britanniam rediit.

Sic tuta fluctus æquoreos feces,
Vitesque prudens cuncta pericula,
O navis, atque cauta magnum
Depositum tueare cœli.

O clara sylvæ filia, quas vehis
Carina gazas! incolumem precor
Concreditum tibi Britanniaë
Redde ducem, generosa, terræ.

Heroa vasto devehis æquore,
Quem tota dudum plena doloribus
Europa suspexit, valenter
In geminos animata Reges.

Ah ne tyranni per freta, qua patent,
Late vagantes infidias tibi
Struant, nec hostiles catervæ
Instituant tuum iter morari.

Ah ne maligni turbinis impetus
Te nube foetus multiplici premat,
Sed aura te vehat secunda,
Cæruleas rapidam per undas.

Sic clariori nomine lucidis
Addere stellis, Thessala quam ratis.

Sic te celebratam camœnis,
Perpetuo canet ore Rumor.

En favit æther. Tristitiam & metus
Tradamus omnes fluctivagum in mare
Portare ventis. Jam petita
Litora jam tetigit carina.

Ergo fereni conscia gaudii
Plausu frequenti littora perstrepan,
Et ipsa saxa GULIELMI
Ingeminant iterentque nomen.

F I N I S.

Sic te celebrant carmenis,
Piperino ceteris ore humos.

En huius rebus, Tullius in se potest
Tradunt omnes huiusmodi in hunc

S
Torna o ventis, huius peris
Lacris jam tunc cecidit.

Ego huius conscientia gaudii

Pallidus frequentis huius peris

Hi huius huius huius huius huius

legem huius huius huius huius huius

huius huius huius huius huius

huius huius huius huius huius

huius huius huius huius huius

F I N I S

huius huius huius huius huius

huius huius huius huius huius

huius huius huius huius huius

huius huius huius huius huius

huius huius huius huius huius

huius huius huius huius huius

huius huius huius huius huius

huius huius huius huius huius

huius huius huius huius huius

huius huius huius huius huius

REIP. AMSTELÆDAMENSIS

J U D I C I

S. P. D.

DAVID HOOGSTRAATANUS.

AUspiciis Tuis, Vir Amplif-
sime, denuo in lucem re-
duco carmina mea, ad
quæ edenda ipse jam ante
multorum annorum decursum me
incitasti, avidus talium cupediarum
Musicarum, nec faciens cum illis,
qui hæc studia non excolenda, sed
ne attingenda quidem existimant,
omnemque operam volunt poni in
majoribus & gravioribus disciplinis.
Compertum scilicet Tibi est longe
alia mente fuisse viros magnos Sca-
ligerum, Grotium, aliosque quos
Ee habes

habes in pretio. Neque me fugit quantopere Te juvet versare elegantium ingeniorum volumina, multasque horas consumere in literatis confabulationibus, ac renovare memoriam clarorum virorum, quorum tot egregia fervas monumenta. Certe cum alii has aversentur delicias, non alia de causa, opinor, nisi quod eas non intelligant, & damnent institutum meum, Tu semper probasti impetum quem cepi, & ut strenue hac via procederem ultro es hortatus. Quo Tuo judicio confirmatus non destiti sacra facere suavissimis Musis, & inde petere solatium curis amaris, & insuavibus, quæ me exercent, molestiis, multisque incommodis, quæ animum meum perturbant, neque respirare me sinunt a dolore & luctu, quem sensi

ex

ex quo naturæ debitum reddidit elegantissimus mihiq̃ue amicissimus Janus Broukhufius, cujus obitu multa amisi, quæ me unice delectabant: ne jam loquar de gravissimo, quod haud ita pridem accepi, vulnere ex carissimæ uxoris decessu. Itaque oro Te, ut, quando non solum applausu Tuo & favore me es dignatus, sed etiam in numerum amicorum Tuorum admisisti, hunc libellum solita Tua benevolentia tractare ac tuendum suscipere velis. Ad quem Tibi offerendum ratio certe me impulit, ut accederem gratulantibus Tibi novam dignitatem, ad quam, virtutum Tuarum habita ratione, Te maximus hujus Urbis Magistratus evexit: quæ ut Tibi civibusque Tuis felix ac fausta

Ee 2 sit,

234 DEDICATIO.

fit, tota mente atque animo precor.
Vale, Vir Amplissime, & favere
mihi persevera. Amstelædami ka-
lendis Juliis c l o l o c c x.

AD

AD LECTOREM.

PRodeunt tandem carminum meorum libelli, quos non tam mea quam amicorum meorum voluntas expreffit, huc me impellentium timidum & detrectantem exponi nafuto huic & fastidioso mundi theatro. Quos inter cum eſſent, qui vel ipſa fatente invidia principatum in hac arte obtinent, minus gravatus ſum facere, quod factum vides. Alioqui cum ipſa poëſis hoc ſæculo in nullo fere ſit pretio, & ſummi etiam poëtæ vix laudem, quantam promerentur, ferant, imo nugas agere dicantur, & luſibus puerilibus occupari, quid erat, quod me multum movere poterat ad exeundum in lucem? Jacta nunc eſt alea, amice Lector, nec ſine ſpe æquitatis tuæ, quam fruſtra ab iis exſpectamus, qui his ſacris ſunt infeſti, ea de cauſa, opinor, quod auribus careant poëticiſ, quas paucis mortalibus datas eſſe jam olim a magni nominis Viro pronunciatum eſt. Hinc accidit ut optimi illi & puriſſimi poëtæ Virgilius, Horatius, Ovidius, aliique deſtituti ſint ſua laude; & barbari a quibuſdam habiti & ſojæci, foetusque ſe indignos produxiſſe. Tales cenſores tulit parentum noſtrorum ætas: nec

aliter censent hodie, qui non trahuntur hac cantionis dulcedine, damnantes sæpenumero, qua valent judicandi facultate, in hujus temporis scriptoribus ea, quæ sunt laudatissima & proxima genio aurei seculi, unde unice sibi exempla proponere debent, qui aliquid cupiunt præstare in hoc scribendi genere. Nos vero Josepho Scaligero maximo gravissimoque auctori assentimur, de poëtis ferre judicium, poëtarum esse duntaxat, idque non omnium, sed optimorum. Cæterum, quod isti volunt, quid est culpandum in hac arte innocenti plane & ad delectandum nata, quam attingere non erubuerunt homines nobilissimi & gravissimi, qui licet aliis naturæ dotibus essent conspicui, tamen famam suam acceptam tulerunt soli carminum scribendorum facultati? Perversa enim prorsus eorum est sententia, qui clamant poëtas in solis versibus faciendis consistere, nihilque præter numerum adferre, id est, ut ille ait, in nugis canoris operam ponere, cum certe nemo poëtis sit annumerandus, qui non per omnia doctrinarum spatia liberiore cursu feratur, atque ita scripta sua expoliat ornamentis petitis è solida eruditione. Nostra sic est ratio, licet sentiamus quam exiguæ nobis sint vires, & quam procul absumus ab eo fastigio, quod paucissimi semper adscenderunt. Sed jam inde à pueritia, quod

quod novit patria mea, adamavi hanc portionem liberalis eruditionis: quam propensionem ex eo tempore foverunt Viri in nostra Batavia celebres, & harum rerum peritissimi. Eorum itaque hortatu etiamnum horas meas à gravioribus laboribus vacuas ita colloco, melius esse judicans uti hac animi relaxatione, quam temporis publicis curis impensi reliquias decoquere in vino & alea, vel contendere rixosis ac pugnacibus libellis, quibus nuper scatebant omnia. Nec à munere meo alienum puto sic præire juventuti, eamque ad hæc studia excitare, cum non aliunde facilius petatur modus orationem vel solutam, vel ligatam, variandi per diversas facies, eique sensim motum addendi & ornamentum. Composui profecto me, quantum potui, ad optimos scribendi magistros, & eorum vestigia sum secutus, licet impari passu, non sentiens cum illis, qui statuunt nulli prorsus usui esse imitationem, & unumquemque nolunt ire, quo trahit indoles, imo, quod ridiculum est, omnem imitationem furtum esse contendunt. Quod dum faciunt, non vident, se Virgilium aliosque summos viros furti accusare. Hunc in usum non modo psalmos aliquot nobis exprimendos proposuimus styli exercendi causa, sed propius etiam hic illic Buchananum, præstantissimum poëtam, secuti a-

dolescentiæ ostendere voluimus, quam facili negotio unum metrum convertatur in aliud, si vel mediocris alicui sit vena. Deinde & alia tentavimus, varie indulgentes ingenio, prout res ferebat, non prætermittis juvenilibus, quæ non video cur excussem, cum magis sint ficta quam facta, & omnes poëtæ, etiam sacri ordinis Viri, eam viam sint ingressi. Sed ipse videbis, Lector, & pro tua benevolentia sententiam feres. Patere me nunc bonis auspiciis hanc carminum meorum collectionem proferre, & vale.

AD EUNDEM.

NAm decem sunt anni elapsi, cum proœmium, quod modo legisti, primum præfixissem carminibus, quæ tunc temporis emisi in lucem. Ex illo plura alia a me sunt conscripta, ut res ferebat, & seorsim edita. Hæc ipsa, cum partim inter meas, partim inter amicorum meorum schedas dispersa jacerent, magno a me studio petiit ut colligerem, & ad se mitterem Vir optimus Nicolaus Bos, Bibliopola Rotterædamensis, qui priorem editionem renovare parabat; suffragantibus huic consilio amicis meis, & adnitente inprimis Viro Nobilissimo & ingeniosissimo Joanne de Witt, qui Urbi Amstelædamensi est a secretis, nec segniter tamen operam dat sacris Muscis. Parui monentibus, & excussis omnibus schedis meis inveni quæ commode possent addi Epigrammatis, quæ jam hac occasione bonam partem sunt aucta. Addidi præterea Silvarum librum, quem sic appellare visum est ob argumenti varietatem, quod ista carmina complectuntur, effusa scilicet prout aut impetus animi proprius, aut amicorum gratia, aut aliæ rationes imperabant. Quod si minus præstiti quam velles, erudite Lector, rogo ut mihi ignoscas pensaturo brevi quicquid hic non satis elaboratum

tum & excultum possit videri, limatissimis carminibus Jani Bronkhufii, quæ nunc operas typographicas exercent, & specioso cultu conspicua jam ipsa in manus tuas venire gestiunt. Iterum vale & conatus nostros boni consule.

CARMINA QUÆDAM

IN

O B I T U M

CLARISSIMI VIRI

DAVIDIS HOOGST RATANI.

CARMINA QUEDAM

IN

FORUM

CHRISTIANITATIS

DAVIDIS FORSTATI

D. M.

VIRI CLARISSIMI

DAV. HOOGST RATANI,

MEDICINÆ DOCTORIS,

ET POËTÆ EXIMII.

Une sacer vates, Phœbi certissima pro-
les,

Tune poëtarum lumen, amorque, jaces?

Tene etiam exstinxit diræ inclementia mortis?

In quem debuerat juris habere nihil.

Hei mihi! quod quondam florens, & amabile cor-
pus

Traditur exstructis, igne cremante, rogis;

Hei mihi! qui toto fuerat notissimus orbe,

Victima nunc orci nil miserantis erit.

Cur vatum custos, & carminis auctor Apollo

Hunc vatem extremum fivit obire diem;

Cur medico medicam medicorum cura, paterque,

Quum potuit certam ferre, negavit opem.

Quid tibi nunc dotes animi, quid pondera rerum

Profunt, facundo quæ gravis ore dabas;

Quid tibi nunc candor, multæque scientia linguæ,

Quid tibi nunc virtus, ipse quid artis honos,

Quid

Quid tibi nunc doctas docuisse fideliter artes,
 Principibus prodest quid placuisse viris?
 Scilicet hoc pretium duri, longique laboris,
 Hi fructus, hæc te munera sola manent,
 Non eris ignotus, nullaue urgebere nocte,
 Donec erit tellus, & feret imber aquas:
 Tunc opus exactum, vigilataque carmina spernent,
 Cum poterunt homines non meminisse sui.
 Lugeo te lacrymans, lugeris ut omnibus æque,
 Mors quod Iö de te sæva Triumphæ canit.
 Mors erit hæc nobis inconsolabile vulnus,
 Quamvis hoc monitus, consiliumque vetent;
 Quæ mihi, quæ cunctis sincera voce dedisti,
 Et nobis memori mente reposita manent.
 Nec stirps, nec proavi, nec nomina clara repellent
 Spicula, dum valida mors vibrat illa manu,
 Hæc data lex homini est. Sunt prudentissima verba,
 Quæ tua mittebat dextra legenda mihi:
 Cum meus e medio sublatus avunculus esset,
 Quem dolui, & dempto fine dolebo virum.
 Altera, tu nunc es, pars, dilectissime, luctus.
 Moeroremque licet mitiget ipsa dies;
 Conquerar, hunc sola positurus morte dolorem;
 Quod nimium fero te mihi nosse datum est.

S. EVERWYN.

ME-

M E M O R I Æ
 DAV. HOGSTRATANI,
 M. D.
 POETARUM SUI SÆCULI
 P R I N C I P I S.

Ergo parum fuerat, viridi DUIRCANTIUS ævo
 Quod cecidit cultris hostia moesta tuis?
 Ergo parum fuerat, Lachesis furibunda, canoram
 ARKELII nobis eripuisse chelyn?
 Ni sacrum perimas infanda clade Poëtam,
 Quem Phoebus vatum jusserat esse Ducem?
 Quid querimur? frustra spoliū repetemus ab hoste;
 Exsultat nostris invida Parca malis.
 At tu, Phoebe pater, quo tandem lumine cernis
 Talia? quis sensus, quid tibi mentis adest?
 Heu video, video! nostris decedere terris,
 Et dare Barbariæ templa relicta paras.
 Jure fugis, nihil inficior, tu despicias illos,
 Qui toties sacris obstrepuere tuis,
 Queis fera Barbaries jam dudum irrepfit, & aures
 Plus quam Sarmaticas ad tua plectra dedit.
 Sed quali meruit fieri tibi crimine vilis
 Amstela, qui vatem junxit amore sibi,
 Qui coluit vegetum, qui præbuit otia fesso,
 Ut posset vena liberiore frui?

Debueras

Debueras illi, si nolles parcere cunctis,
Phœbe pater, Justi Numinis illud erat
Pace tua, hunc propter solum, vel parcere cunctis
Debueras, placidi Numinis illud erat,
Nunc jacet æterno perfusus lumina somno
H O O G S T R A T A N U S, amor, delictumque tuum,
Qui toties dulcis tenuit modulamine cantus
Lucinæ bijugos, quadrijugosque tuos.
Flere quidem superest, oculos sed deficit humor,
Ingemere, at gemitus guttura sicca negant.
Muta lyra est, frustra torpentia fila laceſſo,
Mens stupet, & raucum carmina nostra sonant.
Quid tandem miseri torquemur? gloria nulla est
Carminis, & vates turba profana sumus.
O Patria, o quondam cœlo gratissima tellus!
O Patria, o cunctis anteferenda plagis!
Cum nondum vitiis, cum nondum perdita luxu
Præbebas Clariis hospita tecta choris.
Principibus cum plectra viris tractare decorum,
In quos nil mortis spicula juris habent.
Cum strepitus armorum inter, sonitusque tubarum
Excepit cultos Mars ferus ipse modos.
Tunc merito Boreas tua signa pavebat, & Auster,
Tunc Euro, & Zephyro nobile nomen eras.
Sed nos adversis quid frustra obnitimur undis?
Quid jacimus rapidis verba ferenda notis?
Frangamus calamos, scindamus, Musa, libellos,
Barbaries tenebras advehit atra suas.

JOH. VAN DEN BROUKE.

JACOBI PHILIPPI D'ORVILLE

E L E G I A

IN OBITUM

DAV. HOOGST RATANI,

POETÆ CLARISSIMI.

ERGO ego supremum dixi tibi, candide vates,
Cum modo pendebam per tua colla, vale!

Tu mihi (proh! hominum semper mens coeca fu-
turi)

Vix Britonum tacto litore, flendus eras!

Istane sperabam fore verba novissima nobis,

Mandabant posita quæ rediisse mora!

Scilicet ut videam funus crudele, redibo,

Dandaque ferali pallida membra rogo!

At licet hæc mentem spectacula dira moverent

Fortius, & caperet se dolor ille minus,

Me tamen Amstelias utinam perferret ad oras

Flaminibus tumidi rapta carina noti,

Ut, quoniam nequii morientis fingere pectus,

Atque animam incumbens excipere ore pio,

Extremum positos refovens amplexibus artus,
Libarem gelidas imbre calente genas;
Aut saltem planctu comitarer triste feretrum,
Horridus immissis mæsta per ora comis.
Pars ego magna forem turbæ ad tua busta gementis,
Nec pietas luctum vinceret ulla meum;
Atque aliquis, certe, clamaret, filius hic est,
Exsequias primo debuit ire loco.
Nunc tantum superest fixum sub corde dolorem
Egerere in querulos, munus inane, modos;
Et lacrimas donare procul, quas flumine largo
Nescius in faciem suspicit ire Brito.
Atque utinam liceat veros expromere sensus,
Et subeat damnis æqua querela meis!
Sed nostro turbata malo pia Musa, suoque,
Languet, & e digitis plectra remissa fluunt.
Non secus ac lato vitis languescit in arvo,
Deficit ut teneras ulmus amica comas.
Palladia sed enim formasti primus ab arte,
Cum procul a cultu, cum rude pectus eram:
Insolito, memini, deduxi pollice versum,
Fluxit & e sterili vena coacta solo.
At mox Castaliæ comitasti ad flumina lymphæ,
Semper ubi viridem laurus inumbrat humum.

Pocula divinis ubi præbet Apollo poëtis,
Oraque Pimplæo melle Thalia replet.
Tunc ego magnorum mirari carmina vatum
Enthea, tunc cœpi spernere vulgus iners.
Huc via, dicebas, Musarum regia ducit,
(Cœca sed ad lævam semita fallit iter)
Hanc prior æternus Graiis munivit Homerus;
Hac Maro Parnasi fixit in arce pedem:
Hoc sua Vondelius firmans vestigia calle,
Monstravit Batavis Phocidos antra suis:
Hunc quavis de gente viri tenuere, tenentque,
Mnemosynes quorum nomina in æde micant.
Ne tibi turgentis clamosa poëmata Ranæ,
Ne placeat fatui languida Musa Capri:
Emptave fucata facies te fascinet arte;
At juvet ingenuo forma decore potens.
Talibus atque aliis scopulos & saxa notabas,
A quibus audaces certa ruina manet.
Sed mihi in exemplum fueras fatis ipse, neque ulli
Contigit Aoniæ purior haustus aquæ.
Quin geminam tractare chelyn tibi pectine docto
Fas fuit, & duplici cingere fronde comas.
Ac Latiam pepulisse lyram si juverat, ipsa
Agnovit numeros Roma diserta suos:
Sive Batava tuis fociaras carmina chordis;
Spirabat Batavo carmine Graia Venus.

Quid! non Barbaries, patriis exacta papyris,
Te fera præcipue terga fugante dedit;
Normaque venturis tua charta nepotibus olim
Eloquii, immunda fæce carentis, erit?
Ipse tibi doctam concedens Cynthius aurem,
Tradidit Aemonii mystica sacra jugi.
Nec melior judex te quisquam in carmina sedit:
Arbitrii semper lanx fuit æqua tui.
Seu nova scripta novis certarent, semper ademit
Anseribus raucis præmia blandus olor:
Nostra vel antiquo conferres secla metallo,
Deterior nunquam massa probata tibi est.
Non tamen ut priscis tantum dictasse putaris
Carmina ter trinas ex Helicone deas.
Plurima, te plaudente, choris adscripta priorum,
Laude pari coluit nomina Fama recens.
Quid tibi non debet mea patria, quod tua dextra
Contulit ingeniis tot benefacta novis!
Dicite, Apollinei, quorum sine vindice, cycni,
Musa sub æterna nocte sepulta foret:
Dicite, seu patriæ rapuit vos gratia linguæ,
Aufonii vobis seu placuere modi.
At Broukhufiades pro cunctis dicat id unus,
Os Aganippeï dulce, tuique chori.

Hujus

Hujus ab Elysiis plaufit tibi vallibus umbra,
Juncta nimis subito manibus umbra tuis,
Aemula cum veterum cecinit quæ carmina laudi
Excepit cupida gens ftudiofa manu:
Livor & in tenebras frendentia condidit ora,
Arma timens, pietas quæ tibi jufte dabat;
Arma dabat pietas vati pro vate fepulto;
Salvus honor vati vindice vate fuit.
Gloria confortes curru vectabit eodem;
Temporibus nullis excidet ifta fides.
Nunc quoque, quæ fueras molitus plurima, mortis
Non exorandæ crimine, cœpta jacent.
Per te Lotichius, Latiae dos rara Camœnæ,
Iffet in Aonii cultior ora gregis.
Ac tua, quam toties fperaverat ante, Catullo
Cura falutarem ferre parabat opem.
Non alia mallet dextra fua vulnera tangi,
Broukhufium poftquam Parca maligna tulit.
Nunc fortaffe tui prodentur, Lesbia, vatis
Nefcio cui miferis membra fecanda modis.
Sed merita hæc ridet mors importuna, neque ullis
Artibus, aut animi frangitur illa bonis.
Et cum magna togæ, cum vivat inutilis armis
Turba, neque ad cultus nata, Minerva, tuos,
Quem patriæ fua commendant & civibus acta,
Falce fere primum trux Libitina metit.

Canus obis, fateor; digno sed vivere semper;
Quandocumque venit, mors properata venit.
Mollia nunc placitæ peragebas tempora fortis,
Contigerat votis summa petita tuis.
Musica tranquillam mulcebant otia mentem,
Et tibi vivebas, Pegasidumque sacris.
Otia nam, blanda raptus testitudinis arte,
Contulerat vati Pollio lauta seni.
Pollio, perpetuæ quem virtus aurea famæ
Tradit, & in doctas cura benigna Deas.
Muneris æterna est se consule gloria digni;
At tibi nunc fructus muneris hujus ubi est?
Jam tibi nempe canet funestum tibia carmen,
Quæque aliis tuleras ultima dona, feres.
Undique jam denso concurrunt agmine vates,
Inferias cineri turba datura tuo:
Certamenque pium circa tua busta doloris
Instituunt lacrimis, funereisque modis.
Assonat ingenti rupes Parnasia luctu;
Horrifona quatitur Musica voce domus.
Omnibus in questus spatiosa est area, & in te,
Quod sibi præcipuum mœreat, omnis habet.
At Pindi pars damna gemat, citharamque tacentem,
Teque ducem Musæ, jam caritura, suæ;
Pars niveum fidi pectus suspiret amici,
Raptaque convictus gaudia tanta tui.

Quod

Quod dolet in te quisque, mihi venit omne dolen-
dum:

Degravat hoc cunctis fluctibus unda caput.
Excidit heu! animus præsentis imagine fati,
Et nubes oculos occupat atra meos.

Auferimur luctu: vix ægro hos pollice versus
Inscribat tumuli marmore noster amor:

HIC HOOGSTRA TANUM CANDOR FLEVERE,
FIDESQUE,
ET PHOEBO INDIGETI MUSA LATINA COMES.

Londini c1c1c ccxxiv.

P E T R I D' O R V I L L E

E L E G I A

I N O B I T U M

DAV. HOOGST RATANI,

P O E T Æ C L A R I S S I M I.

Q U A L I T E R a patria nato modo linthea danti,
 Emenfoque brevem per vada tuta viam,
 Vota inter solvenda patrem, quem vivere credit,
 Defunctum subito nuntia fama refert;
 Ille dolore amens crudelia fata, Deosque
 Crudeles clamat, cœptaque sacra fugit.
 Haud secus, Hoogstratane, fera te morte perem-
 ptum

Fama canens aures perculit atra meas;
 Et cœlum, semperque bonis contraria votis
 Astra incusavi, Persephonesque nefas.
 At non hoc nobis de te sperare jubebas,
 Quum modo cogebar regna Britannia sequi;
 Tu mihi pacatum pelagus, ventosque ferentes
 Poscebas multa numina magna prece,

Et

Et reditus mandata dabas: ipse omine lætus
Optabam vitæ stamina longa tibi,
Ac rursus spectare tuos, mea gaudia, vultus:
Nescius adversis ista vovere Deis.
Illa igitur nobis non jam dicta aurea promet,
Uvida Mopsopii nectare lingua favi:
Nec monstrabis iter sacras Heliconis ad umbras,
Pegasei puram nec mihi fontis aquam.
Scilicet haud alio plectrum moderante manusque
Pieriae cœpi tangere fila lyræ.
Ausus & ingentes Pindi conscendere colles,
Hortatu vires sufficiente tuo.
At mihi quid fiet deserto jam duce tali?
Quid fiet citharæ, te pereunte, meæ?
Illa dolore gravi semper vel muta filebit,
Funereos reddet vel nisi mœsta sonos.
Hos etenim luctus ullum non eximet ævum,
Tuque novi fletus causa perennis eris.
Sed quid ego hæc veluti privato in funere damna
Commemoro? magis est publicus iste dolor.
Iste dolor positos trans cœrula vasta Britannos,
Iste dolor terras, Gallia culta, tuas,
Iste dolor penetrat semotas quamlibet oras,
Qua modo cumque viri Musica sacra colunt.
Sed tamen est propior Batavis dolor urbibus ille,

Quas inter primas, Amsteli Nympha, tenes.
Illic fœvit enim, divino percitus œstro,
Sæpe movere sacræ fila canora lyræ.
Seu, quoties aures libuit mulcere Latinas,
Carmina Romanis auribus apta sonet;
Seu, Latiis Musas cupiens fociare Batavas,
Argutum patrio concinat ore melos.
Teque, O Ya pater, teque, O pater Amstela, ad
istos
Sæpe ferunt cursum sustinuisse modos.
Nunc vestri perhibent audita morte poëtæ
Uberibus lacrimas non retinere genis.
Et merito. Ille urbis dulcissima gaudia vestræ,
Vestrum ah! ille decus, vester Apollo fuit.
Hujus enim blanda captas testudine Musas,
Amstelium juvit visere sæpe nemus.
Invida Parca, istam tune ausa abrumpere vitam?
Invida, tam sanctum tu violare caput?
Neve annos tantæ possis prætereundere culpæ,
Nestoris ætatem vivere dignus erat.
Nec tu, Phœbe, tuum Stygiis prohibere, tuumque
Pieri cultorem sustinuisstis aquis?
At nunc exequias, sic nam decet, ite frequenter
Castalides Divæ, Castalidumque Deus.
Nec sacros lacrimis cineres perfundere vestris

Parcite,

Parcite, nec laceris exululare comis.
Quales Franciadæ dilecti in funere quondam
Non ficcis memorant indoluisse genis.
Broukhufique olim quales ad corpus inane
Planctibus Amstelias personuisse plagas.
Certo etenim liquet istorum post fata virorum
Triste videre nihil vos potuisse magis.
Nam quis jam vestros æque defendat honores?
Quis vobis æque turea dona ferat?
Et jam tranquillæ fuerant parta otia vitæ,
Pollio quæ vati fecerat ille suo,
Otia Pieriis, quam longa, sacrandæ choreis;
Otia in auctorem non male grata suum.
Quippe tuas quoties celebravit, Pollio, laudes,
Virtutumque tulit celsa sub astra decus!
Nam quis, te cives toties moderante volentes,
Nesciat Amstelii regna beata soli?
Plurima restabant, quæ, quo decet ore, parabat
Dicere. Nunc tantas spes tulit atra dies.
Est locus Elysi secreta valle beatus,
Vatibus Aoniis qua via sola patet.
Vere ibi perpetuæ non deficiente choreæ,
Perpetui lusus, perpetuique joci:
Ac volucrum cantus semper, Zephyrique susurrus

Per folia, & murmur lene perennis aquæ.
Illic (fi qua fides) felix felicibus umbris,
Blande fenex, jam nunc carmina docta canis.
Et simul occurrunt citharæ ad modulamina notæ
Francius ille tuus, Broukhufiusque tuus;
Excipiuntque piam læti complexibus umbram
Alternis, cupidi colloquiumque petunt;
Jam tecumque vetus studium felicitis, ut ante,
Carminis exercent, Pieridasque colunt.
Sed numerare tuæ conor quid gaudia mentis,
Quæ tibi jam demto maxima fine fluunt?
At tu, si fas est cineres deflere beati,
Has mœstas lacrimas accipe, sancte fenex:
Accipe, qualiacunque mei monumenta doloris,
Carmina confusa deproperata manu.

Londini MDCCXXIV.

IN OBITUM
 DOCTISSIMI VIRI
 DAV. HOOGST RATANI,
 MEDICINÆ DOCTORIS,
 ET MUSARUM ANTISTITIS.

TUne etiam æterna premeris jam nocte! nec
 ultra

Pectora Nectareis ficca rigabis aquis!

Hoogstratane, decus Pindi! Charitumque volu-
 ptas!

Invenient vatem quæ tibi secula parem?

Parca, noverca bonis! Parca, anxia mater ini-
 quis!

Quid furis in doctos, Parca maligna, viros?

Fila quid innocuûm properas abscindere vatum,

Et medium tristis sæpe resolvīs opus?

An, tua mortalem quod spernere flamina, & ultra

Fatorum leges tendere facta, docent?

An

An, quia, Pegaseis vecti super æthera pennis,
Ipfi se laqueis expediere tuis?

Si tamen interitu fueras placanda Poëtæ,
Certe hoc debueras abstinuisse manus.

Si numeras dotes, multas amisit in uno
Belgica terra Viro; prædaque larga tibi est.

Funeribus poteras, male fana, rependere dotes,
Fataque sanguinea multiplicare manu.

Quid Bavius, quid Suffenis male parcere gaudes?
Indeploratus Mævius ire potest.

Larga tibi præda est: sed largior illa fuisset.

Nam capita, haud dotes, tu numerare soles.

At tibi nulla placent lacrimis fine funera. Vincis

In pia! quin rauca voce, Triumphe! cane.

Temporaque infesta liventia cinge cupressô;

Horridaque in nigra pone tropæa domo.

Stulta! quid insanis? brevis est tuus iste trium-
phus.

Et nox & tenebræ vestra tropæa tegent.

At meus æterno clarescet nomine vates.

Vita brevis fuerit; fama perennis erit.

Sed non vita brevis, quam per duodena merentem
Lustra comes duxit continuatus honor.

Nec, quamvis lapis ossa tegat, mihi mortuus audit,
Qui fama inplevit folis utramque domum.

Cuique Palatinus transcribere vellet Apollo,
Sæpe dat inmeritis quem levis aula, locum.

Quem numerare suos Flaccus meus inter amicos,
Et focium Aufoniæ vellet habere lyræ.

Nec tamen, externas Latio dum carmine gentes
Mulcet, erat patriæ non memor ille suæ.

Namque peregrinâ repetens ab origine plantas,
Ditavit Batavi culta vireta soli.

Et modo, præcipiti puroque simillimus amni,
Eloquii ficos flumine sparfit agros.

Mox super astra volans, specie candentis oloris,
Immortale pio fudit ab ore melos.

Monstrarunt, Batavûm quid possit lingua, disert
Carminè Vondelius, Hoofdius historiâ.

Tantum sed enim juvenes vestigia Vatum

Tu premere exemplo, tu monitisque doces.

Ergo dolent merito vates te, Care, peremtum,

Et querula clamant voce; Magister, ubi es?

Cumque tuo adspectu careant, & divite lingua,

Verfabunt libros nocte dieque tuos.

Nempe hoc magnorum est celebris victoria vatum,

Ut

Ut semper volitent docta per ora virum.

Interea, juvenes, tumulo date carmina: flores

Addite, cum precibus; Sit tibi terra levis!

B. HUYDECOPER.

F I N I S.

INDEX

INDEX

TITULORUM

Quæ in toto opere continentur,

CARMINA SACRA.

PSALMUS I.	Pagina 3.
IDEM alio carminis genere red- ditus.	4
II.	5
III.	6
IV.	7
VI.	8
X.	9
XVIII.	12
CXII.	16
CXIV.	17
IDEM aliter.	18
CXVII.	18
CXXIII.	18
CXXIV.	19
CXXXIII.	19
CXLV.	20
CANTICUM MOSIS.	21
CANTICUM ESAIÆ.	23
CASABETHELEMITICA.	24
VANITAS MUNDI.	25
ÆGROTANTIS AD DEUM SUSPIRIA.	26
G g	ELE-

E L E G I A R U M.

Liber I.

ELEGIA I. AD CORNELIUM JUNIUM.	
De infelici amoris sui exitu.	29
II. Næaræ Connubium.	31
III. AD JOACHIMUM TARGERIUM. De Amore ejus.	32
IV. AD JACOBUM ZANTENUM. Post celebratas ejus Nuptias.	34
V. AD EUNDEM ut studiis poeticis se reddat.	35
VI. DE PHILLIDE.	37
VII. DE EADEM.	38
VIII. AD NICOLAUM MARKIUM, ut relicto amore ad studia se conferat.	39
IX. AD PHILLIDA. De Adventu Hyemis.	40
X. AD EANDEM.	41
XI. AD COROLLAM.	42

E L E G I A R U M.

Liber II.

ELEGIA I. AD PETRUM FRANCIUM,	
cum Mariæ Britanniarum Reginae parentaret.	43
II. NAMURCA CAPTA AUSPICIS ET DUCTU GULIELMI III. Britanniarum Regis.	48
III. In Pacem cum Gallis initam.	50

ELE-

ELEGIARUM.

LIBER III.

- ELEGIA I. Ad Virum Amplissimum JOANNEM CORVERUM, Consulem. 54
- II. Ad Virum Illustrissimum JACOBUM BORELIUM, Tertium Consulem. 55
- III. In funere Illustrissimi atque Excellentissimi Viri JACOBI BORELII Urbis Amstelædamensis Consulis, & ad nuperam pacificationem Oratoris cum summa potestate. 57
- IV. AD JANUM BROUKHUSIUM cum horum carminum editionem urgetet. 58
- V. AD JOANNEM GEORGIUM GRAEVIUM cum vernaculis suis poemacis. 62
- VI. Manibus JOANNIS MENSINGAE S. 63
- VII. AD JOANNEM TEXELIUM de studiis suis. 64
- VIII. AD JOANNEM GORISIUM ut in novi anni initio lætitiæ indulgeat. 66
- IX. AD EUNDEM. A morbo nondum confirmatus Natalem ejus sexagesimum celebrat. 67
- X. AD JANUM BROUKHUSIUM in secessu suburbano viventem. 70

ELEGIARUM.

LIBER IV.

ELEGIA I. AD PAULUM EDINGIUM de
parum felici Patriæ statu. 73

II. AD JOACHIMUM TARGERIUM
Poësin Commendat. 76

III. IN MEDICINAM COMPEN-
DIARIAM ab EODEM con-
scriptam. 80

IV. AD ENGELBERTUM EDIN-
GIUM. 81

V. AD JACOBUM BODANIUM
cum summis in utroque jure ho-
noribus insigniretur. 82

VI. In Nuptias HUBERTI HOPII
& MARIE MOLLIE. 83

VII. AD JOACHIMUM TARGERIUM
cum IDAM VERDUVIAM
domum duceret. 84

VIII. PETRO COLARTIO &
ELISÆ HOFMANNÆ. 86

IX. In Nuptias CASPARIS COSTERI
& JACOBÆ WATINIE. 88

X. In adventum veris. 89

XI. Manibus PAULI EDINGII. 90

XII. AD GULIELMUM MOLERIUM
cum ei Poëmata sua mitteret. 91

XIII. In Obitum PETRI BERNA-
GII. 92

XIV. AD HUBERTUM HOPIUM
in Gallias abeuntem. 93

TITULORUM.

5

JAMBICA.

JAMBICA I. AD PETRUM FRANCIUM

Scazon. 97

II. JANI BROUKHUSII Albo
inscriptum Scazon. 98

III. THEOPHILO RYKEWARDIO
cum Medicorum ordini infe-
reretur. 99

IV. In amœnitates literarias verna-
culo sermone editas à PETRO
RABO. 100

V. In opera forficis JOANNÆ CUR-
TENIÆ. 101

VI. Doctrinam vitæ Magistram esse.
101

VII. Temporis jacturam gravissimam
esse. 102

VIII. AD STUDIOSAM JUVEN-
TUTEM. 103

IX. AD EANDEM Parentibus obe-
diendum esse. 103

X. Sapientiam veræ felicitatis fon-
tem esse. 104

XI. Virtutem ignotam jacere. 104

XII. Omnibus ad virtutem aditum
patere. 105

XIII. Constantia in adversis. 105

XIV. In novi anni initio. 105

XV. Vitæ & floris comparatio. 106

XVI. Primam ab Adamo labem ad
posterios transivisse. 107

XVII. Memoriam nostræ originis in-
citamentum esse ad virtutem. 107

XVIII. Majorum virtutes posteris e-
xemplo esse. 108

G g 3

XIX. JAM-

- JAMBICA XIX. AD STUDIOSAM JUVEN-
TUTEM de vitanda ignavia. 109
- XX. Peccatis hominum iram divi-
nam provocari. 109
- XXI. AD TACONEM HAJONEM
HONERTIUM. Cum in Lei-
densi Academia Theol. Professor.
esset renunciatus. 110
- XXII. In obitum Viri Amplissimi &
Gravissimi SIMONIS MUSII
AB HOLII Reip. Dordrechtanæ
senatoris ac Judicis. 111
- XXIII. Viro Amplissimo JOANNI
DE WITT Reip. Amstelæda-
mensis Judici, cum in Senatorum
ordinem esset adscitus. 113
- XXIV. In tertium Consulatum Per-
illustris Viri JOANNIS VAN
DE POLL. 114
- XXV. PETRO VLAMINGIO. 116
- XXVI. PETRI VLAMINGII re-
sponso ad superius carmen. 116

LYRICORUM.

LIBER I.

- ODE I. Se PHYLLIDIS laudibus canendis
esse imparem. 118
- II. De EADEM se ejus amore uri. 119
- III. PHILIPPO FRIESTIO & MAG-
DALENÆ BRUINVIS. 119
- IV. HADRIANO HOUTENO & PHI-
LIPPINÆ MUNKERÆ sponfis. 121
- V. Angitur PHYLLIDIS desiderio. 122
- ODE

TITULORUM. 7

- ODE VI. AD PHYLLIDA formam virtute
decorari. 122
- VII. FRANCISCO ZWANEVELDIO
sponso. 123
- VIII. In discessum GLYCERAE. 124
- IX. DELIAM duritiæ incusat. 125
- X. DELIAM sibi pro Musa futuram. 126

LYRICORUM.

LIBER II.

- ODE I. FRIDERICO AUGUSTO II. Se-
renissimi ac Potentissimi FRIDERICI
AUGUSTI I. Electoris Saxonici
nunc Poloniae Regis filio primum
genito Genethliacon. 128
- II. Viro Amplissimæ dignitatis DIDE-
RICO BAS Urbis Amstelædamen-
sis secundum Consuli. 131
- III. PETRO FRANCIO. invitat eum
ad Natalem uxoris suæ celebrandum. 132
- IV. JANO BROUKHUSIO natali ejus
die. 133
- V. CORNELIO JUNIO ægrotanti. 134
- VI. JOANNI GORISIO Natalem ejus
celebrat. 136
- VII. PETRO FRANCIO pro Aristo-
phane commodato. 137
- VIII. JOANNI GORISIO in novi an-
ni initio. 137
- IX. JOANNI LUNIO filiolæ mortem
immodice lugenti. 138
- X. PETRO RABO obitum filiolæ suæ
lugenti. 139

- ODE XI. Filiolum immatura morte subreptum deflet. 140
- XII. GULIELMO MOLERIO cum Medicorum Ordini adscriberetur. 141
- XIII. JOACHIMO TARGERIO cum Medicinæ Doctor renunciaretur. 142
- XIV. MATTHÆO EDINGIO cum solemni Medici titulo in Academia patria ornaretur. 144
- XV. HADRIANO VELTERSIO cum Juris utriusque Doctor crearetur. 145
- XVI. THEODORO GODSCHALKIO cum Medicinæ Doctor crearetur. 147
- XVII. HUBERTO HOPIO optat rure apud eum esse. 148
- XVIII. AD EUNDEM carmina sua mutuae amicitiae symbolum futura. 149
- XIX. In cultissima ARNOLDI MONENII Poëmata vernaculo sermone conscripta. 150
- XX. JACOBO HOPIO laborem quiete temperandum esse. 151
- XXI. GULIELMO MOLERIO adolescentiæ cum eo transactæ memoriam renovat. 152

LYRICORUM.

LIBER III.

- ODE I. GULIELMO MOLERIO mediocritatem tutissimam esse. 155
- II. PETRO BENERIO æquam in quocunque sorte mentem servandam esse. 155
- III. AD JUVENTUTEM virtuti a teneris incumbendum esse. 156

ODE IV.

TITULORUM. 9

- ODE IV. Indulgentiam Parentum liberis ex-
tio esse. 157
- V. NICOLAO KAPPENIO omnia in
hac vita esse incerta. 157
- VI. CLAUDIO PONTANO humilem
vitam tutissimam esse. 158
- VII. JOACHIMO TARGERIO ut con-
temta invidia bene rem gerere pergat. 159
- VIII. Rempublicam sine legibus nullam
esse. 160
- IX. PAULO EDINGIO humano intel-
lectui omnia patere. 160
- X. Juventutem studiis excolendam esse.
161
- XI. FRANCISCO HASIO longam esse
viam per præcepta, brevem per exem-
pla. 162
- XII. Nimiam parentum in liberos indul-
gentiam reprehendit. 163

LYRICORUM.

LIBER IV.

- ODE I. Serenissimo ac Celsissimo Principi
FREDERICO GULIELMO cum pa-
tris sui Augustissimi Borussiae Regis
& Electoris Brandenburgici solium con-
scendisset. 164
- II. IN NIPTIAS Viri Nobilissimi &
Consultissimi JOANNIS a NEUREM-
BERGH & Nobilissimæ Virginis RE-
BECCÆ JACOBÆ VAN DER VOORT. 167
- III. ARNOLDO HENRICO WESTER-
HOVIO DIDERICI LIEBERGII
poëmata edenti. 169

ODE IV. IN JUDAM PROBITOREM Belgi-
co carmine descriptum a JOANNE
HASIO. 170

V. Ad virum perillustrem JOANNEM
CORVERUM Reip. Amstelædamensis,
ut sæpe, ita cum maxime Consulem,
quum quinquagesimum muneris sui se-
natorii annum implevisset. 173

VI. Viro Amplissimo LÆVINO GEEL-
VINCK Toparchæ in Castricum &
Kronenburg, &c. Reip. Amstelædamen-
sis Senatori, Societatis Indiæ Or. Cura-
tori, cum Patriæ Urbis Consul esset
creatus. 175

VII. Honori & meritis TIBERII HEM-
STERHUSII in illustri Amstelæda-
mensium Athenæo Philosophiæ Profes-
soris, quum CORNELIAM MARIAM
WILDIAM domum duceret. 177

VIII. IN SECUNDAS NUPTIAS Viri
Perillustis JOANNIS TRIPII Reip.
Amstelædamensis Consulis & Nobilif-
simæ Matronæ ELISABETHÆ TIE-
LENS Dominæ in Berckenrode &c. 179

IX. In Dissertationem Illustrissimi PHI-
LIPPI SIDNÆI pro Poëtica in Bel-
gicum sermonem ex Anglico conver-
sam a JOANNE HASIO. 180

X. Viris Reverendis & Doctissimis HIE-
RONIMO VAN ALPHEN & FRAN-
CISCO BURMANNO Ecclesiæ Am-
stelædamensis Pastoribus, quum uno
eodemque die ad SS. Theologiæ Pro-
fessionem ab Illustribus Trajectinæ Aca-
demiæ Curatoribus essent vocati. 183

ODE XI.

- ODE XI. In Adventum GEORGII I. Magnæ Britanniae, Franciæ, & Hiberniæ Regis, Ducis Brunsvicensis & Lunæ-burgensis, S. R. I. Archithesaurarii & Electoris. 186
- XII. JACOBO PHILIPPO d'ORVILLE quum Jurisconsultorum numero infereretur. 188
- XIII. GERARDO KRONENBERGIO cum Juris utriusque Doctor renunciaretur Lugduni Batavorum. 190
- XIV. Viro Illustri JOANNI VAN DE POLL quum Urbis patriæ iterum Consul esset creatus. 191
- XV. EPITHALAMIUM in Nuptias Viri Amplissimi & Gravissimi SAMUE-
LIS EVERWINII Reip. Dordrechtanæ Senatoris, & Nobilissimæ Lectissimæ-
que Virginis MARIAE ONDERWATER. 192
- XVI. Viro Perillustri JOANNI VAN DE POLL continuationem Consulatus gratulatur. 195
- XVII. PETRI VLAMINGII Genethliacon. 196
- XVIII. AD SANITATEM. 198
- XIX. De obitu Viri Illustris POMPEJI DE ROVERE Toparchæ in Hardinxvelt, Hollandiæ Australis Prætoris Reip. Dordracenæ Consularis, ad Virum Amplissimum SAMUELEM EVERWINIUM ejusdem Reip. Senatorem. 199

EPIGRAMMATA.

EPIGRAMMA I. DE PHYLLIDE.	201
II. EIDEM.	201
III. EIDEM cantanti.	202
IV. AD DELIAM.	202
V. AD EANDEM.	203
VI. DE DAPHNE.	203
VII. AD ÆMILIANUM.	203
VIII. AD NEÆRAM.	204
IX. Amor dulce malum.	204
X. Novam se amoris prædam esse.	205
XI. Ad Invidos.	205
XII. DE PHYLLIDE.	206
XIII. In cantum Lusciniaë.	206
XIV. In NEÆRÆ effigiem.	207
XV. Amplissimo Nobilissimoque Viro DIDERICO BAS Urbis Amstelædamensis Consuli, pro vino, sub id tempus, quo pax celebranda esset ad se misso GRATIÆ.	207
XVI. Ad Urbem AMSTELÆ- DAMUM.	208
XVII. Nobilissimo & Amplissimo Viro FRANCISCO DE VICQ, Urbis Amstelædamensis Consuli, cum ei poemata sua vernacula mitteret.	208
XVIII. JANO BROUKHUSIO cum suos in Propertium Com- mentarios edere differret.	209
XIX. Viro Nobilissimo JOANNI SIXIO Domino in Wimmenum &	

TITULORUM. 13

- & Vromade, Civitatis Amstelæ-
damensis Consulari MAGNO
ANTIQUITATUM CULTORI. 210
- EPIGRAMMA XX. PETRO FRANCIO. 211
- XXI. In JACOBI WILDII
Gazophylacium. 212
- XXII. JOANNI THEODORO
SCHALBRUCHIO vota novian-
ni initio. 212
- XXIII. JOACHIMO TARGERIO
ut opus Medicum a se conscri-
ptum in lucem edat. 213
- XXIV. AD LUCIUM. 213
- XXV. Vitæ brevitās. 214
- XXVI. AD CÆCILIUM. 214
- XXVII. GULIELMO MOLE-
RIO. 214
- XXVIII. In Natalem Parentis. 215
- XXIX. Carmina sua mittit NI-
COLAO KAPPENIO. 215
- XXX. Fortunæ inconstantia. 216
- XXXI. In Effigiem LEOPOLDI I.
Romanorum Imperatoris. 216
- XXXII. Effigies ADRIANI AB
OOSTRUM Ecclesiastæ Amste-
lædamensis. 217
- XXXIII. Effigies JANI BRAN-
TII. 217
- XXXIV. Effigies MARIE WIL-
DIÆ. 217
- XXXV. Aliud in EANDEM. 218
- XXXVI. AD LUCIUM de In-
vidia. 218
- XXXVII. JOANNI LUNIO. Na-
tali suo. 219
- XXXVIII. Viro Nobilissimo MAT-
THIÆ

- THIÆ BELARTIO, cum carminibus suis. 219
- EPIGRAMMA XXXIX. Eadem mittit HUBERTO HOPIO. 220
- XL. Contemptus bonarum literarum. 220
- XLI. De Invidia. 220
- XLII. In Calumniantes. 221
- XLIII. De Patria sua. 221
- XLIV. AD SEXTILIANUM. 222
- XLV. Ad Virum Nobilissimum JANUM WITTIIUM instructissimæ Bibliothecæ possessorem. 222
- XLVI. IN FUNERE Illustris atque Amplissimi Viri JOANNIS SIXII, Domini in Wimmenum, in Vromade &c. Consularis. 223
- XLVII. D. M. Viri Perillustri JOANNIS DE WITT, Urbi Dordrechtanæ a secretis, S. 224
- XLVIII. Viro Reverendo JANO BRANTIO poemata sua edenti. 225
- XLIX. In Epistolas Virorum Doctorum ab EODEM editas. 226
- L. Nuptiis GERARDI FRANKENII Medici & CATHARINÆ ADELHEIDÆ MONE-
NINÆ. 227
- LI. PHILIPPO MOILIVES VAN DER NOOT cum supremos in utroque Jure honores consequetur. 228
- LII. AD GULIELMUM VLA-MINGIUM Jurisconsultorum familiæ inferendum. 229

EPIG. LIII.

EPIGRAMMA LIII. AD EUNDEM cum CATHARINAM THEODORAM BECIAM domum duceret. 230

LIV. In Carmina postuma Viri Reverendi CASPARIS BRANDII. 231

LV. Serenissimo ac Celsissimo Principi FRIDERICO GULIELMO Serenissimi ac potentissimi FREDERICI TERTII Electoris Brandenburgici filio, Electoralis dignitatis hæredicum Urbem Amstelædamum inviseret. 232

LVI. AD EUNDEM Gratiarum actio pro versiculis bene exceptis. 233

LVII. JOANNI HENRICO LEDERLINO in Patriam redeunti. 234

LVIII. AD JACOBUM WILDIIUM cum geminarum suarum descriptionem publici juris faceret. 234

LIX. In Delineationem REGNI BORUSIÆ & ELECTORATUS BRANDENBURGICI, finitimarumque provinciarum ad stationes publicorum cursuum accomodatam. 235

LX. In Lexicon novum SAMUELIS PITISCI expressum typis FRANCISCI HALMÆ. 236

LXI. In adventum CAROLI III. in Hispanias abituri. 237

LXII. GELRIA CAPTA auspiciis FREDERICI I. Augustissimi Borussorum Regis. 238

EPIG. LXIII.

- EPIGRAMMA LXIII.** In obitum **RAIMONDI FALTZII**, Regis Borussiae nummorum cœlatoris. 239
- LXIV** **GULIELMO WILDIO** cum Juris utriusque Doctoratum reportaret. 240
- LXV.** In obitum Viri Illustris **JOANNIS GRAEFLAND** Reip. Amstelædamensis consularis. 241
- LXVI.** In exequias : **ETRI FRANCII.** 242
- LXVII.** **CORNELIO ARKELIO** **HADRIANI JUNII** animadversa denuo edenti. 243
- LXVIII.** In **JOANNIS VOLLENHOVII** homilias sacras. 244
- LXIX.** In opuscula postuma **TOBIAE GUTBERLETHI.** 245
- LXX.** In **EJUSDEM** effigiem. 245
- LXXI.** In **Q. ENNII FRAGMENTA** cum animadversionibus **HIERONYMI COLUMNÆ** denuo in lucem producta a **FRANCISCO HESSELIO.** 246
- LXXII.** Memoriae **EGBERTI VENII** Medici expertissimi. 247
- LXXIII.** Nuptiis **ISAACI VERBURGII & CHRISTINÆ SILVIÆ.** 248
- LXXIV.** Honori & meritis **FRANCISCI HESSELII** in illustri Rotterædamensium Gymnasio Eloquentiæ Doctoris. 249

EPIG. LXXV.

TITULORUM. 17

EPIGRAMMA LXXV. AD GULIELMUM
WILDIIUM Natali ejus die.

250

LXXVI. In Natalem CAROLI
GUSTAVI WELKERI. 251

LXXVII. De quodam cenfore
sui carminis ad Virum Nobilif-
simum GERARDUM PAPE-
BROCHIIUM Reip. Amstelæda-
mensis Judicem. 251

LXXVIII. Ad Virum Nobilif-
simum GULIELMUM SAU-
TINIUM cum Tribunus Civi-
lis militiæ esset factus. 252

LXXIX. Ad Virum Nobilissi-
mum JOANNEM DE WITT,
Ictum, cum Amstelædamensium
Judicum ordini adscriptus esset.

253

LXXX. In carmina postuma
FRANCISCI HASII ab ejus
filio JOANNE HASIO edita. 254

LXXXI. JANO GRAEFLAN-
DIO cum Juris utriusque Do-
ctor crearetur. 255

LXXXII. In Lucubrationes A-
BRAHAMI T GILDII in ZA-
CHARIAM. 256

LXXXIII. In Pollicem statuæ
Aenæ quam Dux Albanus po-
ni sibi olim jussit quo nuper do-
natus est Vir Amplissimus JO-
ANNES VAN DE POLL Reipub.
Amstelædamensis Consul.

256

LXXXIV. AD CASPARUM

Hh

COM-

- COMMELINUM quum supremos in Medicina honores consequeretur. 257
- EPIGRAMMA LXXXV. Nuptiis GULIELMI FREDERICI WILPII & GESINÆ PREIGER. 258
- LXXXVI. In duplicem disputationem Theologicam a JANO DOORNIK, Leidæ habitam 259
- LXXXVII. In Juvenis Nobilissimi JANI DE WITT, J. F. J. & C. N. Disputationem Juridicam inauguralem. 260
- LXXXVIII. Juveni Nobilissimo CORNELIO DE WITT, quum Juris utriusque Doctor crearetur. 261
- LXXXIX. HENRICO GRAHAMÆ, quum Juris utriusque Doctor crearetur. 262
- XC. D. M. Viri Amplissimi GERBRANDI PANCRAS NIC. F. Consularis Horti Medici publici Curatoris. 263
- XCI. In obitum Viri Perillustis JOANNIS CORVERI Reip. Amstelædamanis sæpius Consul. 264
- XCII. Jo. JACOB O RAVIO quum in Academia Lugdunensi Anatomix & Chirurgiæ Professionem auspicaretur. 265
- XCIII. D. M. Doctrina & moribus florentissimi Juvenis HUBERTI HOPII Icti. 266

EPIG. XCIV.

EPIGRAMMA XCIV. AD HADRIANUM
VERDUNUM, post viginti
quinque annos cum uxore sua
CATHARINA BAKKER A
feliciter exactos. 267

XCV. In luctuosissimum excessum
Serenissimi ac Celsissimi Princi-
pis JOANNIS GULIELMI FRI-
SONIS Principis Arausionensis
ac Nassavii, Frisiæ Gubernato-
ris. 268

XCVI. D. M. Viri Amplissimi
HADRIANI PAETSII Il-
lustris ac præpotentis Collegii
quod Rotterædami rebus mariti-
mis præest Quæstoris, Societatis
Indiæ Orientalis Curatoris. 269

XCVII. In excessum REGNE-
RI LEERSII Typographi ce-
leberrimi Reip. Rotterædamensis
Judicis. 270

XCVIII. Viro Nobilissimo HEN-
RICO HESIO cum in supre-
ma Hoilandiae Curia Senator ef-
fet electus. 271

XCIX. JOANNI HASIO Ge-
nethliacon. 272

C. EIDEM Genethliacon alte-
rum. 273

CI. In EJUSDEM Effigiem. 273

CII. IN EANDEM. 273

CIII. IN EANDEM. 273

CIV. AD Virum Amplissimum
JOANNEM VAN DE POLL,
quum Reip. Amstelædamensis
Consul esset creatus. 274

EPIGRAMMA CV. In Funere JACOBI WIL-
DII, Rei Maritimæ, quæ Am-
stelædami curatur, à rationi-
bus. 275

CVI. PETRO D'ORVILLE,
' quum in Leidenſium Academia
ſupremos in utroque Jure hono-
res confequeretur. 277

CVII. In Viri Spectatiſſimi JOAN-
NIS JACOBI MAURITII
Reip. Purmerendanae Syndici
OTIA JURIDICA. 278

CVIII. In memoriam ſiccati
BEMSTERÆ lacus reverſo ſe-
culo celebratam ad Virum Am-
pliſſimum JOANNEM VAN DE
POLL. 279

CIX. Viro Ampliſſimo JOANNI
DE WITT, Societatis Indiæ
Curatori, in Salo ad Texelam
Commoranti. 280

CX. Viro Perilluſtri JOANNI VAN
DE POLL Conſuli fauſti anni
apprecatio. 281

CXI. In Obitum Immaturum Spe-
ctatiſſimi Viri GULIELMI
DUIRCANTII, Icti. Curia
Australis Hollandiæ nec non
tribunalis aquatici Dordracenſis
Judicis: Capituli Divi Martini
ſeu Eccleſiæ Cathedralis Tra-
jectinae Canonici, &c. &c. 282

SILVÆ.

- SILVÆ I.** In funere Serenissimi ac Potentissimi Principis GULIELMI III. Britanniarum Regis. 285
- II.** FREDERICI I. Augustissimi Borussiae Regis felix in Urbem Amstelædamum adventus.
- III.** Ad Serenissimum ac Celsissimum Arausionensem ac Nassavium Principem JOANNEM GULIELMUM FRISONEM, cum ei Phædri Fabelas dedicaret. 290
- IV.** IN REGIA SOLENNIA diei Festi XVIII Mensis Januarii clō lccc III. quo FREDERICUS I. Augustissimus Borussiae Rex non magis inaugurationis suæ, qua sceptrum adeptus est, quam Magni Patris memoriam renovabat. 292
- V.** In Viri Nobilissimi atque Amplissimi MENSIONIS ALTING Urbis Groninganae Consulis NOTITIAM GERMANIAE altera jam parte auctiorem. 294
- VI.** IN OBITUM Viri summi JOANNIS GEORGII GRÆVII. 296
- VII.** In Rarissimam rerum naturalium supellectilem a LÆVINO VINCENTIO collectam 298
- VIII.** Nuptiis Amplissimi ac Nobilissimi Viri BERNARDI GULIELMI PLOSI ab AMSTEL, Urbis Trajectinae Consulis ac Senatoris & Nobilissimæ Virginis BRIGITÆ LESTEVENON. 300

SILVÆ IX. D. M. REGNERI STAPELII S. 302

X. DE EODEM. 303

XI. De Morte Serenissimæ ac Potentissimæ SOPHIÆ CAROLÆ Borussorum Reginae ad Augustissimum Regem FREDERICUM Elegia. 303

XII. In FREDERICI I. Borussiae Regis Effigiem. 305

XIII. IN SOLENNIA sæcularis Jubilæi Academiae Francofurtensis ad Viadrum, auspice FREDERICO I. Borussiae Rege Exercituum & Musarum Parente, ac Rectore Magnificentissimo FREDERICO GULIELMO Principe Juventutis, celebrata a. d. XXVII. Aprilis anno c12 lcccvi. 306

XIV. FREDERICO I. Augustissimo Borussiae Regi pro muneribus ad se missis GRATIARUM ACTIO. 309

XV. Ad Illustrissimum Comitem WARTEMBERGIUM. 310

XVI. EPICEDIMUM Illustris Viri JOANNIS HALLING summis in Urbe Dordrechtana honoribus functi. 312

XVII. In Exsequias PETRI van DAM Icti, Societatis Orientalis Patroni facundissimi. 313

XVIII. IN FUNERE Illustris atque Amplissimi Viri FRANCISCI DE VROEDE, Consularis. 315

XIX. Ad Virum Amplissimum SAMUELEM EVERWINIUM Urbis Dordrechtanae Senatorem. 316

SILVÆ XX.

C A R M I N U M
DAVIDIS HOOGSTRAANI

Elicium.

Cuncta Salebrofis tumeant cum scrinia nugis,

Decoquat & nomen suada Latina suum:

Cum pro thesauris carbones venditet ater

Lucius, & fatui gnatus Aristagoræ:

Quis ferat in tenebris & merti carceris umbra

Carmina Romano digna sapore premi?

Ite foras agedum genuinæ pignora Musæ;

Vos favor expectat publicus; ite foras.

Florida simplicitas, & honestæ gratia formæ

Nos juvat, & casti ros novus eloquii,

Et pudor, & Latiis eductæ collibus artes,

Et non mentito verus in ore colos.

Infelix lolium ac steriles mirentur avenas,

Quis sapiunt rubri mactea Lexiphanis.

JANUS BROUKHUSIUS.

DAVIDI

DAVIDI HOOGSTRAANO

Latina sua poëmata divulganti.

HOogstratana diu tectis ignota latebat,
Solis & erubuit Musa videre jubar.
Carceribus tandem in lucem prorumpit apertis,
Nec tantum Batavo gaudet in orbe legi.
Prodierat modò Teutonica circumdata palla,
Cyclade nunc Latia conspicienda venit.
Laeta tuam genetrix agnosce Batavia prolem,
Tuque parens animos Rottera fume novos.
Urbe tua primas infans tener imbibit auras:
Mox puer & juvenis crevit in urbe tua.
Moenibus hunc ipsum vestris invidit honorem
Amstela. Qui tuus est, jam meus, inquit, erit.
Ille ego, qui plures genui, fovique, poëtas,
Hunc mihi jure meo posco, vocoque meum.
Tu modò, tu patrii deserta fluminis unda,
Huic succede meo, culte poëta, lari.
Paruit, & nostræ procumbens margine ripæ
Cantat ad Amstelias nobile carmen aquas.

PETRUS FRANCIUS.

In Poëmata

Clarissimi Viri

DAVIDIS HOOGST RATANI.

I Ngenii flores, Hyblæ vernantis imago
Nobilis, Ausonio nectare foete liber;
Salvete Aonidum munus præsigne Dearum;
Salve Hoogstratani pagina docta mei.
Vosne ego cum raucis fatua de plebe cicadis,
Vosne ego cum pingui contulerim populo?
Purior hic dulces animavit spiritus odas,
Purior argutos defluit in numeros:
Et mentem vincere nova mulcedine pella
Non excussuris hæret in auriculis.
Hic Lepor, hic Veneris species nativa Latinæ;
Qualis in Aenæ floruit urbe sui.
Vos quoque cum Latiis longum florete poëtis
Carmina, Romanis proxima carminibus.

JANUS BROUKHUSIUS,

In

IN ALTERAM EDITIONEM

Poëmatum

DAVIDIS HOOGSTRATANI

Viri Clarissimi.

C Armina carminibus subjecta prioribus edit

Musa Hoogstratani sæpe probata mei ;

Munditiis simplex, facie præsignis honesta,

Et liquida mentes voce movere potens.

Rottera præ claro toties qui plaufit alumno,

Laudatas plaudit clarius inter aquas.

Hæc mihi sunt merito monumenta decentia cordi:

Gaudeat inflatis, qui volet, Antimachis.

FRANCISCUS HESSELIUS.

- SILVÆ XX. Ad Virum Nobilissimum JOANNEM DE WITT Urbi Amstelædamensi a secretis. 318
- XXI. Ad Virum Amplissimum GERARDUM VAN DER DUSSEN, Rei Maritimæ quæ Rotterædami curatur Fisco Præfectum; Cum ejusdem Urbis Senator esset creatus. 322
- XXII. NATALIS P. VIRGILII MARONIS Celebratus Rotterædami in ædibus Viri Nobilissimi GUILIELMI CLOTHII Icti. 323
- XXIII. IN NATALEM mihi cum EGBERTO WILDIO communem. 325
- XXIV. In Effigiem JOANNIS GUILIELMI FRISONIS Principis Nassavii. 326
- XXV. Nuptiis JOANNIS HOUBAKKERI & DINÆ VAN DER SMISSE. 327
- XXVI. In Obitum Viri Nobilissimi JANI BROUKHUSII, Poëtarum Principis, amicorum desideratissimi. 328
- XXVII. MEMORIÆ Viri Reverendi JOANNIS BRANTII 331
- XXVIII. In Effigiem HENRICI MAGNI Regis Galliarum quæ est apud V. N. GERARDUM VAN PAPENBROEK Judicem. 332
- XXIX. In Effigiem GABRIELIDIS ESTRÆÆ Ducis Beaufortiae quæ ibidem. 333
- XXX. Manibus JOANNIS VOLLENHOVII. 333

- SILVÆ XXXI. Ad Virum Nobilissimum
FRANCISCUM BOCKHOVIUM. 335
- XXXII. Effigies JOANNIS GEOR-
GII GRÆVII. 337
- XXXIII. In Effigiem HUGONIS
GROTIJ Reginae Regnique Sueciæ
ad Regem Galliarum Legati, Quæ
est apud Virum Nobil. GERARDUM
VAN PAPENBROEK, Judicem. 337
- XXXIV. In Effigiem PETRI COR-
NELII HOOFDII Satrapæ Mu-
densis, quæ est apud eundem. 338
- XXXV. In Obitum JACOBI BOCK-
HOVII filioli Viri Nobilissimi FRAN-
CISCI BOCKHOVII. 339
- XXXVI. D. M. CORNELIÆ HA-
SIÆ S. 340
- XXXVII. FRANCISCO HALMÆ
sacra sua Poëmata edenti. 341
- XXXVIII. MEMORIÆ Viri Illustris
DIDERICI BAS Urbis Amstelæ-
damensis Consulis. 341
- XXXIX. D. M. JOANNIS THEO-
DORI SCALBRUCHII, filioli u-
nici Viri Clarissimi JOANNIS THEO-
DORI SCALBRUCHII, Historia-
rum in Athenæo Amstelædamensi
Professoris ac Gymnasii Publici Re-
ctoris. 342
- XL. In annulum confectum exerinibus
CORNELIÆ HASIÆ nuper de-
functæ auroque inclusum ex persona
JOANNIS HASII ejus Mariti. 344
- XLI. Juveni Nobilissimo CORNELIO
LUDOVICO POMPE, cum Juriscon-
sultorum familiæ infereretur. 345

SILVÆ XLII.

- SILVÆ XXII. In COMMENTARIOS de vita,
obitu & Moribus SOPHIÆ CAROLÆ
Augustissimæ Borussorum Reginae
latina lingua conscriptos a Viro No-
bilissimo & Amplissimo JOANNE
FREDERICO CRAMERO Histo-
rico Regio Primario & Consiliario
Regiminis Ducatus Magdeburgici. 346
- XLIII. Natalis JANII BROUKHUSII
post mortem ejus apud Virum Nobi-
lissimum JOANNEM WITTIIUM
celebratus. 347
- XLIV. ODE ejusdem argumenti ad
EUNDEM. 349
- XLVI. Ad JACOBAM WALLIAM
Musicæ artis peritissimam. 352
- XLVII. Ad JOANNEM HASIUM
paternis carminibus quædam ex suis
jungentem. 353
- XLVIII. Viro Nobilissimo & Ampli-
simo PETRO ANTONIO DE HU-
BERT Toparchæ in Kruiningen,
Raillant, &c. Quum Satrapa Mudensis
& Goilandia. Ballivus esset creatus. 354
- XLIV. EPITHALAMIUM Viri No-
bilissimi GODEFRIDI SLINGELAN-
DII, Icti, & Nobilissimæ lectissimæ-
que Virginis ERNESTINÆ GER-
TRUDIS DE BEVERE, Dominae
in de Lindt. 357
- L. In excessum Industriæ Matronæ
JOANNÆ CURTENIÆ. 360
- LI. In Obitum HADRIANI RELANDI,
Antiquitatum sacrarum & linguarum
Orientalium in Academia Trajectina
Professoris. 361

- SILVÆ LII. Nuptiis PAULI SNELLI Med.
Doctoris & MARGARETHÆ GER-
TRUDÆ BECIÆ. 364
- LIII. In miserandum & immaturum ex-
cessum Nobilissimi Adolescentis DI-
DERICI HOEUFTII filii Viri Il-
lustris JACOBI HOEUFTII Confu-
laris. 366
- LIV. Viro Nobilissimo JOANNI COR-
VERO quum lectissimam Virginem
SARAM MARIAM TRIPPIAM
domum duceret. 368
- LV. Serenissimi ac Celsissimi Principis
JOANNIS GULIELMI FRISONIS
Principis Arausionensis ac Nassavii,
Frisiæ Gubernatoris EPICEDION. 370
- LVI. NUPTIIS Viri Amplissimi HE-
NRI BICKERI H. F. Reip. Am-
stelædamensis Judicis & lectissimæ
Virginis GERTRUDÆ EYGELS. 372
- LVII. Ad Nobilissimos & Amplissimos
Reip. Amstelædamensis CONSULES
pro otio facto Gratiarum actio. 374
- LVIII. Ad Amplissimos Reip. Amste-
lædamensis CONSULES quum HA-
DRIANUS VERWERUS Rotte-
rædamensis iis librum suum de jure
maritimo dedicasset. 380
- LIX. Ad Virum Amplissimum JOAN-
NEM DE WITT, Urbis Amstelæ-
damensis Senatorem, in Natali JANI
BROUKHUSII. 381
- LX. AD EUNDEM Carminum scri-
bendorum hortatorem indefessum. 382
- SILVÆ LXI.

TITULORUM. 27

SILVÆ LXI. LAUS ARTIS MUSICÆ. 383

LXII. Ad Virum perillustrem JOANNEM VAN DE POLL Consulem,
vota in novi anni initio. 385

LXIII. IN NUPTIAS Nobilissimi
Viri JACOBI TRIPPII & Lectis-
simæ ac Nobilissimæ Virginis MA-
RIÆ SIXIÆ. 387

LXIV. Ad PETRUM VLAMINGIUM
Natali ejus die. 388

LXV. In DESCRIPTIONEM IN-
DIARUM a venerando & doctissimo
Viro FRANCISCO VALENTINO
Amboinensis Ecclesiæ nuper Pastore
adornatam. 389

JUVENILIA.

ODE I. De MOTIBUS EUROPÆIS &
EXPEDITIONE BRITANNICA
Celsissimi Arausionensium Principis
nunc magnæ Britanniae Regis ad Virum
Clarissimum JACOBUM GRONOVIIUM
Historiarum & Græcæ linguae Profes-
sores. 393

II. De expeditione Hybernica GULIEL-
MI Magnæ Britanniae Regis ad Virum
Expertissimum CORNELIUM JU-
NIUM Medicinæ Doctorem atque
Schiedamensis Civitatis Scabinum. 405

III. JOACHIMO TARGIER Medi-
co. 416

IV. JACOBI ZANTENI Ode ad DA-
VIDEM van HOOGSTRATEN ejus
Poësin canendis GULIELMI III.
gestis non esse imparem. 418

ODE V.

ODE V. Ad JACOBUM ZANTENUM Medicum, cum ad scribendum hortaretur. 419

VI. FELIX IN BATAVIAM ADVENTUS REGIUS. 421

VII. Serenissimæ Britanniae Reginae MARIAE. 426

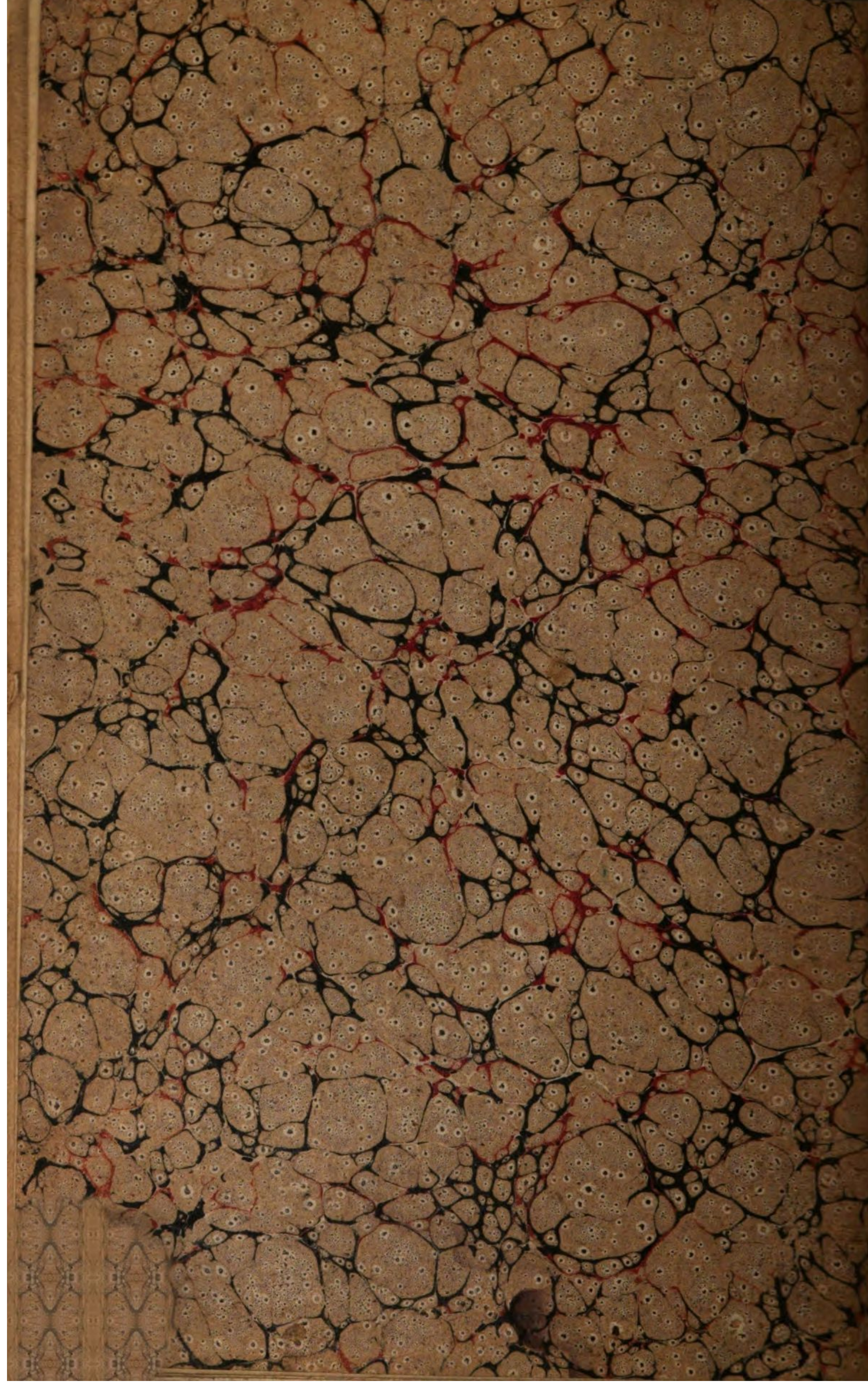
VIII. Ad Navem qua Rex in Britanniam rediit. 428

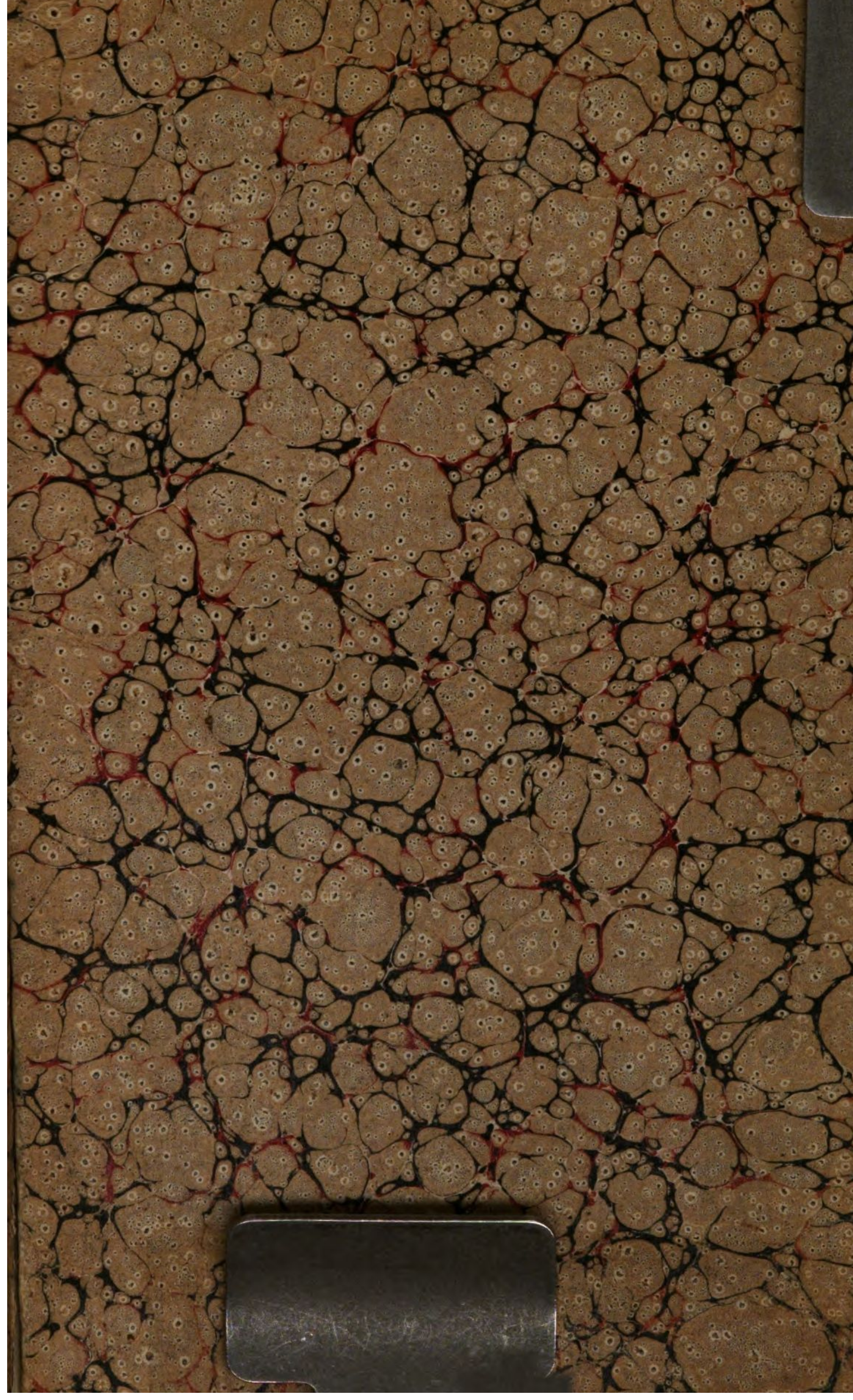
ERRATA.

Pagina.	Linea.	Errata.	Lege.
11	21	piorum	piorum
16	in titulo	Psalms	Psalms
18.	26.	quas	quos
62.	11.	poëmatiss	poëmatiss
138.	19.	cescentes	crescentes
155.	9.	male	mala
180.	23.	conversum	conversam
240.	1.	XLIV.	LXIV.
260.	5.	plaudant	plaudunt
312.	1.	XIV.	XVI.
358.	3.	tanti	tantæ
359.	30.	quis	quîs
363.	19.	eundemest	eundum est.
387.	1.	LXVIII.	LXIII.
389.	9.	Duas	Quas
395.	10.	Straga	Strage
415.	23.	inoffensi quæ	inoffensiquæ
439.	18.	Epigrammatis	epigrammatiis

FINIS.

CO

Hoogstraten, David van,

Poëmata

Amstelodamum 1728

P.o.lat. 1659 p

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10609550-3